

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ကျွန်ုပ်ရပ်မ

စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း

ကျွန်ရုပ်မ

စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း

ကျွန်ုပ်သည်ကား ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူအမျိုးမျိုးတို့တွင် ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးသည် အဓိကရလူမျိုးဖြစ်၍ ယခုခေတ်၌ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ခြင်းသည် အလွန်ပင်ရခဲလှစွာသော လူအဖြစ်ကိုရသည်ဟု ကျွန်ုပ်မဆိုရန် မတတ်နိုင်ပါ။ မဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် နလပိန်းတုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြန်မာလူမျိုးတို့မှာ သာ လက္ခဏာရေး သုံးပါး၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးနှင့် ကံ ကံ၏အကျိုးသဘောတို့ရှိကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

ဥပမာဆိုသော် မြန်မာလူမျိုး တံငါသည် တစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း၊ သူခိုးတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ထိုအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ကာ အသက်မွေးရငြားစေကာမူ ၎င်းတို့မှာ ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သောသဘောရှိသည်။ လက္ခဏာရေး သုံးပါးနှင့် ဗြဟ္မစရိယတရားလေးပါးကိုသိသည်။ ထိုယုံကြည်ခြင်းနှင့် သိခြင်းသည်ပင်လျှင် လူဖြစ်ရာရောက်၍ များစွာအဖိုးတန်ပေသည်။

ယခုရေးမည်ဖြစ်သော 'ကျွန်ရုပ်မ' ဝတ္ထုသည် . . .

ANB0031

3,500.00 KS

ကျွန်ုပ်တို့၊ စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း

မျက်နှာထုံးပန်းချီ - ၀လုံး

စာမျက်နှာ ၃၄၇ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ စင်တီ x ၁၈.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချီချီစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချီချီပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၂၀၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

၂၀၁၅ စိတ်ကူးချီချီနှင့် ၁၉၈၆ စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်းစာပေထုတ် ဒုတိယအကြိမ်မူ

ရောင်းစျေး ၃၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စာရေးသူ၏အမှာ

ကျွန်ုပ်သည် ငမဲကျွန် ဝတ္ထုကိုရေးခဲ့ရာ ဖတ်သူတို့အနည်းငယ်ရှိကြ၏။ ထိုဖတ်သူများအနက်မှ အချို့ကတစ်မျိုး၊ အချို့ကတစ်မျိုး ပြောဆိုကြ၏။ ထိုသို့ပြောဆိုကြခြင်းကို ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မျှ စိတ်ဝင်မရှိဘဲ ပြုံးရုံသာနှင့်ပင် ရယ်မိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အမျိုးသားများ၌ များသောအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်နေသည်မှာ ရှေးဟောင်းဝတ္ထု၊ ရှေးဟောင်းအဖြစ်အပျက်ဆိုသော် စိတ်ပါဝင်စားသူအချို့ရှိ၏။ ဘာသာပြန်စာပေဆိုသော် အချို့ကအတော်ပင် စိတ်ပါဝင်စား၏။ သက္ကတ၊ မာဂဓစာပေတို့မှ စာများဟုဆိုလျှင်လည်း စိတ်ပါဝင်စားသူတို့ များကြ၏။ စိတ်ကူးနှင့်ရေးသည်ဆိုသော် စာအုပ်ကို ဖတ်၍မကြည့်ဘဲ ပစ်ချလိုက်သူတို့ အတော်များကြ၏။

ထိုသဘောတို့ကို ကျွန်ုပ်သည် သိ၏။ စင်စစ်သော်ကား မည်သည့် စာကိုမျှ မဖတ်ဘဲ ကိုယ့်သဘောနှင့်စာရေးသားသူများလည်း ရှိကောင်း ရှိပေမည်။ ကျွန်ုပ်သည်ကား စာကိုဖတ်ရခြင်းထက် ရေးရခြင်းကိုပျင်း၏။ စာကိုရေးရခြင်းထက် ကျက်ရခြင်းကိုအလွန်ပျင်း၏။ ထို့

ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်သူတစ်ပါးအား တေးထပ်ရေးနည်း၊ လေးချိုးရေး
နည်းစသောကဗျာရေးနည်းတို့ကို တတ်အောင်သင်ပေးနိုင်ခဲ့သော်လည်း
တေးထပ်တစ်ပုဒ်၊ လေးချိုးတစ်ပုဒ်ကိုပင် ဆုံးအောင်မရချေ။

ထိုသို့သော ကျွန်ုပ်သည် စာကိုကြည့်ခြင်း၊ လူကြီးများပြောသော
ပုံဝတ္ထုအမျိုးမျိုးကို နားထောင်ခြင်းတို့၌ ဝါသနာပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏အဖေ
သည် ကျွန်ုပ်ကိုအနင်းခိုင်း၏။ ကျွန်ုပ်ကား ပျင်း၏။ သို့သော် အဖေ
က တစ်ခါနင်းသော် ပုံဝတ္ထုတစ်ခု ပြော၏။ ကြာကြာနင်းအောင် ပုံဝတ္ထု
ရှည်ရှည်ကိုပြော၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တတ်သိသော ပုံဝတ္ထုများကို သူငယ်ချင်းများ
အားပြောပြ၏။ ထိုသို့ပြောပြခြင်းကို ဝါသနာပါ၏။ ချဲ့ထွင်၍ မဟုတ်
က ဟုတ်ကများကိုလည်း သူငယ်ချင်းများအား ပြောပြ၏။ သူငယ်ချင်း
များသည် ထိုသို့ပြောပြသည်ကိုပင် ထပ်၍ပြောဦးဟုဆိုသဖြင့် ပြောရ
ပြန်၏။ ထိုအခါ အရင်ပြောသောစကားတို့နှင့် နောက်ပြောသော စကား
တို့သည် မတူခြင်းမှာ အတော်များနေ၍ ငြင်းခုံကြခြင်းနှင့်ဝတ္ထုကို အဆုံး
သတ်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပုံဝတ္ထုတစ်ခုကိုပြောလိုလျှင် အရင်
တင်ကူး၍ မရေးချင်ဘဲနှင့် ရေးထားပြီးသော် သူငယ်ချင်းတစ်စုအား
မပြောတော့ဘဲ ဖတ်၍ ပြရချေတော့သည်။

သူငယ်ချင်းတစ်စုကား ပရိတ်ကြီးဋီကာတွင် ပါနေသော အင်္ဂုလိ
မာလအကြောင်းထက် ကျွန်ုပ်ချဲ့ထွင်၍ပြောသော အင်္ဂုလိမာလအကြောင်း
ကို သာ၍ သဘောကျကြသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်
သော်လည်း သတ္တမတန်းအောင်ပြီးဖြစ်နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ထိုအခါ မိမိ၏ဆရာ ဘုန်းကြီး၏ ကျောင်း
တွင် စေတနာ့ဝန်ထမ်းအဖြစ်နှင့် ကူညီကာ ပြနေရသဖြင့် ပထမတန်းက

စတုတ္ထတန်းထိကျောင်းသားတစ်စုသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲမှာပင် ရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ နံနက်ချိန်နှင့်ညတွင် စာကြည့်ဖို့ရန် အချိန်များစွာ ရနေပေတော့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော စာများမှာ ကျွန်ုပ်ဖတ်ဖူးသော စာများမှ တတ်သိသောအကြောင်းများနှင့်မကင်းသည်ကိုကား ကျွန်ုပ် ဝန်ခံပါသည်။ ကျွန်ုပ်အယူအဆကိုကား စာဖတ်ဖူးသူများက များစွာ သဘောကျမည်ဟုထင်၏။ သို့ရာတွင် မိစ္ဆေအားဖြင့် အယူပြင်းထန်သော သူများနှင့်ကား များစွာအတိုက်အခံကျနေမည်ဟု ထင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အယူအဆကို ခေတ်သစ်၌ ကျွန်ုပ်ရေးသော စာများတွင် ကင်းနိုင်သလောက်ကင်းအောင် ကျွန်ုပ်သတိပြုပါသည်။

များစွာသော သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ စာပေသည် မာဂဓစာပေမှ ဆင်းသက်သည်ဟုဆိုမှသာ သဘောကျကြ၏။ ဖဉ်ကျေးခြင်းသည် လည်း အိန္ဒိယမှလည်းကောင်း၊ တရုတ်ပြည်မှ လည်းကောင်းရရှိသည်ဆိုမှ လက်ခံနိုင်မည့် ပညာရှိများ များစွာရှိနေပေသည်။

“ကိုင်း . . . စာဖတ်ပရိသတ် ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာဟူသည်ကား ပုဂါရာမ နိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ထောင်တော်မူသော သမုတိရာဇ်(သမုဒ္ဒရာဇ်မင်းလက်ထက်တော်က စ၍ ဖြစ်လာသော ပညတ်ဖြစ်သည်။ ထိုမင်းအရင် ရှေးကျသော ခေတ်က ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးကို ဘာလူမျိုးဟုခေါ်ပါသလဲ၊ ဤသည်ကို သတိထားရမည်။)

ကဿပမြတ်စွာဘုရားသခင် သာသနာတော် ကွယ်ပတော်မူသော အခါ လူများသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနတို့ လွှမ်းကဲလာသောကြောင့် ထီးသုဉ်း၊ နန်းသုဉ်း၊ ကြငှန်းသုဉ်းဖြစ်သွားကြပြီးလျှင် နေမျိုးဟူသော လူမျိုးတစ်မျိုးသာလျှင် ထီးနန်းနှင့်နေနိုင်ကြသော လူမျိုးစု ဖြစ်နေပေ

သည်။

ထိုနေ့မျိုးဆိုသော လူမျိုးစုက မြန်မာလူမျိုးဖြစ်လာသည်ကို ကျွန် ရုပ်မဝတ္ထုကို မဖတ်မီ သတိထားရန်သင့်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်ကား ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူအမျိုးမျိုးတို့တွင် ကျွန်ုပ်တို့မြန် မာလူမျိုးသည် အဓိကရလူမျိုးဖြစ်၍ ယခုခေတ်၌ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ရ ခြင်းသည် အလွန်ပင်ရခဲလှစွာသော လူအဖြစ်ကိုရသည်ဟု ကျွန်ုပ် မဆိုရန် မတတ်နိုင်ပါ။ မဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် နလပိန်းတုံးလူတစ် ယောက်ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြန်မာလူမျိုးတို့မှာ သာ လက္ခဏာရေး သုံးပါး၊ ဗြဟ္မစရိယတရားလေးပါးနှင့် ကံ ကံ၏အကျိုး သဘောတို့ရှိကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

ဥပမာဆိုသော် မြန်မာလူမျိုး တံငါသည် တစ်ယောက်သော်လည်း ကောင်း၊ သူခိုးတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း အကြောင်းအားလျော် စွာ ထိုအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ကာ အသက်မွေးရငြားစေကာမူ ၎င်းတို့မှာ ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သောသဘောရှိသည်။ လက္ခဏာရေး သုံးပါးနှင့် ဗြဟ္မစရိယတရားလေးပါးကိုသိသည်။ ထိုယုံကြည်ခြင်းနှင့် သိခြင်းသည်ပင်လျှင် လူဖြစ်ရာရောက်၍ များစွာအဖိုးတန်ပေသည်။

ယခုရေးမည်ဖြစ်သော 'ကျွန်ရုပ်မ' ဝတ္ထုသည် မြန်မာလူမျိုး ဖြစ် လာရသော နေ့မျိုးမှ အကြောင်းတစ်ခုဖြစ်ချေသည်။

ထိုဝတ္ထုကို မစမီ ကျွန်ုပ်တောင်းပန်လိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်မှာ ပျင်းသော ဝါသနာရှိရာတွင် အို၍၊ သာ၍ ပျင်းရိလာပါသည်။ ထို့ကြောင့် အချို့ နေရာတွင် တိုစိသာ ကျွန်ုပ်ရေးနိုင်ပေတော့မည်။

စာရေးသူ

ကျွန်ရုပ်မ

[၁]

တက္ကသိုလ်မြို့ တက္ကသိုလ်ဆရာတော်ဘုရားသည် တန်ဆောင်
မုန်းလဆန်း တစ်ဆယ့်သုံးရက်နေ့သို့ ရောက်လာ၍ ကျောင်းတော်သူ၊
ကျောင်းတော်သားများပြန်ရန် နီးကပ်လတ်သော် တပည့်မကလေး
တစ်ယောက် မြအနှစ်ကိုခေါ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ နောက်ဆုံး ဆုံးမခြင်း
နှင့်ပတ်သက်သည့် စကားကိုပြောတော့မည်ဟု ပြုပြီးမှ သင့်ပဲသင့်ပါ
မလားဟု သတိဖြစ်ကာ စဉ်းစားလျက်နေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ထိုအခါ
မြအနှစ်သည် ဤသို့ လျှောက်တင်လေ၏။

‘ကျေးဇူးတော်အရှင် ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်မအား သွန်
သင်ရန် ပြုပြီးမှ အဘယ်ကြောင့် စဉ်းစားတော်မူဟန်နှင့် နေတုံတော်မူပါ
သနည်း။ ဆရာတော်ဘုရား၏ အမိန့်တော်ကို သည်းခြေကဲ့သို့ ခါးစေ
ကာမူ အသည်းကဲ့သို့ ဆိမ့်နိုင်ပါသည် ဘုရား’

“အင်းကောင်းပြီ၊ ငါ့တပည့်မကို ငါအပြစ်ဆိုချင်သည်”

“အမိန့်တော်ရှိပါ ဘုရား”

“နင့်ရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာသွင်ပြင်၊ အသားအရေကို နင်သိသားပဲ၊ သျှတ္တရသဘောနှင့်နှင်ပြောစမ်း”

“တပည့်တော်မ၏ အသားအရေအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကြန်အင်လက္ခဏာအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသိအားဖြင့်လည်းကောင်း တပည့်တော်မသည် မေထုန်ငမ်းမကလေးပါ ဘုရား”

“အင်း...မှန်တယ်၊ သို့လင့်ကစား နင်၏မေထုန်ငမ်းခြင်းဟာ အထွတ်အထိပ်ဧကရာဇ်ဘုရင်ရဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်နိုင်တယ်၊ အယုတ်သဖြင့် ကုဋေပေါင်းများစွာ ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကတော်ကြီးဖြစ်နိုင်တယ်”

“၎င်းကိုတပည့်တော်မ သိပြီးပါဘုရား”

“ဒါနှင့်ပဲ နင်ဟာ အိမ်ထောင်ပြုရေးကိစ္စအတွက် မေထုန်သဘောကို ချုပ်တည်းစောင့်ရှောက်ထားခြင်းဖြင့် သည်းခံနေခြင်းဟာ နင်၌ မသင့်ဟု ငါဆိုတယ်”

“တပည့်တော်မ လျှောက်တင်ပါရစေဘုရား”

“အင်း...ဆို”

“ယောက်ျားသည် ကန်းသည်၊ ရမ်းသည်”

“အလို မြအနှစ်၊ နင့်အယူဟာ တယ်ပြင်းတယ်။ ထိုပြင်းခြင်းဖြင့် နင့်မှာ အပြစ်ကြီးစွာဖြစ်နေတယ်”

“တပည့်တော်မသဘောကို တင်ပါရစေဘုရား”

“အင်း...တင်”

“ယောက်ျားသည် မည်သို့သောမိန်းမကိုမဆို အိမ်ထောင်ဖက် ပြုမိသည်ရှိသော် ဥပမာ တင်ရပါမည်။ သူတောင်းစားသည် တစ်စုံ”

တစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် အရပ်အဆင်းအတုမဲ့ လှပ၍ အတတ် ပညာရှိ မင်းသမီးနှင့် အကြောင်းသင့်ရစေကာမူ ထိုသူတောင်းစားသည် သူ၏ကြင်လျာကိုခြေရင်းအလုပ်အကျွေး ကျွန်မကဲ့သို့ သဘောထား လာလေသည်။ နိုင်ထက်စီးနင်း နင်ပဲငဆ ပြောဆိုကျင့်ကြံလာတတ် လေသည်။ ရိုက်ပုတ်ခြင်း၊ ကန်ကျောက်ခြင်း၊ ညှဉ်းဆဲခြင်း၊ သတ်ပုတ် ခြင်းကိုလည်း ပြုတတ်လေသည်။ ၎င်းကို ရုန့်ကြမ်းသော ဓမ္မသတ် သည် အနောက်မဇ္ဈိမ အတုကိုယူ၍ အခွင့်ပြုထားပါသည်။”

“အင်း”

“အကြင် လင်ဆိုသောယောက်ျားသည် မိမိ၏မိန်းမကို တိရစ္ဆာန် ကလေး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရောင်း၍မူလည်း စားပိုင်သည်။ သတ်ခြင်း ကိုလည်း ပြုပိုင်သည်။ သူ၏တစ်စုံတစ်ရာသော အကျိုးငှာ အမျိုး ယုတ်သော သူအားပင်လှူနိုင်သည်။ ဤသည်ကို ဓမ္မသတ်သည် မဇ္ဈိ မက အတုကိုယူ၍ ခွင့်ပြုပါသည်။”

“အင်း”

“ထိုသို့သော သဘော၌ ယောက်ျားသည် မိမိ၏မိန်းမ၏အယုတ် အမြတ်ကိုမရွေး၊ မိမိ၏မိန်းမ၌ အမျိုးယုတ်မြတ်ကိုမရွေး၊ မိမိ၏မိန်းမ ၌ အတတ်ပညာရှိ၊ မရှိကို မရွေး၊ ထိုကဲ့သို့လျှင် မိန်းမတို့ကို မစိစစ် ဘဲ ယောက်ျားတို့သည် မိမိ၏အကျိုးငှာ မိန်းမတို့အပေါ်၌ပြုကျင့်တတ် လေသည်။ ထိုသဘောအရ ဘုရားတပည့်တော်မသည် ယောက်ျားတို့ ၏ပြုမှုနည်းကို စက်ဆုပ်၍ အိမ်ထောင်ပြုလိုခြင်းစိတ်ကို သည်းခံကာ စောင့်ထိန်းနေပါသည် ဘုရား။”

“နင် ဤမျှအပြစ်ကိုပင် ရှာကြံပြီး မြင်တတ်ခြင်းဟာ နင်သွားမယ့် လမ်း၌ ဆူးငြောင့်ခလုတ်ကို လိုလားသလိုဖြစ်နေတယ်”

“ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာအရှင်ဘုရား”

“ဆို”

“ယောက်ျားမည်သည် မိန်းမအပေါ်၌ ကာမဂုဏ်မေထုန်မှုကို ငမ်းခြင်းဖြင့် လိုလားကာ ချစ်၍ကြိုက်ပြီးသော် နှစ်သက်၏။ ထိုသို့သော မိန်းမရှိပါလျက်နှင့်လည်း ဥစ္စာကြေးငွေတတ်နိုင်သော် ပြည့်တန်ဆာမတို့နှင့်ပျော်ပါး၏။ ပြည့်တန်ဆာမတို့နှင့်လည်း ပျော်ပါးတတ်၏။ ပိုင်းတာမကိုလည်း မရှောင်တတ်၊ ပိုင်းတာမတို့နှင့်လည်း မွေ့လျော်၏။ အခြားမိန်းမကောင်းတို့နှင့်လည်း ပျော်မွေ့တတ်၏။ ၎င်းကို ကာမဂုဏ်ကျွန်ဖြစ်သောကြောင့် တပည့်တော်မသည် အပြစ်မဆိုပါ။ ယောက်ျားသာလျှင် ကာမဂုဏ်ကျွန်လော၊ မိန်းမလည်း ညစ်ညမ်းသော ကာမဂုဏ်၏ကျွန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့စဉ်လျက် ဤအမှုကို ယောက်ျားတို့သည်ပြုတုံသော်လည်း မယားဖြစ်သူသည် တစ်ပါးသောသူနှင့် ပျော်မွေ့သည်ကိုသိသော် ယောက်ျားသည် မိမိ၏မိန်းမအား အပြစ်ဒဏ်ပြုတော့ပြီ။ ဤသည် မိန်းမအပေါ်၌ ကိုယ်ချင်းမစာဘဲ ကြီးစွာသော နိုင်ထက်စီးနင်းပြုရာရောက်ပါသည်။ ထိုသို့ကို မဆိုထားနှင့်၊ မိမိ၏ မိန်းမသည် အခြားယောက်ျားအပေါ် မျက်နှာချိုသည်၊ မျက်လုံးထောင့် ကပ်သည်၊ မျက်လုံးကစားသည်ကိုမြင်ချေသော် ထို မိန်းမကို လင် ယောက်ျားသည် မနှစ်လိုသော အမှုအရာကိုပြုသည်၊ ဆိုသည်၊ ဆဲသည်။ ထို့ကြောင့် ယောက်ျားသည် သဝန်ကြောင်တတ်သောကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုသော စိတ်ကို တပည့်တော်မသည် ချုပ်တည်းထားပါသည် ဘုရား”

“အင်း”

“ယောက်ျားသည် တစ်နည်းတုံ လင်သည် အလိုရမ္မက်၌ပြင်းပြသဖြင့် မိန်းမရှာဖွေရသော ပစ္စည်းကိုလည်းကောင်း၊ အမွေအနှစ် အခြားသောနည်းတို့ဖြင့်ရသော ပစ္စည်းကိုလည်းကောင်း မိန်းမသည် မိမိအား အသိပေးစေလိုသည်။ ထိုပစ္စည်းတို့ကို ယောက်ျားသည် သူမ သိဘဲနှင့်

ကျွန်ရပ်မ

တခြားသူများအား မိန်းမဖြစ်သူက မပေးစေလို၊ ပေးကမ်းခြင်းကို မနှစ်သက်၊ အလွန်ဝန်တိုတတ်ပါသည်။ စဉ်းလဲခြင်းလည်းများ ပါသည်။ သူသည် ကာမမေထုန်ကိုသာ အပိုင်ပြုရုံမက မောင်ပိုင်ပြု၍ မိန်းမ၏ပစ္စည်းကိုလည်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖြင့် လက်ဝါးကြီးအုပ်လိုပါသည်။ ယောက်ျားသည် မိန်းမ၏အပေါ်၌ ထိုသို့မအုပ်ရသော် ရန်သူသဖွယ် ကျင့်ကြံတတ်ရုံမျှမက အငယ်၊ အမြှောင်ထားသည်ဟုပင် ယုတ်မာညစ်ညမ်းသောအပြောအဆိုတို့နှင့် ကြူးလွန်စော်ကားတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယောက်ျားသည် မိန်းမ၏ရန်သူဖြစ်၍ အိမ်ထောင်မှုကို ထိတ်လန့်မိပါသည်ဘုရား”

“အင်း...နင်အတော်ပင် စကားတန်ဆာဆင်နိုင်ပါတကား”

“ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရား”

“ဆိုစမ်း”

“အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းမသည် နေရာတကာမှာ မိမိ၏လင်ယောက်ျားကို အသိပေးနိုင်ရန်ခဲခက်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိ၏သဘောအလျောက် မိဘအားသော်လည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့အားသော်လည်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေအားသော်လည်းကောင်း ပေးကမ်းမိအံ့၊ အလှူခံတို့အား လှူမိအံ့။ ၎င်းကိုသိသည်ရှိသော် ဟယ်သူခိုးမ၊ သူယုတ်မ၊ မိစဉ်းလဲဟု ဆဲရေးဆိုမြည် ပုတ်ခတ်ခြင်းကိုပင် ခံရတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်မိန်းမတို့၌ အိမ်ထောင်ရှင်မဘဝသည် မလွတ်လပ် ဆုံးသောဘဝဖြစ်၍ လုံးဝနှစ်သက်ဖွယ်မဟုတ်ပါဘုရား”

“အင်း နင်ကား ဉာဏ်ကျက်စားနိုင်သည်နှင့်အမျှ စကားတတ်လှပါတကား”

“ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော်မသည့် ဉာဏ်ကစား၍ စကားတတ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ သဘောကိုဆောင်ခြင်းမျှ

သာပါ ဘုရား၊ အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းမသည် ပြည့်တန်ဆာမလောက်ပင် တန်ဖိုးမရှိရာရောက်ပါသည်။ အကြောင်းသော်ကား ဤသို့ပါ ဘုရား”

“ဆိုစမ်း”

“အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းမ မည်သူမဆို မိမိသည် ကာမမေထုန် မှုဖြင့် ယောက်ျားကို လုပ်ကျွေးရာ၌ ဒူးထောက်ကာ အရိုအသေပြု၍ ရိုသေစွာ ခယခြင်းဖြင့်လုပ်ကျွေးရပါသည်။ အကြင်ယောက်ျား မည်သူမဆို ပြည့်တန်ဆာမထံ၌ ကာမမေထုန်ကို အလိုရှိအံ့ ထိုယောက်ျား မည်သူမဆို ပြည့်တန်ဆာမထံ၌ ဒူးထောက်၍ ခယရ၏။ ပြည့်တန်ဆာမ၏ အလိုသို့ လိုက်လျောရ၏။ ပြည့်တန်ဆာမက တွဲ၍ ကလိုသော် ထိုသူမည်သူမဆို သည် မကတတ်သော်လည်း ပြည့်တန်ဆာမ သဘောကျအောင် ကြံဆောင်ကာ မကတတ် ကတတ်နှင့် ကရရှာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြည့် တန်ဆာမက ကြည့်ချင်ပါသည်ဆိုသော် ထိုပြည့်တန်ဆာမထံ၌ ကာမ မေထုန်အလိုရှိသော မည်သူမဆိုသည် ပြည့်တန်ဆာမနှင့် ၎င်း၏ ကောင်မကလေး လက်ခုပ်တီး၍ ပါးစပ်ပုံကြိုးတီးပေးရာ၌ မျောက်က သော်လည်းကောင်း၊ ဝံကသော်လည်းကောင်း ကကြရ၏။ ထိုသဘော ကြောင့် အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းမသည် မိမိ၏လင်အပေါ်၌ ပြည့်တန်ဆာ မလောက်မျှ တန်ဖိုးမရှိနိုင်ပါတကား”

“ဟယ် မြအနှစ်၊ နင့်စကားဟာ မလွန်လွန်းပေဘူးလား”

“ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်အရှင်သူမြတ်ဘုရား၊ ဘုရားတပည့် တော်မ မိမြအနှစ်ဆိုသောစကားသည် ဓမ္မသတ်နှင့်အညီ လောက၏ သဘောအရမျှသာ ဆိုပါသည်ဘုရား။ အိမ်ထောင်ရှင်မဖြစ်သော မိန်းမ သည် မိမိကလက်ထပ်ရာတွင်ပါလာသောပစ္စည်းကို သော်လည်း ကောင်း၊ အခြားသောနည်းတို့ဖြင့်ရသောပစ္စည်းကိုသော်လည်းကောင်း လင်ဖြစ်သူအား အသိပေး၍ လင်သဘောကျမှသာ ထိုပစ္စည်းတို့ကို

ခွဲဝေပိုင်းခြားကာ အလိုရှိသည်ကို သုံးစွဲနိုင်၏။ ပြည့်တန်ဆာမသည် ကား မိမိ၏ပစ္စည်းများကို မိမိသဘောကျသလို ဖန်တီးကာသုံးစွဲနိုင်၏။ ထိုသဘောကြောင့် အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းမသည် ပြည့်တန်ဆာမ ထက်ပင် နိမ့်ကြရလေအောင် လင်ဆိုသော ယောက်ျားသည် နိမ့်ချရာ ရောက်နေပါသည်ဘုရား။ ထို့ကြောင့် အတတ်ပညာဉာဏ်ရှိသောမိန်းမ၊ ပစ္စည်း၊ ဥစ္စာ ကုံထံကြွယ်ဝသော မိန်းမ၊ မိမိ၏ဝမ်းစာကို မိမိရှာဖွေ စားသောက်နိုင်သော မိန်းမတို့သည် တစ်ခဏပန်းမျှ အရသာကိုပေါ်စေသော ကာမမေထုန်အတွက် မက်မက်မောမောနှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုခြင်းသည် အလွန်အလွန် ထိတ်လန့်ရွံ့ကြောက်စရာပါဘုရား။”

“မြအနှစ်ရယ် ငါ့တပည့်ပီပီသသရှိလှပြီ၊ စကားတတ်လှပါတကား။ ငါဒဏ္ဍာရီတစ်ခု ဆောင်မည်”

“ဦးတည့်ရပ်ပါဘုရား”

“သာကေတမည်သော ရွာကလေးတစ်ရွာ၌ ရသေ့တစ်ပါး၏ တပည့်မကလေးဖြစ်သော နန္ဒီသည်ရှိ၏”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ထိုနန္ဒီသည် အလွန်အဆင်းလှ၏။ အတတ်ပညာရှိ၏။ လိမ္မာ၏။ ထို့ကြောင့်ကောင်းသော ကျော်စောသတင်းရှိလေသည်။ ထိုအခါ သူဌေးသားတစ်ယောက်သည် လာရောက်၍ မိဘများထံ အသပြာနှံ၍ နန္ဒီကိုတောင်းဆိုလေတော့သည်”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“နန္ဒီကား အတတ်ပညာဉာဏ်ဂုဏ်၊ အရပ်အဆင်းဂုဏ်၊ လိမ္မာသည်ဟူသော ဂုဏ်၊ တရားစီရင် ဆုံးဖြတ်နိုင်သည်ဟူသော ဂုဏ်တို့ကြောင့် ထိုသူဌေးသားလာရောက်တောင်းဆိုသည်ကို သူ၏မိဘများနှင့် လာရောက်တောင်းဆိုသူများ တို့၏ရှေ့တွင် ဤ သို့သော စကားဆိုလေ

တော့သည်”

သူဌေးသည် သူ၏ပစ္စည်းအင်အားဂုဏ်ကို ကိုး၍ နန္ဒီကိုလာ ရောက်တောင်းဆိုချေပြီ။ ထိုသူဌေးသည် ပစ္စည်းဥစ္စာကိုမသိ၊ ပစ္စည်း ဥစ္စာမည်သည် ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့်ဝီရိယ ရှိရှိ ရှာဖွေခြင်းဖြင့် အလိမ္မာ သာဖြစ်သည်ကိုမသိ၊ မိနန္ဒီသည် ထိုသို့သော သူ၏သားကို ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ပြု၍ ကာမဂုဏ်မေထုန်မှုဖြင့် လုပ်ကျွေးရာသလော၊ ရွှေငွေ ပစ္စည်းဥစ္စာဘဏ္ဍာ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများအပေါ်၌ ခွေ၍အိပ်ကာ စောင့်နေရသော အဆိပ်ပြင်းထန်သည့်မြွေကို ပူဇော်ပသရာသလော”

နန္ဒီသည် ထိုသို့ဆို၍ သူ့ကိုတောင်းရန်လာသော သူတို့အား ပြုံး ကာလွတ်လေတော့သည်။ သူဌေးနှင့်ခမည်းခမက် ပြုလုပ်လိုသော နန္ဒီ ၏ မိဘတို့သည်ကား မျက်နှာမသာ ရှိရလေတော့ပြီ။

ထို့နောက် များမကြာမီပင် နန္ဒီ၏သတင်းကြောင့် သာဓကတရွာ ကိုပိုင်သော ဘုရင်မင်းမြတ် သောမဒတ္တသည် နန္ဒီကိုတော်ကောက်သော သဘောနှင့် နန္ဒီ၏အိမ်တွင် ပန်းတုံးတိုင်၊ ရာဇမတ်များကိုစိုက်ထူကာ အစောင့်အနေထားရန် ဂုတ်ဝန်မင်းအား လွှတ်ရာ နန္ဒီသည်ဆီး၍ “ဘ သည် ဘာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ” ဟုမေးလေတော့ပြီ။

“တင်ပါ”

ထိုအခါ ဂုတ်ဝန်မင်းက “ငါသည် ဤတိုင်းပြည်မှ ဂုတ်ဝန်မင်း ဦးဗလတည်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သင့်အားတော်ကောက်လိုသည် ဖြစ်၍ သင့်အိမ်သို့အခြားယောက်ျားတစ်ပါး မကျူးကျော်စေရန် ငါ သည် ပန်းတုံးတိုင်စိုက်ခြင်း၊ ရာဇမတ်ကာရံ၍ အစောင့်အနေထားခြင်း ကိုပြုသည်” ဟု ဆိုလတ်သော် နန္ဒီက မျက်နှာထားနှင့် “ဘ၊ သည်သို့ ဆိုသော် ဘ၏ပန်းတုံးတိုင်ကို ပြန်နုတ်သွား၊ ရာဇမတ်များကို ဖြုတ်ပစ်၊ အစောင့်အနေများကိုပြန်သိမ်း” ဟု ကြောက်ပါးလိလိ ဆိုလေတော့ပြီ။

“တင်ပါ့”

ထိုအခါ ဂုတ်ဝန်မင်းက “အလို အမိ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို မထိမဲ့ မြင်ပြု၍ ဤသို့ဆိုရာသလော”ဟု ဆိုလေလျှင် နန္ဒီကလည်း ဤသို့ ဆိုလေတော့သည်။ “ဘ၊ ဘ၏ ပြည့်ရှင်မင်းသည် ငါ အသက်ဦးဆံ ကိုပိုင်သော မင်းဟူ၍ သဘောမတူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တော်ကောက်သိမ်းနိုင်သလော၊ သိမ်းရာသလော၊ သိမ်းထိုက်သလော၊ ဇွတ်ပြု၍ သိမ်းချေသော် ဘ၏ ပြည့်ရှင်မင်းသည် မင်းဆိုးမင်းညစ်၊ မင်းဖြစ်ကတတ်ဆန်းဖြစ်ရပေလိမ့်မည်၊ ဤသည်ကို သတိပြုပါ ဘ”

“တင်ပါ့”

နန္ဒီကလည်း ဆက်၍ဤသို့ဆိုပြန်တော့သည်။

“တင်ပါ့”

“နန္ဒီသည် အတတ်ပညာရှိသည်၊ လိမ္မာသည်၊ သဘင်ပြုသည်၊ တရားစီရင်တတ်သည်၊ ကျင့်ဝတ်ကောင်းရှိသည်ဟု ဘုရင်မင်းမြတ် သည် တော်ကောက်သည်။ တော်ကောက်သောကြောင့် မိဖုရားတစ်ပါး ဖြစ်ရမည်။ ချုပ်လိုက်သော်ထိုမိဖုရားသည် မယားများစွာရှိသော သူ ထံတွင် မယားငယ်တစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ပါသလော။ ပမာဆိုသော် ဒါနမှု၊ သီလမှုတို့ကိုပြုသဖြင့် အကြင်မိန်းမသည် နတ်မင်းကြီးထံ၌ သေသော် မိဖုရားဖြစ်၏ဟု ပရိမိုဇ်ဆရာက ဟော၏။ မှန်ခဲ့ပါလျှင် ထိုနတ်မင်းကြီး၌ အရင်က မိဖုရားကြီးရှိနှင့်၍ ထိုသူမသည် ဒါန၊ သီလမှုပြုခြင်းဖြင့် နတ်မင်းကြီး၏မယားငယ်ဖြစ်ရပေတော့ပြီ။ အရင် ရှိနှင့်ပြီးသော နတ်မိဖုရားကြီး၏ ကျောက်စီခြေနင်းဖြင့် ပါးအား အတီး ကိုခံရပေတော့မည်။ ထို့အတူ မိနန္ဒီသည် အတတ်ပညာရှိသောကြောင့်၊ လိမ္မာသောကြောင့်၊ ကျင့်ဝတ်ကောင်းရှိသောကြောင့်၊ သဘင်ပြုသော ကြောင့်၊ တရားစီရင်တတ်သောကြောင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ကျင်ငယ်

ရည်လူးသော ဖိနပ်နှင့်ပါးတီး မခံနိုင်ပါ။ ဘာ၏ ပန်းတုံးတိုင်၊ ရာမေတ် များကို မပြုပါနှင့်၊ အစောင့်အနေတို့ကို ချမထားပါနှင့်၊ ပြန်ရုပ်သိမ်း သွားပါ။”

ထိုသို့နှင့်နန္ဒီသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ တော်ကောက်ခြင်းကိုလည်း မခံချေ။ နန္ဒီနေသော သာကေတရွာကလေးနှင့်ပက်ဝန်းကျင်သည်ကား အတတ်ပညာဉာဏ်နှင့်အလိမ္မာကိုမသိ၊ လူတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုး ကိုမသိ။ ထိုသို့ဖြစ်နေ၍ အနည်းငယ်ကြာလတ်သော် အမူးသမားများ ကပင် နန္ဒီကို နှစ်လိုသောမျက်နှာနှင့် ရဲရဲကြီးကြည့်ကြ၏။ ညဉ့်အချိန် နန္ဒီအိမ်ရှေ့သို့ လျှောက်၍ နန္ဒီအား တေးချိတ်ကာဆိုခြင်းကို ခဏခဏ ပြုကြ၏။ နန္ဒီအိမ်ရှေ့လမ်းတွင် ယောက်ျားများနှင့် အထူးစည်ကားကာ ရှိနေလေတော့ပြီ။ နန္ဒီရပ်ကွက်ကလေးသည် လူ၏ဝါခေါင်၊ တော်သ လင်း လကလေးပင်ဖြစ်နေလေတော့ပြီ။

ထိုအခါမှ နန္ဒီသည် မိန်းမတို့၏ လှခြင်း၊ လိမ္မာခြင်း၊ အတတ် ပညာ ဉာဏ်ရှိခြင်းတို့သည် ကာမပိုင်ခင်ပွန်းယောက်ျားမရှိပါက လူစင်စစ်သည် ခွေးမလေးသဖွယ်ဖြစ်လာ၍ ခွေးနှင့်တူသော ယောက်ျား တို့သည် အိမ်ရှေ့လမ်းတွင် အူ၍၊ ဟိန်း၍၊ ဟောင်၍ ရှက်စဖွယ်ဖြစ် အောင် လူးလာခတ်နေကြပါကလား။ ဪ...ညစ်ညမ်းသော ကာမ ဂုဏ်၊ ထိုကာမဂုဏ်မှာ ပိုင်ရှင်ကောင်းလိုလှပါတကားဟု နောင်တရရှာ လေသတည်း။

“ဘုရားတပည့်တော်မလည်း ဒဏ္ဍာရီဆောင်ပါရစေဘုရား”

“အင်း...ကောင်းပြီ ဆောင်နိုင်သည်။ သို့သော် နင်ညောင်းပြီ၊ ညဉ့်အချိန်သော် ငါရှေ့တွင် တက္ကသိုလ်မောင်မယ်အလယ်၌ နင်ဆောင် လိုသော ဒဏ္ဍာရီကိုဆောင်လော့”

တက္ကသိုလ်မောင်မယ်တို့ကား တက္ကသိုလ်မြို့တက္ကသိုလ်ကျောင်း

တွင် သုံးနှစ်သုံးဝါ မိုးခိုကာ ပညာသင်ကြားကြပြီးဖြစ်သဖြင့် အချို့ မှာ ချစ်သူချင်းခွဲရမှာကြောင့် မျက်ရည်ဝဲကာနှင့် ပြင်ဆင်ကြရ၏။ အချို့မှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် မိမိတို့၏ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ရတော့မည် ကို ဝမ်းပန်းတသာနှင့် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

ညအချိန် ကျရောက်သောအခါ တက္ကသိုလ်ဆရာကြီး၏ ရှေ့တက္ကသိုလ်မောင်မယ်တို့၏ အလယ်တွင် မြအနှစ်သည် ဤသို့သော ဒဏ္ဍာရီကို ပြောတော့၏။

“ဆရာတော် အရှင် ကျေးဇူးရှင်ဘုရား ...၊ ဘုရားတပည့်တော်မသည် ဤသို့သော ဒဏ္ဍာရီကိုဆောင်ပါအံ့”

“ဒေဝဒတ္တမည်သောပြည်၌ ပက္ကသေနမည်သော မင်းသည် မင်းပြုကာ အုပ်စိုးပါသည်။ ထိုမင်းသည် တရားသဖြင့် အုပ်စိုးမင်းပြုတော်မူသည်။ နယ်မချဲ့ဟု တစ်ရာသောမင်းတို့၏အလယ်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလေသည်။

ဒေဝဒတ္တပြည် သာလိယဝမဇ္ဇဂုံး၌ သုကုမာမည်သော ရက်ကန်းသည်မကလေးသည် တက္ကသိုလ်မြို့ကပြန်၍ အတတ်ပညာဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံ၏။ ကျင့်ဝတ်ကောင်းနှင့်ပြည့်စုံ၍ လိမ္မာယဉ်ကျေး၏။ အရုပ်အဆင်းမှာ ထိုမဇ္ဇဂုံး၌ သူမတူ လှပ၏။ တစ်ရံတစ်ခါ တရားစီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းကိုပြု၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမဇ္ဇဂုံးတွင် သုကုမာသည် များစွာထင်ရှားသော အမျိုးသမီးကလေးဖြစ်နေပေတော့သည်။

ပက္ကသေနမင်းသည်လည်း ပညာရှိကို နှစ်သက်သောမင်းဖြစ်၍ သာလိယဝမဇ္ဇဂုံး၌ နှစ်ဆယ့်ငါးချက်သောပြဿနာတို့ကို တစ်ခုပြီးလျှင် တစ်ခု မေးတော်မူရာ သုကုမာသည်လည်း မေးသမျှသော ပြဿနာတို့ကို လွယ်လင့်တကူနှင့်ဖြေဆိုလေ၏။

ထိုသို့ဖြေဆိုသည်ကို ပက္ကသေနမင်းသည် အထောက်ထားသော

အမတ်တစ်ယောက်အားဖြင့် သုကုမာရက်ကန်းသည်မ ဖြေဆိုသည် ဟု သိရသောကြောင့် ပက္ကသေနမင်းသည် သုကုမာရက်ကန်းသည်မ ကို အလွန်နှစ်သက်လေသည်။ သို့သော် မင်းကြီးသည် အသံကြားအား ဖြင့်သာ နှစ်သက်နေ၍ သုကုမာကိုယ်တိုင်ကိုကား မမြင်ရဖူးချေ။

ထိုသို့နှင့် ပက္ကသေနမင်းကြီးသည် သာလိယဝမဇ္ဇဂုံးသို့ ဆင်တော် နှင့် ထွက်တော်မူလေရာ သုကုမာ ရက်ကန်းသည်မသည် အမျိုးသမီး များကိုခေါ်ဆောင်ကာ မင်းကြီးထွက်တော်မူလာသည်ကို ကြိုဆို၍ မြတ်လေးပန်း၊ စံပယ်ပန်းတို့နှင့် ကြံဖြန့်ကာထုံစေ၏။

ထိုအခါ ပက္ကသေနမင်းကြီးသည် သုကုမာကိုမြင်လတ်သော် အလွန်နှစ်သက်ခြင်းသည်ဖြစ်၍ ဆင်ပေါ်က ထိုးကျလုမတတ်ဖြစ်သ ဖြင့် ထီးတော်မိုးသည် တွဲမှီထားရလေ၏။ မင်းကြီးလည်း ဆင်တော် ကိုရပ်၍ ဤသတို့သမီးကား မည်သူနည်းဟုမေးလေရာ အရပ်သွေး စည်းကြီးများက “အရှင်ဘုရား...၊ ဤသတို့သမီးငယ်ကား အရှင် မှိုင်းကြီး တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထပ်မနားမေးတော်မူသော ပြဿနာနှစ်ဆယ့် ငါးချက်ကိုလွယ်လွယ်ကလေးနှင့် ဖြေဆိုသော သတို့သမီး သုကုမာ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားကြလေ၏။

ထိုသို့အရပ်သွေးစည်းများ လျှောက်တင်သည်ကို မင်းကြီးသည် ကြားလတ်သော် “အိုဘယ့် သုကုမာ၊ သင့်မှာ ကာမပိုင်အရှင်ရှိသလော” ဟုမေးတော်မူ၏။ သုကုမာလည်း ပြုံးကြည်သောမျက်နှာနှင့် “ရွှေဘုန်း တော်အရှင်ဘုရား သုကုမာသည် အပျိုအစစ်နှင့်သာတည်ကြောင်းပါ ဘုရား” ဟုဖြေဆိုလေသည်။ သုကုမာသည် တက္ကသိုလ်ပြန်အတတ် ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော မယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍သော်သာ ဘုရင်မင်းမြတ် နှင့်စကားပြောရသည်ဟူသော ဂုဏ်ကို မွန်မြတ်သည်ထင်၍ ပြည့်တန် ဆာမ၏ပြုံးကြည်သောမျက်နှာကို ခဏငှားကာ ထားလိုက်လေဟန်ရှိ

လေသည်။

“ဟယ့် မြအနှစ်ရယ်၊ နင့်စကားက လွန်လွန်းလှပါကလား”

“ဂုဏ်ကြီးမြင့်သူကိုမြင်သော် ပြည့်တန်ဆာမသည်၊ မိန်းမရွှင်မသည်၊ မိန်းမတန်သည်၊ ပိုင်းတာမသည် ပြုံးကြည်၍ ချိုသောမျက်နှာနှင့်ပျိုနေသည်ဟု သျှတ္တရနီတိက ဆိုနေ၍ပါဘုရား”

“ကိုင်း . . .ကိုင်း . . .ကိုင်း . . .နှင့်ဒဏ္ဍာရီကို ဆက်ပြော”

“သူကုမာသည် ငါမင်းကြီးနှင့်စကားဆိုရသည်ဟု ခွေးမြီးကောက်မကလေး၏ ဝမ်းသာမှုမျိုးနှင့်ခေါင်းကိုမော့ကာ ဝမ်းသာလျက်လည်း ရှိလေတော့ပြီ”

“ဟယ် မြအနှစ်”

“စိတ်ကို ပြုပြင်ခွဲစိတ်ရေးဆရာက ဟောင်တတ်သော၊ ဟိန်းတတ်သော၊ ကိုက်တတ်သော ခွေးမြီးကောက်မကလေးသည် ခံညားထည်ဝါသော လူတစ်ယောက်က လက်ဖြောက်တီးသည်ရှိသော် ခေါင်းကိုမော့၍ အမြီးနဲ့ကာနေဘိသကဲ့သို့ ဂုဏ်ကို ငမ်း၍ ထင်ပေါ်မှုကိုလိုသော သူတို့သည် ဂုဏ်ကြီးသူ၏နှုတ်ဆက်ခြင်းကိုရလတ်သော် ဝမ်းသာအားရနှင့်အူရွှင်ကာ အလိုလိုသူ့အလိုသို့ဖြည့်ချင်သော သဘောသည် ပါလာတတ်သည်ဟုဆို၍ပါ ဘုရား”

“အင်းဆက်ဆို”

ပက္ကုသေနမင်းသည်ကား တရားနှင့်ပြည့်စုံသော မင်းဖြစ်၍ သုကုမအား “အဘယ်လုံမငယ် သင်၌ ပန်းဦးလွတ်ပါမည်ဟု လူတစ်ယောက်ထံတွင် စကားလွန်ထားခြင်းရှိသလော၊ လုံမငယ်၏မိဘတို့သည် အချင်းချင်းသားပေးသမီးပေး ကတိစကားရှိနေသလော၊ လုံမငယ်၏စိတ်၌ ဤမည်သော သတို့သားထံ ငါမေတ္တာကမ်းရန်ဟု သဘောညှို့ထားခြင်းရှိသလော” ဟုမေးတော်မူပြန်၏။

ထိုအခါ သုကုမာသည် ကြည်သောမျက်နှာနှင့်တည်ပြီးသော် ဤ သို့တာလေတော့၏။

“ရွှေဘုန်းတော်ရှင်ဘုရား...၊ ကျေးတော်မျိုးမ၌ အလုံးစုံသန့်စင် သော အပျိုစင်ရတနာပါဘုရား”

မင်းကြီးလည်း အလွန်အလွန်သဘောကျတော်မူ၍ “အဘယ် လုံမငယ်၊ သင့်အားငါတော်ကောက်တော်မူပြီ” ဟုမိန့်တော်မူလေရာ သုကုမာလည်း သဘောတူသောအားဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

မိန်းမတို့မည်သည်ကား အတတ်ပညာရှိတုံလျက် အတတ်ပညာ သည် ငါ၏ကြင်လျာတော်တည်းဟု အားမကိုး၊ ဥစ္စာစည်းစိမ် အလုပ် အကိုင်ရှိတုံလျက် ထိုဥစ္စာစည်းစိမ် အလုပ်အကိုင်သည် ငါ၏ကြင်ဘက် တော်တည်းဟု အမှီသဟဲမပြု၊ ကာမမေထုန်၏အုပ်စိုးမှုကို မတွန်းလှန် ဘဲ ဂုဏ်ကြီးမှုထင်ရှားမှုတို့ကို မက်မောသဖြင့် သူ့ကျွန်ဖြစ်ရမည်ကို သတိမပြုနိုင်ဘဲ ကြင်ဖက်ခင်ပွန်းရှာတတ်လေသည်။

ထိုသို့နှင့် ပက္ခယသေနမင်းကြီးသည် သုကုမာကို မိဖုရားတစ်ပါး အဖြစ်နှင့်တင်မြှောက်လေတော့သည်။ သုကုမာသည်ကား ပညာရှိ တုံလျက် ကာမဂုဏ်၏ သွေးဆောင်ရာ နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါ ၍ သွားလေရကား ငါသည် ရက်ကန်းသည်မဘဝမှ မိဖုရားဖြစ်ရ လေတော့ပြီဟု အလွန်ဝမ်းသာအားရရှိလေတော့ပြီ။

မင်းကြီးသည်လည်း သုကုမာကို အထူးပြုကာ မြတ်နိုးနှစ်သက် လေတော့ပြီ။ ထိုသို့ရှိရာ သုကုမာ၌ သားတော်ကလေးတစ်ပါးဖွားမြင် တော်မူ၍ မင်းကြီးသည် အလွန်နှစ်သက်လေတော့သည်။

ထိုသို့နှစ်သက်သည်ကို မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် မနာလိုဝန်တိုလေ တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့သ၌တွင် မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် မင်းကြီး အား ဤသို့တင်လေ၏။ “အရှင်မင်းကြီး၊ နန်းတော်တိုင်ကို မည်သည့်

သစ်သားတို့နှင့် ပြုလုပ်ပါသနည်း” ဟုမေးလေရာ မင်းကြီးလည်း “ခေါင်ကြီး၊ နန်းတော်တိုင်ကို ပျဉ်းကတိုးသား၊ သစ်ရာ၊ အင်ကြင်းသား တို့နှင့် ပြုလုပ်ချေပြီ” ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးလည်း “ကိုယ်တော်ဘုရား၊ အလွန်ချော့၍ အခက်အလက်တို့နှင့် စိမ်းလန်းမှု ညွန့်ဝေကာရှိသော လက်ပံသားကို နန်းတော်တိုင် အဘယ်ကြောင့် လက်သမားကျော်တို့သည် မပြုမလုပ်ပါသနည်း” ဟုလျှောက်မေးတော် မူလေသည်။

ထိုအခါမင်းကြီးသည် မိဖုရားကြီး၏ စကားကို ရိပ်မိနားလည် သဖြင့် “အဘယ်မိဖုရားကြီး၊ သုကုမာမိဖုရား၌ အဘယ်အပြစ်ရှိသ နည်း” ဟုမေးတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ မိဖုရားကြီးက ဤသို့တင်လျှောက်လေ ၏။

“အရှင်မင်းကြီး၊ သုကုမာကို ဘုရားမိမိသည် တစ်စုံတစ်ရာအပြစ် မဆို၊ သုကုမာ၌ တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်ရှိစေကာမူ ဘုရားမိမိသည် မင်း မျိုးပီသသည့်အတိုင်း သူ့အပြစ်ကိုမပြောနိုင်။ ပြောခြင်းဖြင့် မြတ်သော မင်းသမီးအဖြစ်၊ တစ်နည်းတုံ မင်းမျိုးအဖြစ်ကို မရှုတ်ချနိုင်။ ကိုယ် တော်သည် ကာမဂုဏ်၌ ငမ်းခြင်းဖြင့် သတိတော်ကို မချို့ငဲ့ရာ၊ သုကု မာသည် တစ်လတစ်ကြိမ်မဇ္ဇရုံးသို့သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့် သွား သနည်း။ သာလိယဝမဇ္ဇရုံးသည် ရွှေမြို့တော်ထက်သာယာ၍ ပျော်စရာ ကောင်းသလော၊ ချင်း၏အိမ်သည် ရွှေနန်းတော်ထက် တင့်တယ်လှပ သာယာပါသလော။ ချင်းသည် အဘယ်ကြောင့်သာ လိယဝမဇ္ဇရုံးသို့ သွားရသနည်း။ သားမွေးရန် ဝမ်းနာ၍ပင် အလူးအလဲ မဇ္ဇရုံးက ပြေးလာ ရသည်။ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးသည်ချင်းအား မေးတော်မမူနှင့်၊ သဘောထားသေးရာ ရောက်ပါမည်”

မင်းကြီးသည် မိဖုရားကြီး၏ ထိုစကားကို ငေးစိုက်ကာ နေလေ

ပြီ။ မိဖုရားကြီးလည်း ဆက်၍ ဤသို့တင်လေတော့ပြီ။

“အရှင်မင်းကြီး၊ ရှေးသူမတို့ သြဝါဒစကားရှိထားပါသည်။ တောကောင်အရပ်ထဲဝင်သော် အရပ်ဘေးသင့်တတ်ပါသည်တဲ့၊ ရောနှောခြင်းသည် အစစ်၌ အရည်လျော့ပါသတဲ့။ ယခုတောကောင်တည်းဟူသော မဇ္ဇဂုံးသူ ရက်ကန်းသည်မသည် နန်းတော်ပေါ်သို့ ရောက်လာချေပြီ။ ချင်းမှာ သားကလေးတစ်ယောက်ရချေပြီ။ မင်းသွေးဖြစ်၏။ ထိုသွေးကို အဘယ်မည်သော အရည်နှင့်ရောတုံဘိသနည်း။ နောင်အရေးကို တွေးတော၍ မဝံ့အောင်ရှိချေပြီ။ မထင်ဘူးဟုဆင်ခြင်ကာ အထူးသဘောပြုထားပါသော်လည်း မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်ချေသောကြောင့် ဝတ္တရားအရ လျှောက်ထားရပါသည်။”

“ဪ မင်းမျိုး၊ အဖိုးတန်လှပါတကား။”

မင်းကြီးကား အလွန်တုန်လှုပ်လေတော့ပြီ။ သို့သော် မိမိသည် တရားမင်းဟု ထင်ရှားနေပါလျက် ရှက်ဖွယ်သောအမှုကို မပြုစကောင်းဟု သတိထားပြီးသော် ပုရောဟိတ်နှင့်ကျိတ်ကာတိုင်ပင်လေတော့ပြီ။

ပုရောဟိတ်သည်ကား ဉာဏ်ကျယ်၏။ ပညာရှိတို့သည် လောကမှာ ယဇ်ပူဇော်တတ်သောသူထက် ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော၊ လှည့်ဖြားတတ်သော သူမည်သည် မရှိဟု ဆိုသည်နှင့်အညီ ပုရောဟိတ်သည် သုကုမာမိဖုရား၏ အဆောင်တော်သို့ အခစားဝင်၍ ဤသို့တင်လေ၏။

“ရှင်မိဖုရား သားတော်ကလေးကို ချစ်ပါ၏လော၊ ထိုအခါ မိဖုရားသုကုမာလည်း “ဘိုးဘိုး၊ မိမိ၏ ရင်သွေးတော်ကို အဘယ်မှာ မချစ်ဘဲရှိပါတုံအံ့နည်း” ဟုဆို၏။ ပုရောဟိတ်လည်း ထိုအခါမှ အရှင်မိဖုရား၏ သားတော်ကလေးမှာ အခိုက်အတန့်ဇာတာတော် မသန့်ချေဟုတင်၍ မိဖုရား သုကုမာလည်း “ဘိုးဘိုး အဘယ်သို့ဆိုတုံပါသနည်း၊ သုကုမာလည်း ဗေဒင်ပညာကို တတ်ပါသည်။ သားတော်ကလေး

အတွက် ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်းမကောင်းသည်ကို မမြင်မထင်ပါလား” ဟု ဆိုလေ၏။ ပုရောဟိတ်ကား ဉာဏ်ကျယ်၏။ အကြံဉာဏ်ဆန်းကြယ် ၏။ ထို့ကြောင့် ဤသို့တင်ပြန်လေသည်။

“ရှင်မိဖုရား၊ ရှင်မိဖုရားကား သားဖွားအံ့သောငှာ ကမ္မဇလေ လှုပ် သဖြင့်ဝမ်းနာတော်မူနေချေပြီ။ ဖွားသည့်အချိန်မှာလည်း နက္ခတ် သဘောကို သတိမထားနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ရှင်မိဖုရား၏အမှတ်အသား ဌ နက္ခတ်သုံးလုံးကြွင်းကျန်ခဲ့သည်။ ပုရောဟိတ်သည်ကား မင်းသား မင်းသမီးတို့၏အရေး၌ အတိအကျဖြစ်ရအောင် အမြဲဂရုစိုက်ရမည့် တာဝန်နှင့်အညီ ကျင့်ဆောင်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် လျှောက်တင်ရပါ သည်”

သုကုမာမိဖုရားကား ထိုစကားကိုယုံကြည်သဖြင့် “ဘိုးဘိုး၊ အဘယ်သို့သော ပြုရသတတ်နည်း” ဟုမေး၏။ ပုရောဟိတ်လည်း ဤသို့ တင်တော့၏။

“အရှင်မိဖုရား၊ ယတြာပြုသော သဘောနှင့် နေရာတော်ရင်း မဇ္ဇ ဂုံးသို့ရွှေ့၍ ခြောက်လခန့်စံနေတော်မူသင့်ပါသည်” ဟု တင်လေရာ သုကုမာမိဖုရားသည် သဘောရိုးထင်မှတ်၍ “ဘိုးဘိုး၊ မင်းကြီး အခွင့် ပြုတုံပါသလော” ဟု ညှိုးငယ်သော သဘောကိုပြလျက်ဆိုလေ၏။ ပုရောဟိတ်သည်ကား အကြံပိုင်လေပြီဖြစ်၍ “ဘုရင်မင်းမြတ်၏တာဝန် သည်ကား ဘိုးဘိုး၏တာဝန်ပေတည်း” ဟု လျှောက်တင်ကာ ပြန်လေ တော့သည်။

ထိုသို့နှင့် သုကုမာမိဖုရားသည် သာလိယဝမဇ္ဇဂုံးသို့ ပြန်၍ အိမ် တော်နှင့်စံနေလေ၏။ အစောင့်အနေတို့လည်း ထားရှိလေ၏။ သုကုမာ သည် ထိုသို့စံနေတော်မူရာသို့ မင်းကြီးလည်း ခဏခဏရောက်တော်မူ သေး၏။

သုကုမာမိဖုရားသည် ထိုသို့နေရ၍ သုံးလခန့်ရှိသော် မင်းကြီးသည် သုကုမာမိဖုရားအထံသို့ ရောက်တော်မမူတော့ပေ။ အစောင့်အနေတို့ကိုလည်း ရုပ်သိမ်းတော်မူလေသည်။ ထို့နောက် မင်းကြီးထံက ဤသို့အမိန့်တော်မြတ်နှင့် အသပြာတစ်သောင်းသည် ရောက်လာလေတော့သည်။

“သုကုမာ၊ သင်ကား အဆင်းလှသလောက် သစ္စာမတည်။ ငါ၌ သက်သေသက်ကံ အစုံအလင်ရရှိထားပြီဖြစ်ချေသည်။ ငါ့သားတော်အရွယ်ရောက်က ငါချီးမြှင့်မြှောက်စားမည်။ တောထဲက ကြက်တူရွေးသည် သစ်ခေါင်းနှင့်သာ လျော်လေသည်”

ထို့ကြောင့် အတတ်ပညာ ဉာဏ်ရှိသော၊ တည်သောမိန်းမတို့၌ အိမ်ထောင်မှုသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်း၏။ အတတ်ပညာ ဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံ၍ တည်သော အမျိုးသမီးတို့သည် အောက်သို့ကြည့်သော် ခွေးကိုမွေ့ရာပေါ်သို့ ဆွဲတင်ရာရောက်မည်၊ အထက်သို့ကြည့်သော် မျက်စိထဲသို့ အမှိုက်ဝင်၍ မျက်ရည်ကျရမည်။ အဘယ်ကဲ့သို့လျှင် အိမ်ထောင်မှုသည်နှစ်သက်စရာနည်း။ ဤသည်တို့တွင် အစိုးတရအာဏာပိုင်တို့၏တော်ကောက်မှုသည် အလွန်တရာ ညစ်ပတ်ရှုပ်ထွေးသော ဝက်သိုက်၏အတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းခြင်းမျှသာလျှင်ကတည်း။

ထိုအခါ တက္ကသိုလ် ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးသည် တက္ကသိုလ်မောင်မယ်တို့၏အလယ်တွင် ဤသို့ဆိုလေ၏။

“ဟယ် မြအနှစ်၊ နင်ကား အတတ်ပညာကိုကစားနိုင်သော ဉာဏ်ရှင်ဖြစ်၍ များစွာသောဝါဒတို့နှင့် ဒဏ္ဍာရီများကို အလိုရှိသလိုဆောင်နိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် နိုးနေသောသူကို နှိုးဖို့မလွယ်ကူချေ။ နင်၏ နိမိတ္တကကို နင်လည်း ဆင်ခြင်မိပေလိမ့်မည်။ နင့်အား နောက်ဆုံး

နှင့်မိခင်က ရေရွတ်မြည်တမ်းသောဘွဲ့တံဆိပ်နှင့်ထင်ရှားသောနာ မည်ကို ပြုသော်ကား သင်၏အမည်သည် လောက၌ မဆိတ်နိုင်သ တတ်ကား ရှိပေသေးစွတကား”

သဘောကား လူစုကွဲ . . .

နောက်တစ်နေ့၌ အတတ်ပညာကြွယ်သော မင်းသားကြီးတို့သည် မြအနှစ်ထံ ရောက်လာကြ၍ စကားအချိအချ ဤသို့ဖြစ်နေလေ၏။

“မမမြ၊ မမမြစကားက ကျွန်တော်တို့ရဲ့အပေါ်၌ နှင့်လွန်းပါတယ်”

“မနှင့်ပါ၊ သက်သက်သာသာ နုနုယဉ်ယဉ်နှင့် အားနာလှစွာနှင့် ငဲ့ညှာကာ ပြောခြင်းမျှသာပါ”

“သည်လိုသဘောထားမျိုး ကျွန်တော်တို့၌ မရှိသေးပါ”

“ဪ . . .အခုတော့ မင်းသားဆိုပေမဲ့ မင်းမဖြစ်သေးဘူး၊ ကျောင်းတော်မောင်များမျှသာပါ။ မင်းဖြစ်တော့မှ မိမြအနှစ်ပြောသွား တာဟာ တို့အပေါ်၌ ပစ်တောင်းဒေယမဟုတ်၊ နည်းလှပါသေးတကား ဟု သိတော်မူကြပါလိမ့်မယ်”

“မမမြ မြင်ရသိရမှာပါပဲ”

“မမြင်မသိရပါစေနဲ့။ ဖွ...အမင်္ဂလာများကို မြင်ရရန်ထား၊ မကြား ပါရစေနဲ့”

မင်းသားများသည် စိတ်မကောင်းကြသော မျက်နှာနှင့် နှုတ်ဆက် ကာ ပြန်ကြလေ။ ထိုအခါ မင်းသမီးကြီးသည် လာရောက်၍ ဤသို့ စကားအချိအချဖြစ်နေလေ၏။

“မြရ၊ မြရဲ့စကားဟာ လွန်တယ်”

“ဪ . . .ထိပ်ထားတို့ မင်းမိဖုရားဖြစ်ကြသောအခါ လယ်သူမ လေး ပြောသွားတဲ့စကားများဟာ မှန်လှပါကလား...ဟု အောက်မေ့

တော်မမူကြရန်တောင်းပန်ပါတယ် ထိပ်ထားတို့”

“ဒါတော့ မြဟာ ပညာတုတ် ဉာဏ်ရှင်စကားတတ်လို့သာပြော နိုင်ပါတယ်”

“ထိပ်ထားတို့ “ဟင်းကိုသာ ဝေစားနိုင်တယ်၊ လင်ကို မဝေနိုင် ဘူး” ဆိုတဲ့ စကားပုံအရှိသားပဲ၊ လင်ရေးနှင့်ပတ်သက်က ချစ်သူ သူငယ်ချင်းမရှိ၊ ဆိုတာပဲ”

“မြရယ်”

“ထိပ်ထားတို့ မိဖုရားများမှာတော့ မင်းမျိုးချင်းဆိုသော် သည်းခံ နိုင်၍ အသည်မကလေးကို တော်ကောက်သော် ပြည်မှောက်ရတော့မ တိုင်း ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာတွေ ပေါ်လာတာပဲ။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ၌ မတရားဆုံး၊ မတော်မှန်မတည့်မတ်ဆုံးဟာ မင်းပိုင်း စိုးပိုင်းကချည်း ပဲ။ မင်းပိုင်းစိုးပိုင်းက တော်မှန်တည့်မတ်ခဲ့သော် တိုင်းပြည်ဟာ အေး ချမ်းသာယာလာတာပဲ”

မင်းသမီးကြီးတို့က မြအနှစ်ကို ချစ်စဖွယ်ပြုကာ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ကြလေ၏။

[၂]

ပုတ်ခန်းပြည်၊ ပရိမ္မပြည်၊ ပေါက်ပြည်၊ သလ္လာဝတီပြည်တို့မှ တက္ကသိုလ်ပြန်မောင်မယ်တစ်စုတို့သည် ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ ပြန်လာကြလေ၏။ ထိုအတွင်း မာလာယုပြည်မှ ထူးထူးချွန်ချွန် တက္ကသိုလ်သို့ရောက်လာသော မြအနှစ်တစ်ယောက်လည်းပါလာလေ၏။

မြအနှစ်နေသော ရွာမကြီးသည်ကား မြို့တစ်မျှစည်ကား၍ အိမ်စဉ် အိမ်ဆိုင်တန်းနှင့်တကွ အလွန်သာယာသော ရွာကြီးဖြစ်လေသည်။

ထိုတက္ကသိုလ်မောင်မယ်တို့သည် သုံးညအိပ်လွန်မြောက်ပြီးနောက် ရေမိုးသင့်ရာ တစ်ခုသောစခန်းတွင် နေ့နေရန် ချရပ်၍ သစ်ခက်တဲများကို တပျော်တပါးနှင့်ပြုကာနေကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် ထမင်းများကို ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီးကြ၍ စကား များကိုပြောနေကြသောအခါ သလ္လာဝတီပြည်မှ မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့၏လက်စွဲတော် ပေါက်ကျော်က ဤသို့စကားစတော့၏။

“တို့တော့ဗျား၊ ခုကပဲ မယ်မြအနှစ်ကိုကပ်ရမှာပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ ကိုပေါက်ကျော်”

“ထိပ်ထား မယ်မြထံမှာ ကျွန်တော်မျိုးကိုအိမ်တော်ဝန် ထားပါလို့ ပြောထားရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘုရားတော့ မထူးနိုင်ဘူးလို့”

“ဦးလေးပေါက် ဘာပြောတာလဲ၊ ဦးလေးပေါက်ဟာ သိပ်ကိုစတာ ပဲ”

“ဦးလေးပေါက်က ကျောင်းတော်မှာ မယ်မြတူမကြီးကို တမင် ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်းနှင့် ကျွေးမွေးတာဟာ ဦးလေးပေါက်က တင်ကြပြီ လက်ဆောင်ထိုးထားတာ၊ အိမ်ရောက်ရင် မယ်ဆီးသီးတော့ မင်းတော့ဝန်ကတော်ဖြစ်ရဦးမှာပဲလို့ လောကွတ်ပြုရမှာပဲ”

“ဦးလေးပေါက်နော်...ဦးလေးပေါက်၊ လယ်သူမထံမှာ ဘယ့် နယ်အိမ်တော်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ သိပ်ကို မတော်တရော်ပြောတယ်”

“ကိုင်း...ကိုပေါက်ရယ် ပြောစမ်းပါဗျာ”

“ကျွန်တော်မျိုးက ဗေဒင်ကောင်းကောင်းတတ်ခဲ့ပါတယ် ကိုယ် တော်”

“ကိုင်း၊ ပြောစမ်းဗျာ”

“ဦးလေးပေါက် ရောက်တိရောက်ရာတွေကို တကတည်း”

“ပြောစမ်းပါရှင်”

“ထိပ်ထား၊ ကျောင်းတော်မှာ မယ်မြလေး တစ်ယောက်တည်း မြေတွေကို မှုန့်နေအောင်လုပ်၊ ဆန်ခါနှင့်ချကာပုံနေတယ်။ အင်း... ဘာလုပ်တာလဲလို့ ကြည့်နေမိပါတယ်”

“ဦးလေးပေါက်နော်၊ တွေ့ကရာတွေ ကျားကိုက်ကုန်မယ်”

“ပြောစမ်းပါ ကိုပေါက်”

“ကိုယ်တော်၊ အဲသည်မြေမှုန့်အပေါ်မှာ မတ်တတ်စုံရပ်ပြီးတော့ အသာဖယ်ကာ သူ့ခြေခဏာများကို သူကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်”

မျိုးကလည်း နောက်က အသာချောင်းပြီးကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ငါ
ခြေဖဝါးဟာ အတော်ခွက်နေတယ်။ ငါအတော့်ကို ချုပ်တည်းရမှာပဲလို့”

“ဦးလေးပေါက်၊ ဘာတွေလျှောက်ပြီး တောက်တီးတောက်တက်
တွေကိုပြောရတာလဲ၊ ထုလိုက်မယ်”

“ကိုပေါက် ပြောသာပြော မထုရဘူး၊ မိနန်းတာ ကာထားမယ်”

“သည်တော့ ကျွန်တော်မျိုးကလည်း မနေနိုင်ဘူး၊ အူယားလှပြီး
ဖျတ်ခနဲ ယိုအနားက စကြာနှင့်မြားကိုတော့ဆိုလိုက်ရင်ပဲ၊ မမြဟာ မြေ
ပုံပေါ်က သူ့ခြေခဏာကိုဖျက်ပြီး ဦးလေးပေါက်၊ ဦးလေးပေါက်ကိုတော့
ကျွန်မ ထင်းစနှင့်ချမှာလို့ ပြောတယ်။ မမရယ်. . .၊ ခြေဖဝါးလယ်ခေါင်
တည့်တည့်မှာ ထီးရိုးကြီးဟာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီးတန်းလို့”

“ဦးလေးပေါက်၊ ဦးလေးပေါက်ဟာ ဘာတွေလျှောက်ပြောတာ
လဲ”

“မြင်တာကိုပြောတယ်လေ”

“မဟုတ်ဘူးလား မြရယ်”

“အစောကလည်း ဦးလေးပေါက်ဟာ နောက်တိနောက်တောက်
တတ်တာကို အသိသားနှင့်”

“ကိုင်း...ဒါဖြင့် မြရယ်...၊ ခြေဖဝါးကိုပြစမ်းပါ”

“အို...ထိပ်ထားနန်းကလည်း မတော်တရော်”

“မမ၊ အခု ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်တူမကြီးကို ဗေဒင်ဟောမလို့”

“ဦးလေးပေါက်နော်”

“ခု မွန်းမတည့်သေးဘူး၊ သုံးဖဝါးလိုသေးတယ်”

“ကိုင်း...ဟောပါ ကိုပေါက်”

“အိမ်ကိုရောက်တော့ သူဌေးသားတစ်ယောက်က လာပြီးစပ်ရမယ်၊
ဒါပေမဲ့ မြက ငေါက်လွတ်မယ်။ နောက်အိမ်ရှေ့မင်းအတွက် ပန်းတုံး

တိုင်း၊ ရာဇမတ်လာပြီးကာတော့ ဂုတ်ဝန်မင်းကိုပါးရိုက်လွှတ်မယ်”

“ဗေဒင်ဆရာရယ် ကြမ်းလှချည်လား”

“ကိုယ်တော် ဒါဟာ နုနုကလေးဟောတာ၊ ဒါပေမဲ့ အမင်းမင်းတို့
၏အပူဇော်ခံရာ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်ရမယ်တဲ့”

“ဦးလေးပေါက်က ကင်မွန်းချဉ်ရွက်သင်အောင်လို့ မြောက်ပြော
တာ၊ ယုံကြ”

ထိုသို့ပြောနေသည်တွင် ရသေ့တစ်ပါးသည် ရောက်လာ၏။ ။ ၎င်း
မှာ ကြာပန်းအစည်းကြီးတစ်စည်းနှင့် မြကျောက်ပြားတစ်ပြားပါလာ ၏။
ထိုအခါ မြအနှစ်လည်း အလွန်တည်သောမျက်နှာနှင့် ရသေ့ရှေ့ကိုမတိုး
နှင့်၊ သည်အနားမှာနေဟု ဆို၏။ ။ ရသေ့ကားမြအနှစ်ကို စိုက်ကြည့်နေ
၏။ ။ မင်းသား၊ မင်းသမီး အခြားမောင်မယ်တို့သည်လည်း အံ့အားသင့်
ကာ ရှိနေကြလေ၏။ ။ မြအနှစ်ကား အာစောက်သံနှင့် “ဦးလေးပေါက်၊
ဦးလေးစံ၊ ကိုသော် လာကြလေ”

“ဘယ့်နှယ်လဲ မယ်ကလေးရယ်၊ ရသေ့လာတာပဲ လူဝံလာစံ့စား
လိုက်လို့”

“လူဝံလာတာ ဘာကိစ္စရှိသလဲ၊ ရသေ့လာလို့ ခက်တာပေါ့”

“ဪ မိန်းကလေးရယ်၊ ရသေ့ဟာ သူတော်ကောင်းပါကလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရသေ့ဟာသူတော်ကောင်းပဲ၊ ကိန်းနေတဲ့ ညစ်ညစ်
ညမ်းညမ်း ကာမဂုဏ်ဟာ သူတော်ကောင်းမဟုတ်ဘူး”

“ထိုင်မှ မထိုင်ရသေးဘူး၊ ဘာတွေကိုပြောနေသလဲ မယ်ကလေး
ရယ်”

“မထိုင်ရပါဘူး၊ ဘာကြောင့်သည် ကြာပန်းပွင့်တွေနှင့် သည်မြ
ကျောက်ပြားကိုယူလာရသလဲ”

“တက္ကသိုလ်ပြန်များမို့ လက်ဆောင်ပေးမလို့”

“ဒါဟာ ရသေ့အလုပ်လား။ ပြန်ယူသွား၊ ချက်ချင်းပြန်သွား”

“အလိုတင်းလှပါကလား မယ်ကလေးရယ်”

“တင်းတယ် ပြန်ယူသွား၊ ကြာပန်းကို အနားမရောက်စေနှင့် ဦးလေးပေါက်။ ကိုသော်၊ ကိုကြံလာလေ ဘာငေးနေသလဲ။ ရသေ့ရဲ့ ပစ္စည်းများကိုချက်ချင်းပြန်ယူသွား။ ပြန်၊ မပြန်ရင် ဒါတွေကိုလုယူ ပြီးချေမှုန်းပစ်လိုက်မယ်။ အနုထက် အဏုမြူလုပ်ပြီး ရသေ့ရဲ့တောကို မီးတိုက်ပစ်ခဲ့ရမလား၊ ကိုင်းအခုချက်ချင်းပြန်”

“မင်း လင်မရပါစေနှင့်”

“ဟုတ်တယ်၊ လင်လိုချင်နေတာကိုး”

“တက္ကသိုလ်ပြန်ပါကပဲ မလိုချင်ဘူးလား”

“ရသေ့လိုချင်တာလို့ ပြောနေတာပဲ၊ ကိုင်း ပြန်”

ရသေ့ကား လင်မရပါစေနှင့်ဟု ကျိန်ဆဲကာ မကြည်မသာနှင့် မြေကိုဖနှောင့်နှင့်ပေါက်ကာ ကြိမ်းပြီးသော်ပြန်သွားလေ၏။

“မြ ဘာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကိုယ်တော်ကြီးတို့ အဲဒါခက်တာပဲ”

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ အင်္ဂုဇာအတတ်ကလည်း သိပ်မြန်တာကိုး”

“မသိချင်ပါနှင့်၊ ပြီး ပြီးတာပဲ”

“ဟာ ဟုတ်ရိုးလား၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒါဟာ သူတော်ကောင်းအကျင့်အကြံကို ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတဲ့ ရသေ့အလုပ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“သည်တော့ အကြောင်းရှိရမယ်။ သူယူလာတာက ကြာပန်းတွေ၊ ပြီးတော့ ပြဒါးရည်များစွာဝင်နေတဲ့ မြကျောက်ပြား”

“ဒါဟာ ဘာဖြစ်သလဲ”

“မြကျောက်ပြားကို ကိုယ်တော်တို့ဝိုင်းပြီး ကြည့်နေကြတော့ မြ
ကျောက်ပြားထဲမှာပါတဲ့အအေးအလွန်ဓာတ်ဟာ ကိုယ်တော်တို့ရဲ့
ခေါင်းထဲကို စူးဝင်လာရမယ်”

“ထားပါတော့”

“အဲဒီတော့ ညစာစားပြီးရင် ကိုယ်တော်တို့ ချက်ချင်းအိပ်ချင်ပြီး
အိပ်ပျော်သွားရမယ်”

“အင်း ဆန်းတယ်”

“သိထားဖို့ကတော့ ကြာပန်းကိုယူပြီး လှတာနဲ့ပွေ့ပိုက်မွှေးတာနဲ့
နမ်းရှုံ့တော့ မအိပ်ချင်ဘူးပေါ့၊ မအိပ်ချင်တဲ့အပြင်၊ ညအချိန်မှာ ရသေ့ထံ
စိတ်ရောက်ပြီး ရသေ့ရဲ့ ညှို့ခေါ်ရာကဲ့ မိန်းမတွေတစ်ပြုံကြီးရောက်
သွားရမယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား မမြရယ်”

“ဖြစ်နိုင်လို့ ရသေ့ကိုမောင်းထုတ်လိုက်တာပေါ့”

“သဘောကို အမိန့်ရှိစမ်းပါဦးဗျာ”

“ရသေ့သည် တစ်ခုခုသော ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသော်လည်းကောင်း၊
ကသိုဏ်းကိုသော်လည်းကောင်း ပေါက်မြောက်အောင် ကျင့်ထားခြင်း
ကြောင့် စိတ်တန်ခိုးကို များစွာပိုင်နေပါသည်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သည်တော့ မြစိမ်းကျောက်ပြားထဲသို့ သူ၏ညှို့ဓာတ်ကို သွင်း
ထားတော့ပြီ။ ဥပမာဆိုသော် ရေသည်လေထဲမှာပါသော အညစ်
အကြေးဓာတ်များကို စုပ်ယူ၍ လေကိုသန့်ရှင်းစေလေသည်။ ထို့
ကြောင့်လူသေအနားမှာ ညောင်ရေအိုးထားရသည်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြစိမ်းကျောက်ပြားမှာ ရေဓာတ်ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြဒါးရည်နှင့်ရော

၍ ဝင်နေလေသည်။ ထိုမြစိမ်းကျောက်က ထိုရသေ့၏ထံတွင် ကိန်းအောင်းနေသော ငိုက်မြည်းတွေဝေစေတတ်သည့် ဓာတ်ကို သူ၏ညှို့ဓာတ်အားနှင့် သွင်းထားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တော်တို့သည် မြစိမ်းကျောက်ပြားအားဖြင့် အိပ်ကြရမည်”

“အင်း ဆန်းသဗျာ”

“မဆန်းပါ၊ သင်သောအတတ်ပညာမှာ အကြောင်းအကျိုးကို မရှာဘဲ ရအောင်သာ ကျက်နေသောကြောင့် ကိုယ်တော်တို့ ရုတ်တရက် မသိရခြင်းပါ”

“အင်း ကြာပန်းကိုဆိုပါ”

“ကြာပန်းအတွင်းသို့လည်း ၎င်း၏ညှို့ဓာတ်ကို သွင်းလေတော့ပြီ။ ကြာပန်း၏ဝတ်ရည်အိမ်တွင် ကာမဓာတ်များစွာ ပါနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကြာပန်းကို မွေးသဖြင့် နမ်းရှုံ့ကြသူများမှာ ကိန်းအောင်းနေသော ကာမဓာတ်သည် မြူးလာ၍တိတ်ဆိတ်သော ညအချိန်တွင် ထိုရသေ့က သူ့ထံသို့ရောက်လာရအောင် ညှို့ခေါ်နိုင်လေသည်”

“အလိုလေး ညစ်ပတ်လှပါကလား”

“အလိုရမ္မက်၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ထောင်လွှားခြင်းတို့၏ အလိုကို လိုက်စားနေသည့် ယောဂီသဘာဝလေ”

“ခုကော ကျွန်တော်တို့ကို မညှို့နိုင်ဘူးလား မြရယ်”

“သည်လိုလေ”

“ဆိုပါဦး”

“တက္ကသိုလ်ဆိုတာ အကြံနှင့်အလေ့အကျင့်ကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုဖြင့် စုပေါင်းကာ သင်ကြားခံယူနေရပါသည်။ သည်တော့ ကျွန်မတို့၏ရှေ့ပိုင်း နဖူးပြင်အောက် ဦးနှောက်သည် အထပ်အရစ်ပေါင်းများစွာနှင့် ခိုင်မာနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရသေ့က ညှို့ချင်တိုင်းမရနိုင်

ပါ။ သူညို့နိုင်အောင် ရှေးဦးစွာ ဦးနှောက်၏အင်အားကိုဖျက်ဆီးရ ပါဦးမည်။ ထိုသဘောအရ ၎င်း၏မြကျောက်ပြားနှင့် ကြာပန်းများကို လာ၍လက်ဆောင်ပေးပါသည်။ ရသေ့ညစ်သည် အမျိုးသမီးများကို သူ့ထံခေါ်ပြီးနောက် သူ့အားရသောအခါ လိုက်ပို့၍ အပြန်တွင် သူ၏ မြကျောက်ပြားကို ပြန်ယူသွားပါမည်”

“အားလုံးကျွန်တော်တို့လူစုကို မမြကယ်လို့ပါလား၊ ကိုပေါက် ဟောသော ဗေဒင်မှန်ပြီ”

“ဘာမှန်သလဲ ကိုယ်တော်”

“အမတ်မင်းတို့ရဲ့ အပူဇော်ခံရမယ်ဆိုတာ”

“ဒါဟာ ဦးလေးပေါက်က စောစောထပြီး ယာဂုဏ်ကျိုအောင်လို့ မြှောက်တာပါ ကိုယ်တော်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့တော့ အစ်မကြီးအရာမှာ ထားပြီး မှီခိုရမှာပဲ”

တက္ကသိုလ်ပြန် မောင်မယ်တစ်စုသည် ဆက်လက်ခရီးထွက်၍ နှစ်ရက်လွန်မြောက်သောနေ့တစ်နေ့၌ တစ်ခုသော ရေမိုးသင့်ရာနေရာ တွင် စခန်းချရပ်နေရာ ဆူဖြူးလှသော ဝက်တစ်ကောင်သည် အတင်းပြေး လာ၍ သစ်ပင်တစ်ခုကိုခေါင်းတိုက်သော် သေလေ၏။

ထိုအခါလူတစ်စုလည်း အရတော်စွာဟု ထိုဝက်ကြီးကို ဖျက်ဆီး ကာ စားသောက်ကြမည်ဟု ကိုင်ရန်ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ၎င်းကို မြအနှစ် သည် ဤသို့ဆို၏။

“နေပေစေ၊ သည်ဝက်သေကောင်ကို”

“ဟ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာကြောင့် သည်ဝက်ဟာ သည်မှာ သည်လိုလာပြီးသေရ သလဲ၊ သည်ဝက်သေတာ မဆန်းဘူးလား”

“ဆန်းတော့ ဆန်းတာပဲ”

“ဆန်းရင် နေပေစေ၊ သူ့ကို မထိခိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

“မမြ ပြောပါဦးဗျာ”

“ကျွန်မတို့နံနက်စာစားသောက်ပြီးကြမှ အေးအေးဆေးဆေးပြော
တာပေါ့ရှင်”

၎င်းတို့တစ်စုသည် ဝက်သေကောင်ကို သစ်တုံးပမာထား၍ ၎င်း
တို့ဘာသာ ခရီးသွားသဘာဝအလျောက် ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြ
ပြီးသော် ပျော်ပါးစွာ စကားပြောဆိုနေကြလေ၏။

ထိုအခိုက်အတန့်၌ ခမောက် မစုတ်တစုတ်ကို ဆောင်း၍ ညစ်နွမ်း
သော လွယ်အိတ်ကို လွယ်ပြီးလျှင် လူနှစ်ယောက်တို့သည် ရောက်
လာ၏။ ဤသို့လည်း စကားဆိုနေကြလေ၏။

“အမောင် အမိတို့၊ ဘယ်က ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ”

“ကျွန်မတို့ သွားချင်ရာကိုသွားကြမှာပါ၊ လာချင်တဲ့နေရာက လာ
တာပဲ”

“မိန်းကလေးရယ် စကားကောင်းကောင်းပြောရောပေါ့”

“ရှင်တို့ကမှ လူပီသစွာ ခရီးသွားကို မဆက်ဆံဘဲနဲ့၊ ဒါကြောင့်
ဒီဝက်ကြီးဟာ တော်တို့စီမံတဲ့အတိုင်း သေရရှာတာပေါ့”

“အမိငယ်စကားဟာ အတော်ပဲခက်နေတယ်”

“တော်တို့ရဲ့ ပြုမူပုံဟာလည်း တော်တော်ကိုစဉ်းလဲလို့ ကြောက်
စရာကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့မကြောက်ပါဘူး”

“အမိတို့ လူရုရိုက်သတ်လို့ သေတာမဟုတ်လား”

“ဒဏ်ရာရှိသလားလို့ တော်တို့ ကြည့်ပါလား။ ဒီဝက်ဟာ
ဘယ်က ဘယ်လိုသွားလို့ ကျုပ်တို့က ရိုက်သတ်ရမှာလဲ၊ ကိုင်းတော်
သည်ဝက် ဟာ တော်တို့ရဲ့ဝက်လား”

ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် မြအနှစ်ကို မျက်လုံးပြူး၍ ဝိုင်းကာ ကြည့်နေကြ၏။

“တော်တို့မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးပြီး ဘာကျုပ်ကို ကြည့်နေကြတာလဲ၊ တော်တို့ သည်ဝက်သေကောင်ရဲ့အရှင်လား”

“ဘာကြောင့်မေးပါသလဲ”

“သိချင်လို့”

ထိုသူနှစ်ယောက်ကား မအူမလည်နှင့် ယောင်ပေပေလုပ်နေ၏။ မြအနှစ်လည်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြု၍ ဤသို့ဆို၏။

“တော်တို့ရဲ့ ဝက်သေကောင်ကို တော်တို့ယူသွား”

“အမိငယ်စကားဟာ တော်တော်ကို ဘာကိုလုပ်ရမယ်လို့ မသိတဲ့ စကားပဲ”

“ကျွန်မတို့က ရည်ရည်မွန်မွန်စကားပြောနေရမှာ မခက်ဘူးလား”

“ကျုပ်တို့က ဘာမဆက်ဆံသလဲ”

“ကိုယ့်လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို ကိုယ်အသိသားနှင့်၊ ရှင်တို့ရဲ့ဝက်ကြီးကို ရှင်တို့ပြန်ယူသွား”

တက္ကသိုလ်မှပြန်လာကြသော မောင်မယ်တစ်စုတို့သည် မြအနှစ်နှင့်ထိုသူနှစ်ယောက် စကားပြောဆိုနေကြသည်ကို ရင်းဖျားတစ်စုံတစ်ရာမျှ နားမလည်ဘဲ အံ့အားသင့်နေကြလေ၏။

မြအနှစ်နှင့် ထိုသူနှစ်ယောက်သည်လည်း ဤသို့ စကားအချီအချ ပြောနေကြလေ၏။

“သည်ဝက်ကြီးဟာ အမိတို့ ချက်ပြုတ်စားသောက်ဖို့ သတ်ထားတာမဟုတ်လား”

“အလိုတော် ကျုပ်တို့ခရီးသွား၊ သူ့အသက်ကို သတ်ဖို့အဝေးကြီး။ တော်တို့ရဲ့ဝက်ကြီးဟာ ဘယ်လိုဒဏ်ရာနဲ့သေသလဲ ရှင်တို့ကြည့်ပါလား။”

အလကား သူ့ဘာသာသူလာပြီးသစ်ပင်ကို ခေါင်းစိုက်သေတာပဲ”

“သူ့ဘာသာသေတယ်ဆိုတာ ယုတ္တိမရှိဘူး အမိရယ်”

“တော်တို့ အသိသားနဲ့ ဖွင့်ချရမလား။ ဘာသာတော့ ဘာသေမလဲ၊ တော်တို့စီမံလိုက်လို့ သေတာပေါ့။ ဝက်ကြီးဟာ ဝက်သိုးကြီး မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

(ထိုခေတ်က အတတ်ပညာများသည် အလွန်ဆန်းကြယ်ပေသည်)

“ရှင်တို့ရဲ့ ဝက်သေကောင်ကို အေးအေးနဲ့ ယူသွားရင် တော်တို့မှာ လုပ်ငန်းတစ်ခုရပ်သွားမယ်၊ သို့မဟုတ်က ခန်းဆက်တွေ ပွင့်လာမယ်သိလား။ ဒါက ငှက်ခန်းနိုင်ငံက မင်းသမီးနှင့်မင်းသား၊ ဒါတွေက ပရိမ္မပြည်၊ ပေါက္ကံပြည်၊ သလ္လာဝတီပြည်တို့က မင်းသားနှင့် မင်းသမီးများ၊ လက်စွဲတော်များ”

“ကိုင်းဗျာ၊ ဝက်သေကောင်ကို အယူလွှတ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ”

တက္ကသိုလ်ပြန်မောင်မယ်တစ်စုလည်း မြအနှစ်ကိုသာ အံ့ဩကြ၍ ခေါင်းဆောင်မင်းသားကြီးသုံးပါးနှင့် မင်းသမီးများအနက် မင်းသမီးကြီးတစ်ပါးက “မမြရယ်၊ ဘယ်က လူများနှင့် ဘာတွေကိုပြောနေရတာလဲ” ဟု မေး၍ မြအနှစ်လည်း “သူတို့ရဲ့ဝက်သေကောင်ကို သူတို့ယူသွားပြီးမှ ပြောပြပါ့မယ်” ဟု ဆိုလေ၏။

လူလေးယောက်သည် မကြာမတင်မီ ဝက်သေကောင်ကြီးကို လာရောက်ကာ ထမ်းယူသွားကြလေ၏။ ထိုအခါ မင်းသားကြီးတစ်ပါးက ဤသို့ဆိုလေ၏။

“ကိုင်း မမြရယ်၊ ဘာများလဲ ပြောပြစမ်းပါ”

“ကိုယ်တော်၊ သူတို့စားနေကျ ကြောင်ဖားတွေ။ သည်ဝက်ကြီးကို ဒီမှာ လာသေအောင်လုပ်၊ သည်ကလူတွေ ဖျက်စား၊ သည်က ဖျက်စား တဲ့လူတွေကို ဝက်ခိုးယိုး၊ သူတို့ရဲ့ဝက်ကြီးဟာ ဝက်မျိုးကောင်း၊ သားစပ်ဖို့ထားတာဆိုကာ လျော်ကြေးများများရအောင်တောင်း”

“ကိုင်း...နားလည်ပြီဗျာ၊ ဝက်ကြီးသည်မှာ လာသေအောင် သူတို့ဘယ်လိုလုပ်သလဲ”

“အဲဒါက သည်လိုပါ”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“သည်ကို ကျွန်မတို့တစ်စုလာနေကြတော့ မြင်းပိန်တစ်စီးနှင့် မှော်ဆရာအဝတ်ကိုဝတ်ပြီး စီးသွားတဲ့ လူကိုမြင်လိုက်ရတယ် မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူဟာ အထောက်၊ သူ့အထက်က ဆရာကြီးရှိရဦးမယ်။ သူ့ အထက်က ဆရာကြီးဟာ မှော်ပညာကို ကောင်းစွာတတ်လို့ ခြင်းကြား ကိုလည်း ဝက်လုပ်ပြီးလွှတ်နိုင်တယ်။ ကျောက်ဖရုံသီးကိုလည်း ဝက်လုပ်ပြီး လွှတ်နိုင်တယ်”

“ဒါလောက် တတ်ပါ့မလား”

“သည့်ထက်တောင် သည်ပညာကိုလိုက်စားတဲ့လူများဟာ တတ် နိုင်ပါတယ်။ သို့သော် ဒါလို ပညာနှင့်လုပ်တာကို ထားလိုက်ပြီး ဝက် အစစ်ယူဆကြပါစို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဝက်အစစ်ကို ဆေးခြောက်ဆီများများနှင့်ထိုးပေးလိုက်ရင် ဖြစ်စေ၊ အစာထဲမှာထည့်ကျွေးလိုက်ရင်ဖြစ်စေ ဝက်ကြီးဟာ ချက်ချင်း ကြောက် လာပြီး ဘာကိုမှမမြင်ဘဲ ဦးတည့်ရာကို အရမ်းပြေး၊ ရှေ့မှာ တစ်ခုခုနှင့်

ဘိုးမိတော့ သေတာပဲ။ သည်လိုဉာဏ်နှင့် သူတို့ရဲ့ဝက်သေကို သည်က သူတစ်စုက ဖျက်ဆီးစားသောက်တော့မှ သူတို့က ဝက်ခိုးယိုး စွပ်ဖို့ သူစွမ်းကောင်းနှစ်ယောက်က ရောက်လာကြပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သည်ဝက်သေပုံဟာ သဘာဝနှင့်ဆန့်ကျင်တော့ စဉ်းစားရမယ်။ စဉ်းစားရင် ပေါ်လာရမှာပေါ့”

“ဒါထက်ဗျာ”

“ဆို ကိုယ်တော်”

“ခြင်းကြားကိုဖြစ်စေ၊ ကျောက်ဖရုံသီးကိုဖြစ်စေ လုပ်တယ်ဆိုတာ တော့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ”

“ဖြစ်နိုင်လို့ လောကကြီးမှာ မျက်လှည့်ဆရာကြီးများက လုပ်နေ တာပေါ့”

“ဟာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဗျာ”

“ဒါတော့ ကျွန်မမှ မျက်လှည့်ကြီးအတတ်ကို မလိုက်စားတာဘဲ၊ ဘာသိမလဲ။ သို့သော်”

“ဆို”

“ပုပုရွရွမြင်မြင်သမျှတို့သည် မြူစိုင်းတွေ၊ ၎င်းတို့ကို ချေပစ်လိုက် သော် မြူဖြစ်ကုန်တာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ”

“ပြီးတော့ သူ့သဘောကို သူဆောင်တဲ့ ဓာတ်ကောင်တွေ၊ အားလုံး သတ္တဝါတွေဟာ မြူစိုင်းနှင့်မြူစိုင်းထဲမှာ ဝင်ပြီးအောင်းနေတဲ့ ဓာတ်စု တွေချည်းပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပြီ”

“အဲသည်တော့ မြူစိုင်းတစ်ခုထဲမှာ ဝက်ရဲ့ဓာတ်သဘောကိုသွင်း၊

မျက်လှည့်ကြီးအတတ်နှင့် ဝက်လုပ်ပြီးလွတ်”

“ဪ...သည်လိုကိုး”

“မှော်ဆရာဆိုတာ စိတ်အတတ်နှင့်ဓာတ်အတတ်ကို စုဆောင်းပြီး လောကမှာ ရွံစရာ၊ စက်ဆုပ်စရာအလုပ်တွေကိုလုပ်နေတဲ့ သူတွေပါ”

x x x

နောက်တစ်နေ့သော် ၎င်းဟို့သည် ခရီးဆက်ကြလေရာ တိုင်းပြည် အသီးသီးမှ လွတ်လိုက်သော အကြိုတော်များနှင့်တွေ့ကြ၍ ဝမ်းသာ အားရဖြစ်ကြလေကုန်၏။

မြအနှစ်ကို ပရိမ္မပြည်၊ ပေါက်ပြည်တို့မှ အထူးပြုကာ ပင့်ချိကြ သော်လည်း မြအနှစ်သည် မလိုက်မပါဘဲ သလ္လာဝတီမှ သူငယ်ချင်း များနှင့်လိုက်ပါသွား၍ သလ္လာဝတီပြည်တွင် မင်းသမီးကြီး သင်းထုံက ဖိတ်သော်လည်း အိုးသည်မ သမီးငွေနှု၏ထံတွင် သုံးညတည်းခိုပြီး သော် မိမိရွာသို့ ပြန်သွားလေ၏။

မြအနှစ်သည် ၎င်း၏ရွာသို့ ရောက်သွားလေရာ တက္ကသိုလ်ပြန် တစ်ဦးပင်ဖြစ်သော်လည်း မိဘတို့၏အလုပ်ခွင်သို့ဝင်၍ လယ်သူမ အဖြစ်နှင့်လုပ်ကိုင်နေလေ၏။

လောက၌ အတတ်ပညာရှိသော်လည်း အတတ်ပညာရှိတိုင်း ထင်ပေါ်ကျော်စောခြင်း၊ ကောင်းစားခြင်းရှိရမည်ဟု မဆိုချေ။ဘယ် အခါမဆို အရေးရှိမှ အရာပေါ်ရမြဲဖြစ်ချေသည်။ထိုအရေးအရာသည် လည်း လူတစ်ယောက်၏သွားရာလမ်းကို ဖန်တီးကာရှိနေပေသည်။

မြအနှစ်တို့၏ကျေးရွာမှာလည်း ကျေးရွာတို့၏သဘောအတိုင်း အမွေဝေခြမ်းမှု၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆန့်ကျင်ဘက်မှု၊ လက်ရောက်မှု စသည်တို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာရာ မြအနှစ်သည် ရုံးသို့ရောက်လျှင် ရုံးက

စားသဖြင့် နှစ်ဖက်သည် မွဲလုမတတ် ဖြစ်ကြရမည်။ ရုံးမည်သည် သူခိုးများ၊ အနုကြမ်းများစု၍ အလုပ်လုပ်နေရာဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့၏ မာလာယုပြည်၌ မတရားသဖြင့် ဖြစ်ပေါ်မှုသည် ရုံးများနှင့်မင်းမှုထမ်း တို့က ဆက်သွယ်ပြီးဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ တိုင်းပြည် မှာ မတရားမှုဖြစ်ခြင်းသည် ရုံးများနှင့် မင်းမှုထမ်းတို့ကြောင့်ဟု တိတိ လင်းလင်း ရဲရဲရင့်ရင့်ပြောဆိုကာ အကြောင်းပြနေ၏။ ထို့ကြောင့် အမှုများသည် ရွာတွင်ပင်ကိစ္စပြီးငြိမ်း၍ မြအနှစ်သည် စီရင် ဆုံးဖြတ်ကာ အမှုသည်များ၏ သဘောအရ ဆောင်ရွက်ပေးလေ၏။

ထို့ကြောင့် မြအနှစ်သည် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာသော အမျိုး သမီးကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုသို့လျှင် မြအနှစ်သည် ထင်ပေါ်ကျော်စောသောကြောင့် ဘူး ကိုင်းရွာမှ သူဌေးကြီးဦးသာဘေးသည် သူကြွယ်ငါးဦးကို အခြံအရံပြု၍ ရွာလူကြီးလေးယောက်တို့နှင့် မြအနှစ်၏ အဖေဦးထော်၊ အမိ ဒေါ်ပုလုံး တို့ထံလာရောက်၍ မိမိ၏ သား မောင်အောင်ကျော်ဖို့ မြအနှစ်ကို တောင်း ရမ်းရရန် စကားစေ့စပ်ကြောင်းလမ်းလာလေ၏။

ထိုအခါ မြအနှစ်ကား သတို့သမီးပိသစွာ အိမ်တွင်း၌ အောင်း မနေဘဲ မိမိတို့၏အိမ်သို့ လာရောက်ကြသော လူကြီးများအား ကြည်လင် ရွှင်ပျသော မျက်နှာနှင့်သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ ဧည့်ခံလေ၏။

ဦးသာဘေးလည်း မိမိ၏ သား မောင်အောင်ကျော်အတွက် ဇနီး ကောင်းလိုသောကြောင့် လာရောက်ကာ စကားကမ်းလှမ်းကြောင်းကို ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မြအနှစ်လည်း ကိုယ်တိုင် ဤသို့စကားပြောဆို လေ၏။

“ဘမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ မည်မျှချမ်းသာပါသလဲ ရှင်”

“မြေ လေးကုဋေဖိုး၊ ရွှေငွေဘဏ္ဍာပစ္စည်း လေးကုဋေထက်သာ

ကျော်၍ရှိပါမည်”

“ဘဟာ မင်းသိ စိုးကြား မင်းပေါက်သူဌေးပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မာလာယုပြည် ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင် အသိအမှတ်ပြုထားသော သူဌေးကြီးပါ”

“ဘရဲ့သားနာမည် ဘယ်သူပါတဲ့လဲရှင်”

“မောင်အောင်ကျော်ပါ”

“ဘယ်လို အတတ်ပညာများ တတ်ပါသလဲရှင်”

“သမီး၊ အတတ်ပညာမည်သည် ဝမ်းစာအတွက် အလုပ်အကိုင် ရစေရန် သင်ကြားရပါသည်။ ဘ၏သားမှာကား သူ့အသက် ဆယ်သက် စား၍ မကုန်နိုင်သောကြောင့် အတတ်ပညာသင်ကြားရန်မလိုပါ”

“ဘရဲ့သား ကိုအောင်ကျော်ဟာ ဒါဖြင့် စာကိုတောင် မတတ်ဘူး ပေါ့”

“သမီး၊ ယောက်ျားကောင်းတို့မည်သည်၊ သူဌေးတို့မည်သည် စာ ရင်းတိုင်၊ စာရင်းကိုင်၊ စာရေး၊ ဝန်ထောက်စသည်တို့ကို ငှားထား နိုင်ခြင်းကြောင့် စာတတ်ရန်မလိုပါ”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ရတနာရွှေမြေပေါ်၌ ပေါက်ရောက်သော ရွှေ သစ်ပင်ကြီး၏ အခေါင်းထဲမှာရှိသော ရွှေကျေးကလေးကို ကျွန်မ ရင်ခွင် ပိုက်၍ နှိုက်ကာ မဖွေလိုပါရှင်”

ထိုသို့ပြောဆို၍ မြအနှစ်သည် တဘက်ကလေးကိုခေါင်းတင် ပြီးသော် ကိုင်းထဲသို့ ဆင်းသွားလေ၏။

ဒေါ်ပုလုံးသည်ကား မြအနှစ်သည် သာယာရွှင်ကြည်စွာနှင့် ဖြီးလိမ်းဆင်သကာ ဧည့်ခံသဖြင့် ငါကား သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏ ခမည်း ခမက်ဖြစ်ရတော့မည်ဟု ဝမ်းသာနေမိ၏။ ယခုသော်ကား မြအနှစ်သည် သူဌေးကြီး ဦးသာဘေးကို ပစ်ပစ်ခါခါပြော၍ ကျောခိုင်းသွားလေ

သောကြောင့် မြအနှစ်အပေါ်၌ စိတ်မချင့်မရဲရှိရုံမျှမက အလွန်စိတ် ဆိုးနေလေ၏။

သူဌေးဦးသာဘေးသည်လည်း တုံ့၍ ပြန်သွားရလေ၏။

ထိုအခါမှ မြအနှစ်၏သတင်းသည် သာ၍ထင်ရှားကျော်ကြား သွားလေ၏။

ထိုအခါမှ ရွာသူရွာသားကြီးငယ်၊ ရွယ်ရွယ်လတ်လတ်၊ အပျို အအို စသည်တို့သည်ကား မြအနှစ်သည် အိမ်ထောင်ပြု၍ အခြား ရွာသား၏နောက်သို့လိုက်ပါသွားရရန်ကို မဆိုထားနှင့် မိမိတို့၏ မည်သည့် ရွာသားတစ်ယောက်ယောက်နှင့်မျှလည်း အိမ်ထောင်ပြုမည် ကို မနှစ်သက်ကြချေ။

အခါတစ်ပါးသော် မာလာယုပြည် ရွှေမြို့တော်၌ ဤသို့သော တရားတစ်ထုံးသည် ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

မာလာယုပြည် တောင်ပြင်၌ သူဌေးကြီး ဦးချမ်းသာ၊ မြောက်ပြင် ၌ သူဌေးကြီး ဦးကုံထံဟု ရှိ၏။ ၎င်းသူဌေးနှစ်ဦးသည် ကျိကျိတက် ချမ်းသာကာရှိကြလေ၏။ ဦးချမ်းသာသည် ဦးကုံထံ၏ပစ္စည်းတို့ကို လို ၏။ ဦးချမ်းသာမှာ သားတစ်ယောက် ပေါက်ကြွယ်ဟုရှိ၏။ ဦးကုံထံမှာ သမီးတစ်ယောက်ပေါ်မယ်ဟု ရှိလေ၏။

ဦးချမ်းသာသည် သူ၏သားပေါက်ကြွယ်ကို ဦးကုံထံသမီး ပေါ်မယ်နှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရန်သဘောတူ၍ စကားကြောင်းလမ်း ထား၏။ ဦးကုံထံကလည်း ဦးချမ်းသာ၏ပစ္စည်းတို့ကိုလိုသဖြင့် ကောင်းစွာသဘောတူထားလိုက်၏။ ထိုသို့စကားကြောင်းလမ်းသော အခါမှာလည်း ဝန်ကြီးများ၊ အခြားသူဌေးသူကြွယ်များတို့သည် ပါလေ ၏။

ထိုသို့ သူဌေးနှစ်ဦး သဘောတူ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားသော

လည်း ပေါက်ကြွယ်နှင့် ပေါမယ်တို့သည်ကား တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက်ကို မသိကြချေ။ မြင်ဖူးခြင်းလည်း မရှိကြချေ။ သို့ရာတွင်
ပေါက်ကြွယ်သည် မိမိနှင့်မြောက်ပြင်သူဌေးသမီး ပေါမယ်အား ထိမ်း
မြားရန် စကားကြောင်းလမ်းထားသည်ကို သိ၏။ ပေါမယ်သည်လည်း
ထို့အတူ သိရှိ၏။

ပေါက်ကြွယ်သည် ထိုသို့သော သဘောကြောင့် ပေါမယ်ထံ
ထန်းဖူးလွှာတစ်ရွက်ကို ၎င်း၏လူယုံတစ်ယောက်အား အပို့လွှတ်၏။
ပေါမယ်ကလည်း ပေါက်ကြွယ်ထံ ထန်းဖူးလွှာတစ်ရွက်ကိုအပို့လွှတ်
၏။

ထိုသို့အပို့လွှတ်သော လူနှစ်ယောက်သည် အရှေ့ပြင်ဧရိပ်၌
တွေ့ဆုံကြ၍ အကြောင်းခြင်းတကို သိကြရလတ်သော် တစ်ယောက်၏
လက်မှ တစ်ယောက်ထန်းဖူးလွှာကို လဲလှယ်ကာယူပြီးလျှင် ပြန်ကြ
လေ၏။

ပေါက်ကြွယ်သည် ပေါမယ်ထံမှ ဤသို့သော ထန်းဖူးလွှာကိုဖတ်
ရလေ၏။

ကိုပေါက်ကြွယ်၊ ရှင်သည် ကျိကျိတက်ချမ်းသာသော သူဌေး
သား တစ်ယောက်ပါ။ ထို့ကြောင့် အခြားသင့်တော်ရာတွင် အမျိုးသမီး
တစ် ယောက်ကိုရှာယူပါ။ ကျွန်မကား မိအို ဖအိုတို့အား လုပ်ကျွေးနေသူ
ဆင်းရဲသားရေသည် မောင်မြောက်ကို မြောက်စားသောအားဖြင့်
ကောက်ယူပါမည်ဟု အကြိုက်စိုက်ထား၍ အချစ်ပွားရပါတော့မည်။

ပေါက်ကြွယ်သည် ထိုသို့သော ပေါမယ်၏ ထန်းဖူးလွှာကို
အလွန် သဘောကျလေ၏။

ပေါမယ်သည်လည်း ပေါက်ကြွယ်ထံမှ ဤသို့သော ထန်းဖူးလွှာ
ကိုဖတ်ရလေ၏။

မပေါမယ်၊ ခင်ဗျားသည် အလွန်အလွန်ကြွယ်ဝသော သူဌေးသမီး တစ်ယောက်ပါ။ သူဌေးသားတစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်မပြုသင့်ပါ။ ကျွန်တော်ပေါကြွယ်သည် မုန့်ရောင်းကာ မိဘမစွမ်းမသန်သူအား ကျွေးမွေးနေသည့် မယ်ခွေးကိုကောက်ယူပြီးလျှင် မြောက်စားမြင့်တင် တော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား မမျှော် လင့်ပါနှင့်...။

ထိုစာကို ပေါမယ်သည် သဘောကျ၏။ ကျေနပ်၏။ သူဌေး ဦးချမ်းသာနှင့် သူဌေးဦးကုံထံတို့ကား သားနှင့်သမီးတို့ကို ထိမ်းမြား လက်ထပ်ရန် မင်္ဂလာရှိသော နေ့ကောင်းရက်သာကို ရွေး၍ ဘုရင်မင်း မြတ်၏ ထီးဖြူရုံတော်ကြီး၌ ကျင်းပရန်စီစဉ်ထား၏။ လူကြီးလူကောင်း သူဌေးသူကြွယ်၊ မင်းကြီးစိုးကြီး၊ ဝန်ကြီးများတို့နှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ အိမ်ရှေ့မင်းတို့ကိုပါ ဖိတ်မိထားကြလေ၏။

ထိုသို့ဖြစ်တုံသော်လည်း ပေါက်ကြွယ်သည် သူ့အဖေအား ပေါမယ်နှင့် လက်မထပ်လိုဟု အတိအလင်းငြင်းဆို၍သတ်မှတ်သော နေ့၌ လက်ထပ်အိမ်သို့ မတက်ရောက်ရန် ငြင်းဆိုနေလေတော့ပြီ။

ပေါမယ်ကလည်း ထို့အတူ လက်ထပ်အိမ်သို့ မလာမရောက်ရ ရန် ငြင်းဆိုနေလေတော့ပြီ။

ဦးချမ်းသာနှင့် ဦးကုံထံတို့သည် ထိုလက်ထပ်ပွဲ၌ သားနှင့် သမီး တို့ကို လက်မထပ်ရဘဲ ဦးချမ်းသာသည် ၎င်း၏သားအားလည်း ကောင်း၊ ဦးကုံထံသည် ၎င်း၏သမီးအားလည်းကောင်း မိဘစကားကို နားမထောင်ဘဲ မိဘများကို အရှက်ရစေသောကြောင့် အမွေပြတ်ဟု ပရိသတ်ရှေ့တွင် ကြော်ငြာလိုက်ကြလေတော့သည်။

ထိုကိစ္စ၌ ထိုသို့သောသဘောနှင့်မပြီးမပြတ်သေး၊ ဦးချမ်းသာ သည် ပေါက်ကြွယ်ကို အိမ်ထက်မှ နှင်ချလေ၏။ ဦးကုံထံသည်လည်း

ပေါမယ်ကို အိမ်ထက်မှ နှင်ချလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါကြွယ်သည် အိမ်မှထွက်ခွာလာ၏။ ပေါမယ်သည်လည်း အိမ်မှထွက်ခွာလာ၏။ ၎င်းတို့သည် အရှေ့ပြင်ရေပ်၌ တွေ့ဆုံကြ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိကြပြီးသော် မိမိတို့၏အကြောင်းများကို ပြောကြ၍ ဤသို့ တိုင်ပင်ပြောဆိုနေကြလေ၏။

“ခင်ဗျား မိဘပြုမူပုံကို ခင်ဗျား တရားတယ်လို့ ထင်သလား”

“ရှင်မိဘ ပြုမူပုံကိုကော”

“ကျွန်တော့်မိဘ ပြုမူပုံကို ကျွန်တော်နည်းနည်းမှ တရားတယ်မထင်ပါ”

“ကျွန်မရဲ့မိဘက ပြုမူပုံကိုလည်း ကျွန်မနည်းနည်းမှ တရားတယ်မထင်ပါ”

“ဒါဖြင့် သည်လိုပဲ ငဲ့ခံနေရမှာလားဗျာ”

“မခံလို့၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲရှင်”

“ပညာရှိ ရှာမယ်ဗျာ”

“သဘောတူတယ်ရှင်”

x x x

ပေါက်ကြွယ်နှင့်ပေါမယ်သည် ပညာရှိအရှာထွက်လာကြရာ လက်ပံစဉ်ရွာမကြီးသို့ရောက်၍ ရေဆိပ်၌ ထမင်းစားကြပြီးသော ကျည်းပင်ရိပ်၌ နားနေကြလေ၏။

ထိုခဏ၌ မြအနှစ်သည် အဖော် မိန်းကလေး သုံးယောက်တို့နှင့် ရေဆိပ်သို့လာ၍ ရေချိုးပြီးသော် အဝတ်လဲပြီး ခဏ၌ ကျည်းပင်ရိပ်တွင်နေသော ပေါက်ကြွယ်နှင့် ပေါမယ်ကို မြင်၍သွားရောက်ပြီးသော ဤသို့စကားဆိုနေလေ၏။

“ရှင်တို့ ဧည့်သည်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မောင်နှမလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လင်မယားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်လည်း လူပျို၊ ရှင်လည်း အပျိုပါ”

“မှန်ပါတယ်”

“ဆန်းသရှင်၊ ဘာကြောင့်လာကြသလဲ”

ပေါက်ကြွယ်သည် အကြောင်းကိုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မြ အနှစ်သည် ဤသို့ဆိုလေ၏။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် တော်လှန်လာတဲ့ လူနှစ်ယောက်ပေါ့”

“မတော်လှန်ရင် ခံနေရမှာလား ခင်ဗျာ”

“ခံနေရမယ်လို့ ကျွန်မက မဆိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့ရဲ့မိဘကို တော်လှန်လာခဲ့လို့ ခံနေရပြီမဟုတ်လား”

“ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ ပညာရှိ အရှာလာခဲ့ပါတယ်”

“ဪ”

“ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်လာတာဟာ မှားသလား၊ မှန်သလား ခင်ဗျာ”

“ဒါတော့ ဆုံးဖြတ်လို့ ဘယ်မှာဖြစ်မှာလဲ။ ရှင်တို့ရဲ့ မိဘကို မေးရင် ရှင်တို့ကို မှားတယ်ဆိုမှာပေါ့၊ ရှင်တို့ကိုမေးရင် ရှင်တို့က မှန်တယ် ဆိုမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ရှင်”

“မာလာယုပြည်မှာ တရားရုံးမရှိဘူးလား၊ ဘယ်သူက မှန်တယ် ဆိုတာကို တရားသူကြီးက ဆုံးဖြတ်ပြီးပေးလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုတရားစွဲရမယ်လို့ကို ကျွန်တော်တို့ မသိပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့် ရှင်တို့ ကျွန်မရဲ့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ကြ”

“ကောင်းပါ့ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်”

မြအနှစ်သည် ပေါက်ကြွယ်နှင့်ပေါမယ်ကို သူ၏အိမ် ခေါ်ဆောင် သွားလေ၏။

မြအနှစ်သည် အိမ်သို့ရောက်ကာလ ဤသို့ပြောလေ၏။

“ရှင်တို့အား ကျွန်မ တရားစွဲဖို့လျှောက်လွှာတစ်စောင်စီ ရေးပေး လိုက်မယ်၊ ရွှေမြို့တော် တရားသူကြီးရုံးမှာစွဲ။ လက်မခံသော် လက် မခံဘူးဟု ရေးပေစေ၊ လွှတ်တော် တရားဌာနာချုပ်မှာစွဲ။ သို့မဟုတ် ရွှေမြို့တော်တရားသူကြီးက အထက်လွှတ်တော်ချုပ်သို့ လွှဲအပ်လိမ့် မယ်။ အထက်လွှတ်တော် တရားဝန်ကြီးများကမစီရင်သာသော် လက်ပံစဉ် ရွာကလေးက တက္ကသိုလ်ပြန်မြအနှစ်ကို ပင့်ချိ၍ စီရင်ပါ စေဟုတင်ကြ လေ”

“ဟုတ်ပါပြီမမလေးရယ်၊ မမလေး စီရင်ရရင် ဘယ်လိုစီရင်မှာလဲ”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို ပေးစားလိုက်ရုံပေါ့”

“အို...အို”

“ရှင်တို့ ဘာအိုလဲ၊ ယောက်ျားဆိုတာ မယားရတော့မှ ဟဲ့ . . . လူ့လောကဆိုတာ သိပ်ကိုနှစ်သက်စရာပါကလားလို့ အောက်မေ့သတဲ့။ မိန်းမဆိုတာလည်း လင်ရတော့မှ အလိုလေး . . . ငါ့ယောက်ျားတော့ ငါ့နားက ဘယ်မှ မသွားရဘူး၊ လယ်သူမလုပ်ကာ ရွံ့ဗွက်ထဲဆင်းပြီး လုပ်ကျွေးမယ်တဲ့လို့ ဖြစ်လာတတ်တယ်”

“ဒါတော့ မမရယ်”

“ရှင်တို့ချင်း ချစ်ကြမှပါ”

“ကိုင်း... လျှောက်လွှာလျှောက်ရပုံကိုသာ”

“မာလာယုပြည် တောင်ပြင်သူဌေးကြီး ဦးချမ်းသာအား မောင်ပေါက်ကြွယ်လျှောက်ထားအစီရင်ခံပါသည် ဘုရား”

“ကျွန်တော်မျိုးသည် လူ၏တိုင်းပြည်က လူတစ်ယောက်ဖြစ် သောကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးသဘောမတူဘဲနှင့် မည်သူကမျှ အိမ်ထောင် ချပေးနိုင်ခွင့်မရှိပါ။ ကျွန်တော်မျိုး၏အိမ်ထောင်ရေးရာကိစ္စသည် ကျွန်တော်မျိုး၏သဘောအတိုင်းဖြစ်ရမှသာ ကျွန်တော်မျိုးမှာ လူတစ် ယောက်၏အခွင့်အရေးတည်တံ့နိုင်ဖို့ ရှိပါသည်”

“ကျွန်တော်မျိုး၏ဖခင်သည် ကျွန်တော်မျိုးက ၎င်းပေးစားသော မိန်းမကိုမယူခြင်းကြောင့် အိမ်ကနှင့်ချပြီးသော် အမွေပြတ် ကြော်ငြာ ပါသည်”

“ကျွန်တော်မျိုးသည် အရွယ်ရောက်သည်ကစ၍ မိဘ၏ အလုပ် ခွင်သို့ဝင်၍ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပြီးသော် မိဘများမှာ ကုဋေချီပြီးလျှင် ချမ်းသာကြပါသည်။ ထိုသို့ ချမ်းသာသောကြောင့် ကျွန်တော်မျိုး၏ ဖခင်မှာ သူဌေးဘွဲ့ကိုပင် ရပါသည်”

“ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးအား အိမ်က နှင်ချလိုက်ပြီဖြစ်ပါသော ကြောင့် အမွေပြတ်ကြော်ငြာသည်ကို ရုပ်သိမ်း၍ ရသင့်ရထိုက်သည့် အမွေအနှစ်ကို ဆုံးဖြတ်ပေးတော်မူပါ ဘုရား . . .”

လျှောက်ထားသူ
ပေါက်ကြွယ်

x x x

မာလာယုပြည် မြောက်ပြင်သူဌေးကြီး ဦးကုံထံသမီးမိပေါမယ် လျှောက်ထားအပ်ပါသည်။

“ဘုရားကျေးတော်မျိုးမသည် မာလာယု လူတိုင်းပြည်ကြီးမှ လူမကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုရာ၌ ဘုရားကျွန်မ သဘောတူသော ယောက်ျားနှင့်မှသာ ဘုရားကျေးတော်မျိုးမသည် အိမ်ထောင်ပြုနိုင်ပါမည် ဘုရား၊ သို့မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ၏အတင်းအကျပ်အိမ်ထောင်ချပေးခြင်းကို ဘုရားကျွန်တော်မျိုးမသည် လိုက်နာရသည်ရှိသော် မာလာယု နိုင်ငံတော်သူအဖြစ်မှ ဆုံးရှုံးရပါလိမ့်မည်ဘုရား”

“ဘုရားကျေးတော်မျိုးမသည် မိဘများချပေးသော အိမ်ထောင်မှုကို နားမထောင်၊ မခံယူခြင်းကြောင့် မိဘများက အိမ်ထက်မှ နှင်ချပြီးသော် အမွေပြတ်ကြော်ငြာပါသည်”

“ဘုရား ကျွန်တော်မျိုးမသည် အသက်အရွယ် ဆယ့်လေးနှစ်ကစ၍ မိဘကိုယ်စားအလုပ်ခွင်သို့ဝင်ပြီးလျှင် ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် ကျွန်တော်မျိုး၏မိဘတို့မှာ ကုဋေကုဋာချီကာ ချမ်းသာကြွယ်ဝလျက်ရှိပါသည်။ ထိုသို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့်အတိုင်း ဘုရင်မင်းမြတ်က ချီးမြှင့်မြှောက်စားသည့် ရာထူးကိုရနေပါပြီဘုရား”

“ထို့ကြောင့် ဘုရားကျွန်တော်မျိုးမ၏အပေါ်၌ မိဘများက အမွေပြတ်ကြော်ငြာသည်ကို ရုပ်သိမ်းစေတော်မူ၍ ကျွန်တော်မျိုးမကို အိမ်ကနှင့်ချထားသည်အတိုင်း ရသင့်သော အမွေအနှစ်ကို ပေးစေရန်စီရင်ပေးတော်မူပါဘုရား”

လျှောက်ထားသူ
မိပေါမယ်

ခေတ္တ အရှေ့ပြင်စံရပ်နေ

ပေါက်ကြွယ်နှင့်ပေါမယ်သည် ထိုလျှောက်လွှာနှစ်စောင်ကို ယူ၍ ပြန်ကြပြီးလျှင် ရွှေမြို့တော် တရားရုံးတော်၌ တရားစွဲဆိုလေ၏။

တရားသူကြီးသည်ကား ထိုလျှောက်လွှာနှစ်စောင်ကို ဖတ်ကြည့်၍ ဤသို့စဉ်းစားမိ၏။

“ပေါက်ကြွယ်နှင့် ပေါမယ်သည် ဤသို့ရေလည်စွာ မတတ်ရာ၊ သင်းတို့မှာ ဦးကိုင်ရှိနေပြီ။ သင်းတို့၏ လျှောက်လွှာကို ဘယ်လိုစစ်ဆေး၍ ဘယ်လိုစီရင်ရမည်နည်း၊ အတော်ကျပ်လှပါကလား။”

ထို့ကြောင့် တရားသူကြီးသည် ပေါက်ကြွယ်နှင့်ပေါမယ်အား ဤသို့မိန့်တော်မူလေ၏။

“အသင်တို့ လျှောက်ထားသည်မှာ လျှောက်ထားထိုက်သည်။ သို့ သော် မည်သို့စစ်ဆေး၍ မည်သို့စီရင်ရမည်ဟု ငါမဝေခွဲနိုင်။ သင်တို့ ၏ စွဲဆိုချက်ကို တရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့ ပို့လိုက်မည်။ သင်တို့အား တရားလွှတ်တော်ချုပ်က စီရင်ဆုံးဖြတ်လိမ့်မည်။”

“မှန်လှပါ”

ပေါက်ကြွယ်နှင့်ပေါမယ်ကို တရားလွှတ်တော်ချုပ်က ဆင့်ခေါ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင်က ဤသို့မိန့်တော်မူလေ၏။

“သင်တို့လျှောက်ထားချက်ကို ပြန်နုတ်ရင် မကောင်းဘူးလား။”

“မနုတ်နိုင်ပါ ဘုရား။” “မနုတ်နိုင်ပါဘုရား။”

“နင်တို့ရဲ့ လျှောက်ထားချက်ကလည်း ပိုင်တယ်ကွယ်”

“ပိုင်သလို စီရင်တော်မူပါဘုရား။”

“ဟဲ့ ကောင်ကလေးနှင့် ကောင်မကလေး၊ စစ်ဆေးစီရင်ဖို့ ခက်နေလို့ ဟဲ့”

“ကျွန်တော်မျိုး လျှောက်တင်ပါရစေ ဘုရား။”

“ဘာတင်မလဲ၊ တင်စမ်း”

“စစ်ဆေးစီရင်ရန် ခက်တော်မူပါလျှင် လက်ပန်စဉ်ရွာမကြီးမှာ တက္ကသိုလ်မှပြန်လာတဲ့ မြအနှစ်ရယ်လို့ ပညာရှိမယ်တစ်ယောက်ပေါ့”

ပေါက်နေပါသည် ဘုရား၊ သူ့အား ခေါ်၍လွဲအပ်တော်မူပါဘုရား”

“မိပေါမယ်ကကော”

“ဤသည်အတိုင်းပါပဲ ဘုရား”

“ဝန်ကြီးများ”

“ဘုရား”

“ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ကျေးတော်မျိုး တရားလွတ်တော် ဝန်ကြီးချုပ် တင်ပါရစေ
ဘုရား”

“တင်ဗျား”

“လက်ပန်စဉ်ရွာမကြီးမှာ ပညာရှိမယ်တစ်ယောက်ပေါ်နေသည်ဟု
ကြားမိသည်မှာ ကြာပါပြီဘုရား၊ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့လျှောက်
ထားသည့်အတိုင်း ကိုယ်တော်အရှင်သည် တရားမင်းအဖြစ်ကို လိုလား
ပါသည်နှင့်အညီ မြအနှစ်ကိုပင့်ချီ၍ ထိုတရားကိုစစ်ဆေးစီရင်သင့်
ကြောင်းပါဘုရား”

“ကောင်းပြီမြအနှစ်ကို ပင့်ချီရန် ဂုတ်ဝန်မင်းထံ လွှဲကြဗျား”

“ဦးတည့်ရပ်ပါ ဘုရား”

x x x

ဂုတ်ဝန်မင်းသည် လွတ်တော်ကြီးက အမိန့်အရ လက်ပန်စဉ်ရွာ
သို့ သွားရောက်၍ ရွာစိုးနှင့်တကွ မြအနှစ်၏ အိမ်သို့သွားရောက်ကြလေ
၏။ ထိုသို့သွားရောက်သော်လည်း ဂုတ်ဝန်မင်းသည် မြအနှစ်ကို
တလင်းနယ်ရာသို့ သွားနေလေ၍ မတွေ့ရသဖြင့် စောင့်နေရ၏။

မြအနှစ်လည်း လယ်သူမတို့၏အဝတ်နှင့် ကောက်ညှင်းစပါး
တောင်းကလေးကိုရွက်၍ ပြန်လာလေ၏။ ရွာစိုးလည်း ဤသို့ ရောက်

မဆိုက်ပင်ပြောလေ၏။

“မယ်မြရယ်၊ ဂုတ်ဝန်မင်းက တွေ့လို၍ပါတဲ့”

“ဘ . . .ဘာကိစ္စပါလဲရှင်။ ကောက်ညှင်းစပါးဈေးကို စောဒနာ မလိုလား၊ မနှစ်ကထက် ဈေးလျှော့လိမ့်မယ်ရှင်၊ လယ်သမား ယာ သမားတွေသဘောကို နားလည်ကုန်ကြပြီရှင်”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ”

“ဘုရင်မင်းမြတ်က တရားလွတ်တော်ချုပ်မှာ ထူးဆန်းသော တရားတစ်ထုံးရောက်နေတာနှင့် မြအနှစ်အား လွှဲချင်လိုတဲ့”

“ဘ စာချွန်တော်ပါရဲ့လား”

“အဲဒါက ခက်တယ်”

“မပါခဲ့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘရှင်၊ ကျွန်မ ဘကိုယုံကြည်ပါတယ်၊ လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထုံးစံစည်းကမ်းမဟုတ်ဘူးရှင်။ ဘုရင်မင်းက ခေါ်တယ်ဆိုရင် သာရေးဖြစ်က စာချွန်တော်နှင့် ဆင့်ရပါတယ်၊ တကယ်လို့ လူတစ် ယောက်က ဘုရင်မင်းမြတ်ကခေါ်တယ်လို့လာပြီးပြောနေရင် လိုက်ရ မလား၊ ရသေ့က သူ့ဖိုဆွဲ ကပ္ပိယရဲ့သမီးကိုခေါ်တာလို ဘရယ်”

“ဟုတ်ပေတယ် တူမကြီး၊ ဘတို့ချွတ်ယွင်းပေတယ်”

“အမိန့်တော်စာ လိုပါတယ်ရှင်”

ဂုတ်ဝန်မင်းသည်ကား ရွာစိုးနှင့်ပြန်လေ၏။

ဒေါ်ပုလုံးသည် မိမိ၏သမီးမြအနှစ်အား ဘုရင်မင်းမြတ်၏လွတ် တော်ကြီးက တရားစီရင်ရန်ခေါ်သဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာကာရှိနေရာတွင် မြအနှစ်၏စကားအရ ဂုတ်ဝန်မင်းသည် ပြန်သွားသဖြင့် ဤသို့ ဆိုတော့ ၏။

“မိမြရယ် ညည်းဘာတွေကို ဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲ၊ ညည်းပြောတာနဲ့ပဲ ဂုတ်ဝန်မင်းဟာ ပြန်သွားရတယ်”

“အမေကလည်း အမေ့ဇိမ်နှင့်နေစမ်းပါ”

“ဟဲ့ ညည်းဟာက”

“အမေ ခွေးပိန်မကလေးကို လက်ဖြောက်တီးခေါ်သလို ကျွန်မကို ခေါ်လို့ ကျွန်မမလိုက်ဘူးအမေ။ ကျွန်မကတော့ သွေးမမြင့်ပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့အတတ်ပညာကမြင့်ပါတယ်”

“ညည်းဟာ ခက်ပါတယ်အေ၊ ကောက်စိုက်မတွေ အပေါ်မှာ ညည်းရောသလောက် သူဌေးသူကြွယ်တွေ အစိုးရတွေပေါ်မှာ ညည်းသိပ်အကဲတင်တာပဲ”

“ခက်တယ် အမေ၊ အမေ အသာနေပါ”

“နေနိုင်ပါဘူးအေ၊ ကိုထော်၊ ရှင့်သမီးကိုတော့ ဆုံးမစကားလေးများ ဆိုဦး”

“ဟ မင်းသမီးက ငါ့ကိုတောင် ဆုံးမလေဦးမယ်။ သီးထောက်ခဲတွေလာပေးတော့ အဖေ သူတို့ပေးသလောက်သာ ယူပါ၊ ဒါမှ ကောင်းသောလယ်လုပ်ခြင်းပါတဲ့လို့ ပြောတဲ့အပြင်၊ လုပ်သားများအား ရှင်တို့ဝမ်းစာလုံလောက်လို့ ပိုမှပေးကြလို့ ပြောလိုက်သေးတယ်”

ဂုတ်ဝန်မင်းသည်လည်း မကြာမတင်မီ လွှတ်တော်မှ ဘုရင့်အမိန့်တော်စာကိုယူ၍ ရထားပေါင်းချုပ်၊ စစ်သည်တော်အစောင့်အရှောက်နှင့် ရောက်လာလေ၏။ ထိုအခါ မြအနှစ်သည် အောက်ပါအမိန့်တော်ကို ဖတ်ကြည့်လေ၏။

ဦးထော်၊ ဒေါ်ပုလုံးတို့၏ သမီး မယ်မြအနှစ်လွှတ်တော်၌ ထူးဆန်းသောတရားနှစ်ထုံးကို စစ်ဆေးစီရင်ရန် ငါဘုရင်မင်းမြတ်က လွှဲအပ်လိုက်လေသည်။ တရားလွှတ်တော်ချုပ်

သို့ တိုင်းပြည်အတွက်ရောက်စေ။

မာလာယုပြည် ဘုရင်စောထီး

ထိုအခါ မြအနှစ်သည် ဘုရင့်ရွှေမြို့တော်သို့ လိုက်ပါသွားလေ

၏။

မြအနှစ် တရားစစ်ဆေးခြင်း

တရားလွှတ်တော်ချုပ်၌ ဘုရင်၊ မိဖုရား၊ အိမ်ရှေ့မင်းတို့နှင့်တကွ နားထောင်သူများသည် ကြိတ်ကြိတ်တိုးဖြစ်နေကြလေ၏။

“သူဌေးကြီးနှစ်ဦးကို ရှေ့တော်သို့သွင်း”

“ရောက်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“သားနှင့်သမီးကို ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးဖို့ရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက် ကြသလား”

“ဆောင်ရွက်ကြောင်းပါ” “ဆောင်ရွက်ကြောင်းပါ”

“သူတို့ချင်းချစ်ကြိုက်ကြရဲ့လား”

သူဌေးနှစ်ဦးသည် ငိုငိုနေ၏။

“ပေါက်ကြွယ်ကို ရှေ့တော်သွင်း”

“ရောက်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“မောင်မင်း မိဘစကားကိုတော်လှန်သလား”

“မလှန်ပါဘုရား”

“ဘာကြောင့် မိဘက ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးသည်ကို မနာခံ သလဲ”

“မပေါမယ်ကို မချစ်မကြိုက်၍ပါ ဘုရား”

“ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“မပေါမယ်မှာ မည်သည့်အပြစ်မှ မရှိပါဘုရား”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် မချစ်မကြိုက်ရသလဲ”

“ကျွန်တော်သည် တိရစ္ဆာန်မဟုတ်၍ပါ”

“ဆို”

“တိရစ္ဆာန်ထီးသာလျှင် တိရစ္ဆာန်မအမျိုးတူ ဟူတိုင်းကို ထိုသဘော
နှင့် ချစ်ကြိုက်ပါသည်ဘုရား”

“ပေါမယ်ကို ရှေ့သို့သွင်း”

“ရောက်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“မယ်မင်း နုနုနယ်နယ် လှလှပပသိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နှင့် မိန်းကလေး
တစ်ဦးဖြစ်တုံလျက် မိဘရဲ့စကားကို ဘာကြောင့်တော်လှန်ရသလဲ၊
မယ်မင်းတို့ခေတ်ဟာ တော်လှန်ရေး ခေတ်ကြောင့် တော်လှန်သလား”

“မတော်လှန်ပါ ဘုရား”

“ဘာကြောင့် မယ်မင်း၏မိဘက မောင်ပေါက်ကြွယ်နှင့်
ထိမ်းမြား လက်ထပ်ခြင်းပြုသည်ကို သဘောမတူဘဲ ငြင်းဆန်ရသလဲ”

“ဘုရား ကျွန်မ မိပေါမယ်တင်ပါရစေ ဘုရား”

“အင်း၊ တင်စမ်း”

“ခွေးမကလေးတစ်ကောင်ပင် မိမိသဘောမတူသော ခွေးထီးနှင့်
တစ်နည်းတုံ မချစ်မနှစ်သက်သော ခွေးထီးနှင့်မိတ်မလိုက်ပါ ဘုရား၊
မိပေါမယ်သည် မိမိချစ်မနှစ်သက်သော ကိုပေါက်ကြွယ်နှင့် မင်္ဂလာ
ဆောင်ခြင်းကိုပြုပါက ခွေးမကလေးထက်ပင် အဆင့်အတန်းနိမ့်သွား
ပါလိမ့်မည် ဘုရား”

“မယ်မင်း မောင်ပေါက်ကြွယ်ကို ဘာကြောင့်မချစ်မကြိုက်သလဲ”

“မချစ်မကြိုက်ချင်လို့ မချစ်မကြိုက်ပါ ဘုရား”

“အင်း”

“သူဌေးမင်း ဦးချမ်းသာ သားမောင်ပေါက်ကြွယ်ကို လိုလို့ သူဌေး

ကတော်နှင့်အိမ်ထောင်ပြုသလား”

“မဟုတ်ပါ”

“ဘာကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုသလဲ”

“ယခု သူဌေးကတော် မယ်ကြည်ကို ချစ်ကြိုက်၍ အိမ်ထောင်ပြု
မိသည်”

“ဒါဖြင့် အခန့်သင့်၍ပေါက်ကြွယ်ကို ရတာပေါ့”

“မှန်ပါသည်”

“ပေါက်ကြွယ်ဟာ လူကလေးလား၊ တိရစ္ဆာန်ကလေးလား”

“လူကလေးပါ”

“ပေါက်ကြွယ် လူလားမြောက်တော့ မိဘရဲ့အလုပ်ခွင်မှာ ဝင်ရောက်
ကာ အလုပ်လုပ်သလား၊ ပေါ်ကြော့နေသလား”

“မိဘအလုပ်ခွင်မှာ ဝင်ရောက်အလုပ်လုပ်ပါသည်”

“မျက်နှာလွဲရသလား”

“လွဲရပါသည်”

“ဦးကုံထံ”

“အသင့်ပါဘုရား”

“ဦးကုံထံမှာ မိပေါမယ်အပြင် သားသမီးရှိသေးသလား”

“မရှိပါ”

“ဦးကုံထံသည် မိပေါမယ်ကိုလိုသောကြောင့် အိမ်ထောင်ပြု
သလား”

“မဟုတ်ပါ၊ မယ်ချိုကိုကြိုက်၍ ချစ်သောကြောင့် အိမ်ထောင်ပြု
ပါသည်”

“မယ်ချိုက ဘာလဲ”

“ယခု ကျွန်တော်၏သူဌေးကတော်ပါ”

“ပေါမယ် အရွယ်ရောက်တော့ မိဘ၏အလုပ်ခွင်တွင် ပါဝင်လုပ်ကိုင်သလား”

“လုပ်ကိုင်ပါသည်”

“မျက်နှာလွဲရသလား”

“လွဲရပါသည်”

“ပေါမယ်က မိဘအလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပြီးသောအခါမှ သူဌေးဘွဲ့ကို ရသလား၊ အရင်ကရသလား”

“ပေါမယ် မိဘအလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပြီးသောအခါမှ သူဌေးဘွဲ့ကိုရပါသည်”

“ဦးချမ်းသာ”

“အသင့်ပါ”

“မောင်ပေါက်ကြွယ် လူလားမြောက်မှ ဦးချမ်းသာသည် သူဌေးဘွဲ့ကိုရသလား၊ အရင်ကရသလား”

မောင်ပေါက်ကြွယ် လူလားမြောက်မှ ကျွန်တော်သည် သူဌေးဘွဲ့ကိုရပါသည်”

“သူဌေးကြီးနှစ်ဦးလုံးပဲရှင်၊ မြင်းများ၊ နွားများကိုမြင်းမျိုးကောင်း၊ နွားမျိုးကောင်းလိုသောကြောင့် သားစပ်ဘိသကဲ့သို့ လူမှာလူမျိုးကောင်းလိုသောကြောင့် သားစပ်ရိုးရှိသလား၊ သားစပ်ခြင်းရှိကြသလား”

“မရှိပါ၊ မရှိပါ”

“တိရစ္ဆာန်များအား သားစပ်နေသောသူများကိုလူတော်လူကောင်းများဟု လူသဘင်ထဲမှာ အရေးအရာရောက်ရောက်ထင်သလား”

“မထင်ပါ၊ မထင်ပါ”

“သားနှင့်သမီးကို သူတို့ချင်း မချစ်ခင်၊ မကြိုက်မနှစ်သက်သဘောမတူဘဲနှင့် အတင်းပေးစားထိမ်းမြားသော် သားစပ်ရာ မရောက်

ဘူးလား”

သူဌေးနှစ်ဦးသည် ဝိုင်နေလေ၏။ “ဖြေကြလေ”ဟု မြအနှစ်သည် တည်တည်နှင့်ဆို၏။ သူဌေးနှစ်ဦးကား မဖြေကြချေ။

“ယနေ့ အချိန်ညောင်းပြီ၊ နက်ဖြန်မှ စီရင်ချက်ချမည်”

ထိုသို့ပြောဆို၍ မြအနှစ်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားကြီးကို ဦးတိုက်ပြီးသော် လွှတ်တော်မှဆင်းသွားလေ၏။

မြအနှစ်၏ စီရင်ချက်။

တရားစီရင်မည့်နေ့တွင် နားထောင်သူများသည် အထူးသဖြင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုး ဖြစ်နေကြလေ၏။ မြအနှစ်သည် ပုရပိုက်နှင့် ရေးလာခဲ့သော စီရင်ချက်ကို လွှတ်တော်ဝန်ထောက်အား အပ်သဖြင့် တရားနားခံသည်။ ဤသို့လျှင် တရားလို၊ တရားခံများကို ဖတ်ပြလေ၏။

“ဤအမှုကား ဆန်းကြယ်သောအမှု မဟုတ်။ ရိုးသောအမှုဖြစ်သည်”

သူဌေးကြီး ဦးချမ်းသာနှင့် သူဌေးကြီးဦးကုံထံတို့သည် သားသမီးကိုလိုသောကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းမဟုတ်။ မိမိတို့၏ဇနီးလောင်းကို ချစ်၍ကြိုက်သောကြောင့်၊ ကြိုက်၍ ချစ်သောကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုကြခြင်းထင်ရှားလေသည်။

ထိုသို့အိမ်ထောင်ပြုကြရာ၌ သဘာဝကိုမလွန်ဆန်သာသောကြောင့် သားသမီးကိုမလိုဘဲနှင့် သားသမီးရကြလေသည်။

၎င်းတို့သည် နောင်သားသမီးမရရအောင် တစ်စုံတစ်ရာ ဆောင်ရွက်ထားဟန်ကြောင့် ၎င်းတို့မှာ သားမောင်ပေါက်ကြွယ်၊ သမီး မပေါမယ်တို့အပြင် သားသမီးမမြင်ကြချေ။ ၎င်းတို့ အိမ်ထောင်ပြုကြခြင်းမှာ ရင်းစားမျှ ပြန်မရကြဘဲ အရှုံးထွက်နေလေသည်။

၎င်းတို့သည် မုဒိမ်းမှုဆိုသော သဘောကို ဓမ္မသတ်အားဖြင့်

လည်း ကောင်း၊ ရာဇသတ်အားဖြင့် လည်းကောင်း နားလည်ကြဟန် မရှိပေ။ နားလည်ခဲ့သော် မုဒိမ်းမှု ထမြောက်အောင်မြင်အောင် ကြိုးပမ်း နေသော သူနှစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်။

မုဒိမ်းမှုဆိုသည်ကား မိန်းကလေး သဘောမကျဘဲနှင့် မိန်းကလေးထံမှ ကာမမှုကို ရအောင်မေထုန်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးချမ်းသာနှင့် ဦးကုံထံသည် မသင့်လျော်သောအမှုကိုပြုရာ ရောက်နေကြသည်။ တိရစ္ဆာန်၊ မြင်း၊ နွားများတို့အားသားစပ်ပေးသော သူတို့ကိုလောကသည် အရှက်မရှိသောသူများဟု ယူဆကြသည်။ ဦးချမ်းသာနှင့် ဦးကုံထံသည် လူမျိုးကောင်းအောင် သားစပ်ခြင်းဖြစ် သလော။ ဖြစ်ခဲ့သော် လူထုံးစံမဟုတ်သောအမှုကို ပြုရာရောက်သော ကြောင့် အပြစ်ဒဏ်ပေးရန် သင့်လေသည်။ သို့ရာတွင် မျက်စိမမြင် သော သူအား အပ်နဖားထိုးခိုင်းသဖြင့် မဖြစ်သော် မဖြစ်ရမလားဟု ရိုက်ပုတ်သော သူသည် အပြစ်ရှိနေသကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဤစီရင်ချက်တွင် ဦးချမ်းသာနှင့် ဦးကုံထံကို အပြစ်ဒဏ်ပြုရန် မထည့်သွင်းနိုင်။

ဦးချမ်းသာနှင့်ဦးကုံထံသည် စဉ်းစားတိုင်းဆရန် အလွန်လိုသည်။

ယောက်ျားမည်သည် မည်သို့သောမိန်းမကိုမဆို မေထုန်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ မချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ ရယူနိုင်သည်။ နိုင်ထက်စီးနင်းပြု၍ပင် ရယူပေး သေးသည်။

မိန်းမမည်သည်ကား ဤကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ မိမိမချစ်ခင်မနှစ် သက်သောသူ၊ မကြိုက်သောသူနှင့် မေထုန်မှုကိုပြုရန် အလိုမရှိသည် သာမက၊ မိမိမချစ်မနှစ်သက် မကြိုက်သော သူက မိမိအား မေထုန်ပြု မှုကို အလွန်အလွန်ပင် စက်ဆုပ်သည်သာမက အချို့မှာ အသက်ကို ပင် အသေခံသွားရပေသည်။

ထိုသို့သောသဘောကြောင့် ဦးချမ်းသာနှင့် ဦးကုံထံတို့သည် လောက၏ ကျက်သရေဆောင်အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏အပေါ်၌ အလွန်အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သောအမှုကို ဖန်တီးရာရောက်ချေသည်။ သို့ရာတွင် ဤအမှုသည် ပထမစတင်၍ ဖြောင့်မတ်သော တရားရုံးတော်သို့ရောက်လာခြင်းကြောင့် တရားခံသူဌေးနှစ်ဦးအား ဤစီရင်ချက်သည် ချမ်းသာခွင့်ပြုလိုက်သည်။

မာလာယုပြည် ဓမ္မသတ်၌ကား မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သဘောမတူဘဲနှင့်အတင်းပေးစားထိမ်းမြားသောသူ မည်သူမဆို ပထမတစ်ကြိမ် မိန်းကလေးအား ယောက်ျားကလေးက ကာမအနုကြမ်းပြုနိုင်ရန် အားပေးခြင်းကြောင့် ပြစ်ဒဏ်ထိုက်သက်စေ။ မည်မျှလောက် ပြစ်ဒဏ်ကို ထိုက်သက်သည်ဟု တရားသူကြီးတို့က ဆုံးဖြတ်ထားရမည်။

သူဌေးကြီးဦးချမ်းသာနှင့် သူဌေးကြီး ဦးကုံထံတို့ မိမိတို့၏ သားနှင့် သမီးကို နှင်ချရာတွင် မိမိတို့ကလာပါ ရလိုပါသည်။ ခေါ်ယူခြင်းမရှိဘဲ ပေါက်ကြွယ်၊ ပေါမယ်တို့က အလိုအလျောက် ထိုသူဌေးနှစ်ဦး၏ သူဌေးကတော်ထံတွင် လာရောက်ခိုလှုံမိခြင်းကြောင့် ပညတ်အားဖြင့် ဖခင်၊ မိခင်ဖြစ်သူတို့က သဘောမကျသဖြင့် အိမ်မှ နှင်ထုတ်ပစ်သည်ကို ဤစီရင်ချက်သည် တစ်စုံတစ်ရာ စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမမြင်ချေ။

ထိုသို့ဖြစ်သော်လည်း သားသမီးသည်သာလျှင် မိဘ၏ဘုန်းရိပ်ကံရိပ်ကို ခိုလှုံလာသည်မဟုတ်ချေ။ ထူးသောသဘောအားဖြင့်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်သော သားသည်လည်းကောင်း၊ သမီးသည်လည်းကောင်း သန္ဓေစွဲကပ်လာသည်ရှိသော် ထိုသန္ဓေသားသမီး၏အရှိန်အဝါကြောင့် မိဘတို့မှာ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးခြင်း၊ လာဘ်သပ္ပကာရွှင်လန်းခြင်း၊

ရောင်းပန်းဝယ်ပန်းလှခြင်း၊ အကြံအစည် အောင်မြင်ခြင်းတို့သည် ဖြစ်ရ တတ်ချေသည်။

သာဓကဆိုရချေသော် ဘုရားလောင်းသည် မိဖုရားကြီး၏ ဝမ်း၌ သန္ဓေစွဲကပ်ခြင်းကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ ဘုန်းတန်ခိုးအာဏာကြီး ခြင်း၊ အမင်းမင်းတို့၏ ရိုသေပူဇော်ခြင်းကိုခံရခြင်း၊ အောင်မြင်ခြင်းတို့ ကို ဖြစ်ရတတ်လေသည်။

(ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားကြီးကား အလွန်အလွန်သဘောကျ၍ ပြုံးနေလေ၏)

ထိုသို့သဘောဖြစ်လင့်ကစား တရားခံသူဌေးကြီးနှစ်ဦးကို ဤစီရင် ချက်သည် သားသမီးများ၏ ကုသိုလ်ကြောင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည် ဟု မဆိုပါ။ သို့တစေ မောင်ပေါက်ကြွယ်သည် အရွယ်ရောက်လာသော အခါ မိဘ၏အလုပ်ခွင်သို့ဝင်၍ အလုပ်လုပ်ကိုင်သည်။ ထိုသို့လုပ် ကိုင်ခြင်းဖြင့် မိဘမှာ စီးပွားချမ်းသာတိုးတက်၍ သူဌေးဘွဲ့ကိုပင် ရချေသည်။ ထို့ကြောင့် သားဖြစ်သူ မောင်ပေါက်ကြွယ်သည် အဘ ဦးချမ်းသာနှင့် မခွဲသေးသော စီးပွားရှာဖွေဖြစ်ချေသည်။

ဦးကုံထံနှင့်သမီးမိပေါမယ်မှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ဖြစ်ချေသည်။

မိဘတို့သည် သားသမီးများကို အမွေပြတ်ဟု မကြော်ငြာရာနိုင် သလော။ ဓမ္မသတ်အားဖြင့် ကြော်ငြာနိုင်သည်။ ဘယ်လိုသားသမီးကို ကြော်ငြာနိုင်သလဲ။ မိဘ၏ ရန်သူဖြစ်သော သားသမီး၊ အမျိုး၏ ရန်သူ ဖြစ်သော သားသမီး၊ တိုင်းပြည်လူမျိုး၏ ရန်သူဖြစ်သော သားသမီး၊ မိဘ၏ အကျိုးယုတ်ကို ပြုသော သားသမီး၊ မိဘ၏ အရှက်ကို ခွဲသေး သားသမီး၊ အမျိုး၏ အကျိုးယုတ်၊ တိုင်းပြည်လူမျိုး၏ အကျိုးယုတ်ကို ပြုသောသားသမီး၊ ဘုရင်မင်းမြတ် တစ်နည်းတုံ တိုင်းပြည်အစိုးရကို

ပုန်ကန်ထောင် ထားခြားနားသော သားသမီးကိုကားအမွေပြတ်ဟု ကြော်ငြာနိုင်သည်။

သားသမီးများ ပုန်ကန်ထောင်ထား ခြားနားသည့် သူပုန်သူကန် ဖြစ်သော် ထိုသားသမီးများ၏ မိဘပစ္စည်းများကို ဘုရင့်အစိုးရက သိမ်းယူနိုင်သည်ဟု နိုင်ငံတိုင်း၏ ရာဇသတ်အဆုဆုမှာ ရှိကြသည်ကို တက္ကသိုလ်မောင်မယ်တိုင်း သဘောတူကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုသို့ သောသားသမီးများကို မိဘများသည် အမွေပြတ်ဟုကြော်ငြာနိုင်လေ သည်။ သို့မဟုတ်က သားသမီးအတွက် ဆွေခုနစ်ဆက်၊ မျိုးခုနစ်ဆက် လိုက်ပြီးသော် ဘုရင့်အစိုးရက အရေးယူခွင့် ရာဇသတ်အားဖြင့် ရှိချေ သည်။

ဤအမှု၌ တရားလို မောင်ပေါက်ကြွယ်သည် မိဘစကားကို နား မထောင်ခြင်းမှာ သူသည် ကာမဂုဏ်၌ မှားသောအပြုအမူကို ပြုမိ ရောက်ချေမည်ကြောင့် ဖြစ်ချေသည်။ ကာမဂုဏ်၌ မှားသောအကျင့် ကို ကျင့်မိချေသော် လူညွန့်တုံးချေတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် မောင်ပေါက် ကြွယ်သည် လူညွန့်တုံးခြင်းမခံနိုင်သဖြင့် မိဘစကားကို နားမထောင် ရာ သဘောသက်ရောက်နေသည်။ ဝတ္ထုကျမ်းဂန်ဝင်သော အပြုအမူ တစ်ခုဖြစ်ချေသည်။

ကာမဂုဏ်၌ မှားသောအကျင့်မည်သည်ကား မသွားလာအပ်။ မပေါင်းဖော်အပ်သည်တို့၌ သွားလာပေါင်းဖော်မိခြင်းကြောင့်သာ မဟုတ်ချေ။ မိဘနှစ်ပါး ပေးစားထိမ်းမြားထားသောမိန်းမကို ကင်း ကင်းရှင်းရှင်းရှောင်ကြဉ်နေခြင်းသည်လည်း ကာမဂုဏ်၌မှားသော အကျင့်ပင်ဖြစ်ချေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူမျိုးကို တုံးတိ စေသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

(ဘုရင်မင်းမြတ်၊ မိဖုရားခေါင်ကြီး၊ တရားသူကြီး၊ တရားဝန်ကြီး

များသည် နက်နဲလှပါဘိတကားဟု ဆိုမိကြတော့ပြီ)

ထိုသဘောကြောင့် မောင်ပေါက်ကြွယ်ကို အမွေပြတ်ဟူ၍ မကြော်ငြာထိုက်ချေ။

မိပေါမယ်လည်း ရှိသေးသည်။ မိပေါမယ်သည် မိဘ၏ ရန်သူလော၊ မိဘ၏ စကားကိုနားမထောင်သော တော်လှန်သူလော စဉ်းစားရမည်။

ချင်းသည် ပေါက်ကြွယ်ကို လုံးဝမချစ်၊ သဘောမမျှ လုံးလုံး မကြိုက်ချေ။ ညည်းအား ပေါက်ကြွယ်နှင့် ပေးစားရမှာပဲဆိုခြင်းကို ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာလေသည်။ ထိုသို့သော အမျိုးသမီးသည် ပေါက်ကြွယ်က ကာမမေထုန်မှု၌ အရယူချေသော် အားလည်းမတန်၊ မိဘကလည်း သဘောတူထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြိမ် ပထမအစတွင် အလွန်ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာနှင့် ပေါက်ကြွယ်၏ အလိုကို လိုက်လျောရပေလိမ့်မည်။ ပေါက်ကြွယ်မှာ လူလုံးလူဖန်နှင့် အားကောင်းသဖြင့် ပေါမယ်သည် ခုခံတွန်းလှန်နိုင်ပေလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ကြွယ်မှာ ကာမဂုဏ်မှု၌ မှားသောအကျင့်ကို မကျင့်မိစေရန် ပေါမယ်သည် ၎င်း၏မိဘစကားကို နားမထောင်တော့ရာ ရောက်ချေသည်။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ကာမဂုဏ်မှု၌ မှားယွင်းသောအမှုသည် မည်သည် အလွန်သိမ်မွေ့၍ နူးညံ့လှပေသည်။ ပေါက်ကြွယ်ကို ပေါမယ်သည် မချစ်မကြိုက်ဘဲ အလိုမတူဘဲ တို့နှင့် လက်ထပ်လိုက်သဖြင့် ပေါမယ်က ပေါက်ကြွယ်ကို ချစ်ခင်နှစ်သက် စွဲမက်သည့်အချိန်ထိ ၎င်း၏မိဘနှစ်ပါးမှာ ကာမဂုဏ်မှု၌ မှားယွင်းသောအကျင့်ကို ကျင့်မိစေရန် အားပေးတိုက်တွန်းရာရောက်ခြင်းကြောင့် ယခုဘဝ နောက်ဘဝ တို့၌ ကျေးဇူးရှင်မိဘတို့အား မနစ်မွန်းမိစေရန် မိဘ၏ စကားကို ပေါမယ်သည် နားထောင်ရာ ရောက်ချေသည်။ တော်လှန်ခြင်းမမည်

သာပေ။

မည်သို့ပင် ရှိနေလင့်ကစား ဦးကုံထံသည် ဒေါ်ချိုကို နှစ်သက်သောကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ပေါမယ်ကို ၎င်းတို့၏ထံလာပါဟု မခေါ်၊ ပေါမယ်ဘာသာပေါမယ် လာရောက်ခိုလှုံခြင်း ဖြစ်ချေ၍ ပေါမယ်ကို ဦးကုံထံနှင့် မချိုတို့က နှင်ပစ်လိုသော် နှင်ပစ်နိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။

ပေါမယ်သည် အရွယ်ရောက်သောအခါ မိဘ၏အလုပ်ခွင်၌ ကူညီဝင်ရောက် အလုပ်လုပ်ပေသည်။ ထိုသို့လုပ်ခြင်းအတွက် မိဘများကလည်း ပေါမယ်ကို မျက်နှာလွှဲရပေသည်။ ထိုသို့ မျက်နှာလွှဲရသည်နှင့်အညီ ဦးကုံထံတို့မှာ စီးပွားချမ်းသာ တိုးတက်ပြီးသော် ဘုရင်မင်းအသိအမှတ်ပြုရသော သူဌေးကြီးဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပေါမယ်သည် ဦးကုံထံ၏ စီးပွားဘက်ဖြစ်ချေသည်။ အမြတ်လည်း မခွဲသေးချေ။

ထို့ကြောင့် ဦးချစ်သာတို့နှင့် ဦးကုံထံတို့သည် မိမိတို့၏ သားနှင့် သမီးကို အိမ်သို့ပြန်၍ မခေါ်လျှင် ၎င်းတို့မှာ အသက်နှင့် မြဲနေသည့် အတိုင်း အမွေမတောင်းခံထိုက်သေး၍ ၎င်းကို မစဉ်းစားသေးဘဲ တိုးတက်နေသော စီးပွားရေးအမြတ်များမှ ဝေစုကို ပေါက်ကြွယ် ပေါမယ်တို့အား ဝေခြမ်းပေးရမည်။

မည်ရွှေ့ မည်မျှပေးထိုက်သည် ရထိုက်သည်ကို သက်ဆိုင်ရာ တရားသူကြီးများက စိစစ်ဝေဖန်၍ ပေးစေ၊ ထိုဝေဖန်ချက်ကို မကျေနပ်ကြက တရားလွှတ်တော်ချုပ်၌ အယူခံစေ။

ပေါက်ကြွယ်နှင့်ပေါမယ်ကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မချစ်ခင် မနှစ်သက်ဘဲနှင့် အတင်းပေးစားက ပေးစားသူအား ထောင်ခုနစ်ကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်ပေးစေ၊ ပေါက်ကြွယ် ပေါမယ်တို့က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သဘောညီညွတ်ပါက ထိမ်းမြားမင်္ဂလာမှုကို ပြုစေ။

ကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်ပေးစေ၊ ပေါက်ကြွယ် ပေါမယ်တို့က တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သဘောညီညွတ်ပါက ထိမ်းမြားမင်္ဂလာမှုကို ပြုစေ”

မာလာယုပြည်၊ မြအနှစ်ဖြတ်ထုံး။

နားထောင်နေသူ ပရိသတ်ကား သောင်းသောင်းဖြဖြသဘာပေး ကြပြီးသော် ပြန်ကြလေ၏။

မြအနှစ်ကား ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးကို ဦးနှိမ်ချကာ ကန်တော့ခဲ့၍ လွတ်တော်မှ ဖဲခဲ့ပြီးသော် ၎င်း၏ ရွာမကြီးသို့ ပြန်လေ တော့သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားကြီးခေါင်ကြီးသည် မြအနှစ်ကို အလွန် သဘောကျ၍ ပုရောဟိတ်ကြီးကိုခေါ်ပြီးသော် ဤသို့လျှင် မင်းကြီး သည် မေးတော်မူလေ၏။

“ပုရောဟိတ်ကြီး၊ ယမန်နေ့က တရားလွတ်တော်ချုပ်တွင် တရား စီရင်သွားသော တောသူမကလေး မြအနှစ်ကို မြင်လိုက်ရဲ့လား”

“မြင်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“သူ့ကြန်အင်လက္ခဏာများသည် ဘယ်လိုလဲ၊ စိစစ်လိုက်မိပါရဲ့ လား”

“စိစစ်လိုက်မိပါသည်ဘုရား”

“တင်စမ်း”

“ဧကရာဇ်မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်ထိုက်သော ရုပ်လက္ခဏာပါ ဘုရား”

“အမှန်ပဲလား”

“မှန်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“ယခု ငါ့သားတော် အိမ်ရှေ့မင်း မုဒုစိတ္တမှာ ကြင်ဖက်တော် မရှိသေး။ မုဒုစိတ္တကလည်း မည်သည့်မင်းသမီးကိုမျှ မလို။ သည်

ကောင်မကလေးကိုကား သူသည် မျက်နှာမလွဲဘဲ ကြည့်နေသည်ကို ငါ့ကိုယ်တော်တိုင် အကဲခတ်မိသည်။ လျော်၏လော”

“သင့်လျော်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“ဒါဖြင့် သည်တောသူမကလေးကို တော်ကောက်ပြီး သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းနှင့် စုလျားရစ်ပတ်ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့မိဖုရားအဖြစ် မြှောက် စားမည်”

“အလွန်အလွန် သင့်တင့်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“ဟဲ့ . . .နာခံတော် ဂုတ်ဝန်မင်းကို အမြန် ငါ့ထံခစားစေ”

“ဦးတည့်ရပ်ပါ ဘုရား”

“ဂုတ်ဝန်မင်း”

“အမိန့်တော်ကို နာခံလျက်ပါ ဘုရား”

“ပုရောဟိတ်ကြီးကိုပါခေါ်၍ အမှုထမ်းများနှင့်လက်ပန်စဉ်ရွာမ သို့သွားရောက်”

“မှန်လှပါ”

“ဦးထော်၊ ဒေါ်ပုလုံးတို့၏အိမ်၌ ချင်းတို့၏သမီး မြအနှစ်ကို သားတော်အိမ်ရှေ့မင်း မုဒုစိတ္တ၏မိဖုရားအဖြစ်နှင့် ငါချီးမြှောက်မြှင့် တင်လိုသောကြောင့် ပန်းတုံးတိုင်စိုက်၊ ရာမေတ်ကာရံထား၊ အစောင့် အနေချထား။ အခါနေ့ရက်ကောင်းသော အချိန်တွင် ငါ့ကိုယ်တော်တိုင် သင်းကလေးကို သိမ်းယူ၍ ချီးမြှင့်မြှောက်စားတော်မူမည်”

“ဦးတည့်ရပ်ပါ ဘုရား”

“အမိန့်တော်တည်စေ”

x x x

ဂုတ်ဝန်မင်း၊ ပုရောဟိတ်တို့နှင့် အမှုထမ်းများတို့သည် လက်ပန်

စဉ်ရွာမကြီးသို့ သွားရောက်၍ ရွာဦးတဲတွင် တည်းခိုကြပြီးသော် ဦးထော်၊ ဒေါ်ပုလုံးတို့၏ အိမ်၌ ပန်းတုံးတိုင်စိုက်၊ ရာဇမတ်ကာရံ၍ အစောင့်အနေများကို ချထားလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် မြအနှစ်သည် အိမ်၌ မရှိချေ။ ဒေါ်ပုလုံးကား ရွာစိုးကြီးအား မေးလေရာ ရွာစိုးကြီးလည်း မိမိ၏ရွာက မိဖုရားထွက်ပြီဟု အားရဝမ်းသာနှင့် ဤသို့ပြောလေ၏။

“မပုလုံး၊ မြအနှစ်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်က တော်ကောက်၍ သားတော်နှင့် စုလျားရစ်ပတ်ပြီးသော် အိမ်ရှေ့မိဖုရား မြောက်စားတော့မည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ယခုလို ပုရောဟိတ်ကြီးနှင့် ဂုတ်ဝန်မင်းတို့က လာရောက်ပြီး ပန်းတုံးတိုင်စိုက်ခြင်း၊ ရာဇမတ်ကာရံထားခြင်းတို့ကို ပြုတယ်”

“ဪ...သည်လိုကိုး၊ ဝန်မင်းနှင့် ပုရောဟိတ်ကြီးကို အိမ်ပေါ်သို့ပင့်ပါ”

ဒေါ်ပုလုံးကား ရှင်ဘုရင်၊ မိဖုရားတို့၏ ခမည်းခမက် ဖြစ်ရတော့မည်ကြောင့် အလွန်အလွန် ဝမ်းသာအားရ ရှိပြီးသော် ဂုတ်ဝန်မင်း၊ ပုရောဟိတ်ကြီးတို့အား အထူးဧည့်သည်အဖြစ်နှင့် ဧည့်ဝတ်ကုံင ပြီးလျှင် စကားပြောဆိုနေကြလေ၏။ ပုရောဟိတ်ကြီးလည်း စကားတံစိုးအားဖြင့် ဤသို့ လောလောလတ်လတ်ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်က မြကလေးရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာကိုမြင်မိခြင်း၊ အသံကို ကြားရခြင်းတို့နှင့်ပင် ဟဲ့...ဒါတော့ မုချ ဧကရာဇ်ဘုရင်၏ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်ရမယ်ဟု အတပ်သိတာနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံဝင်ပြီး သံတော်ဦးတင်တော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း သဘောတော်ကျသဖြင့် ချက်ချင်း တော် ကောက်တာပါပဲဗျာ”

“ပုရောဟိတ်ကြီး၊ ကျွန်မက ကိုယ့်သမီးကြောင့် ကိုယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးရှင့်။ တခြားအရွယ်တူ မိန်းကလေးများမှာတော့ အလှထွက်

ရန် ဖြီးလိုက်ရ၊ ပြင်လိုက်ရ၊ ဆင်လိုက်ရ၊ သလိုက်ရ၊ ဝတ်လိုက်ရတာ မပြီးနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နဂိုမရှိတော့ နဂိုင်းမထွက်ရှာကြဘူးပေါ့။ မြအနှစ် တို့ကတော့ ဘယ်အချိန်က ထသွားသွားဖြီးစရာ၊ လိမ်းစရာ၊ ပြင်စရာ၊ သစရာမလိုထင်းထင်းကြီးပေါ့”

“မိဖုရားဖြစ်မယ့်ရုပ်ဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ခင်ဗျာ”

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ်တွင် မြအနှစ်သည် မိန်းကလေးများနှင့် တော သဘာဝအတိုင်း ထင်းခွေရာမှ ပြန်လာ၍ ထင်းစည်းကိုခေါင်းပေါ်မှ ချပြီးသော် “အလို ဒါတွေဟာ ဘာလဲ၊ ဘယ်နှာလဲ”ဟု အသံပြင်းပြင်း ကလေးနှင့်ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဂုတ်ဝန်မင်းသည် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာ၍ “အမြဲရဲ့၊ ဘုရင် မင်းမြတ်က သားတော်အိမ်ရှေ့မင်း မုဒုစိတ္တဖို့ တော်ကောက်လို”ဟု ဆို၍ စကားမဆုံးမီပင် မြအနှစ်သည် ရွံ့ကြောက်ခြင်းကင်းသောမျက်နှာ၊ မာသောအသံနှင့် ဤသို့ဆိုလေ၏။

“ဘ၊ ဒါဖြင့် ချက်ချင်းပန်းတုံးတိုင်ကိုပြန်နုတ်သွား၊ ရာဇမတ်တွေ ကိုပြန်သိမ်း၊ အမှုထမ်းတွေကိုပြန်ခေါ်သွား။ သိပ်ကို ဖော်ကားတာ ကိုး။ ငါမင်းဆိုပြီး ထင်သလိုလုပ်တာကို မိအမြဲက ဘာခံမလဲ၊ ပြန်နုတ်သွား”

ထိုအခါ ဒေါ်ပုလုံးသည် အိမ်ထက်မှဆင်းလာ၍ ဤသို့ပြောဆို လေတော့၏။

“ဟဲ့...မိမြရယ်၊ ညည်း ဘာတွေကိုမထိမဲ့မြင် ပြောရတာလဲ။ ဘုရင်မင်းမြတ်က အမြင်တော်တတ်တာကြောင့်”

“အမေ တိတ်တိတ်နေရင်မင်္ဂလာရှိမယ်၊ အမေက ဘုရင်ကို ခမက်တော်ချင်လို့လား။ ရွံ့စရာ၊ ကာယကံရှင်က ဒီမှာ” ဆိုပြီးလျှင် မြအနှစ်သည် ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြ၍ ဤသို့ဆိုပြန်၏။

“မိမြ သဘောမတူဘဲ ဘယ်သူ့တော်ကောက်ခြင်းကိုမှ မခံ၊ နို့ဇို”

ထက်စီးနင်း သူတကာသမီးပျိုကို ဒီလိုပဲ စော်ကားရသလား”

“ဟဲ့...မိမြ၊ နင်က ဘုရင့်အမိန့်တော်ကို မရိုမသေ မလေးမစား
ဘဲနှင့်ဒီလိုမပြောနှင့်။ ဘုရင်ဆိုတာ မြေပိုင် ရေပိုင် ဓားပိုင်ဟဲ့”

“ဒါဟာ အမိန့်မဟုတ်ဘူး၊ ကာမ ဓားပြတိုက်တာ ခေါ်တယ်။
ဘုရင်ဆိုတာ တိုင်းသူပြည်သားရှိမှဖြစ်တာ။ မြေပိုင်ဆိုတာ လယ်သမား၊
ရေပိုင်ဆိုတာ တံငါ၊ ဓားပိုင်ဆိုတာ တောင်ယာသမား။ အမေ အေးအေးနေ”

“ဟဲ့ မိအမြ၊ နင်က နင့်ရုပ်ရည်ကို အားကိုးပြီး မာန်တက်တာလား၊
ကျွန်ရုပ်မ၊ တကတည်း ကျွန်ရုပ်မ။ ဝန်မင်းနှင့် ပုရောဟိတ်ကြီးတို့မှ
အားမနာ၊ လင်းတလောက် ငှက်တိုင်းလှတယ်သိလား”

“အမေဟာ ဘာမှမသိဘဲနဲ့ပြောတာ၊ အမေ အသာအေးအေးနေ
ရင် အင်မတန်မင်္ဂလာရှိမယ်”

“အံ့မယ် ကျွန်ရုပ်မ၊ ငါသိလို့ပြောတာ၊ နင်က အလှူဂုဏ်ကိုးပြီး
ဒီလောက်တောင် မာန်တက်ရသလား။ ထို့ ကျွန်ရုပ်မ၊ ဝန်မင်း၊ သင်းက
ဒါတွေကိုရုပ်သိမ်းသွားဆိုပေမဲ့ ဘာရုပ်သိမ်းရမလဲ။ မရုပ်သိမ်းပါနှင့်၊
ကျွန်ရုပ်မက အင်မတန် အလှူဂုဏ်မောက်တယ်”

“ခု အမေပြောနေတာဟာ ကျွန်မကို အိမ်ကနှင့်ချတဲ့စကား၊
ကျွန်မ က ကျေးဇူးရှင်မိဘမို့ တရိတသေနှင့် လုပ်ကျွေးမွေးမြူနေတာ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အိမ်မှာနေရင် ငါ့စကားကို နား
ထောင်ရမယ်။ တကတည်း ကျွန်ရုပ်မ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

မြအနှစ်သည်ကား မိခင်နှင့်ပြိုင်၍ စကားဆိုင်မနေလို။ မိခင်
စကားကို တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသော်လည်း စဉ်းစား၏။ ထို့ကြောင့် မည်သူနှင့်
မျှ စကားမဆက်ဘဲ သူ၏အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၍ မင်းတုပ်ချထား
လိုက်လေ၏။

[၃]

လုလင်ပျိုငယ်တစ်ယောက်သည် အလုပ်အကိုင်မရှိ၊ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသဖြင့် အလုပ်ရှာလာရာ အုံးနဲ့မည်သောရွာတွင် အိမ်ဝိုင်းတစ် ဝိုင်း၌ အသီးအနှံများကို စိုက်ပျိုး၍ပြုစုနေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကို တွေ့သဖြင့် ဤသို့ပြောလေ၏။

‘အစ်မ ခင်ဗျာ၊ အလုပ်အကိုင်ကလေးများရှိရင် မစပါ ခင်ဗျာ’

‘အစ်မမောင် ဘာလုပ်တတ်သလဲ’

‘ကျွန်တော် ခိုင်းစေရာကို လုပ်မှာပါခင်ဗျာ။ မြေပေါက်ဆိုရင် လည်း ပေါက်ပါ့မယ်၊ ပေါင်းထိုးဆိုရင်လည်း ထိုးပါ့မယ်၊ ရေခပ်ခိုင်းရင် လည်း ခပ်ပါ့မယ်။ လက်လုပ်မည်သည့်အလုပ်ကိုမဆို ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

“မောင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ငပြည့်ကြီးပါ ခင်ဗျာ”

“လာ...လာ... မောင်၊ စောရရေ နေရာများခင်းပါကွယ်”

“ကိုင်း ကိုင်း ထိုင်မောင်ပြည့်ကြီး၊ အစ်မမောင်ဟာ အစ်မရဲ့ နာမည်ကို သိသလား”

“မသိပါခင်ဗျာ”

“အဟုတ်မသိဘူးလား”

“မသိပါခင်ဗျာ”

“မောင်ဟာ တကယ်ပဲဆင်းရဲနွမ်းပါးလို့ ဝမ်းစာအတွက် အလုပ် ရှာလာသလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ အထီးကျန်သောသူတစ် ယောက်ပါ”

“မောင် ဒန့်ကျွဲစေ့ရည် ပူပူကလေးများကို သောက်ဦး၊ မောင်ဟာ အစ်မကို ဘာကြောင့် လိမ်ပြောသလဲ”

“မပြောပါခင်ဗျာ”

“အစ်မဟာ ကျွန်ရုပ်မတဲ့၊ ကျွန်ရုပ်မကို လိမ်လို့ ဘာရမလဲ။ မောင့် မှာ မြေတွင်းဥစ္စာ အတော်များများရှိတယ်၊ မှန်မှန်ပြောစမ်းမောင်”
မောင်ပြည့်ကြီးသည် ငေးစိုက်ကာတွေ့၍နေ၏။ ကျွန်ရုပ်မလည်း ဆက်၍ပြောပြန်၏။

“အစ်မဟာ လက္ခဏာကျမ်းကို စီရင် အပြီးသတ်သဖြင့် အင်္ဂုဇ္ဈာ ကို စီရင်နေရာ စဉ်းစားစရာရှိသောကြောင့် ခြံထဲမှ သခွားပင်ကလေးများ မှာ နည်းယူနေသည်။ မောင် မှန်မှန်ပြော၊ မလိမ်နှင့်။ မောင်လိမ်လျှင် မောင်အကျိုးမဲ့လိမ့်မည်”

“ကျွန်တော် မှန်မှန်ပြောပါတော့မည်”

“အင်း...ပြော”

“ကျွန်တော်သည် သလ္လာဝတီပြည် အရှေ့မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း အိုး လုပ်ပြင်မှ သူဌေးကြီး၏ တစ်ယောက်တည်းသောသား မောင်ပြည့်ကြီးပါ”

“အင်း...”

“မိဘများ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ မြေတွင်း၊ မြေပေါ် ပစ္စည်း

များ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ မြေပေါ်ရှိပစ္စည်းများသည် ပညာရှိ မင်းသမီးကြီး သင်းထုံ၏ စကားများကို လိုက်နာ လုပ်ကိုင်သဖြင့် မွဲပြာကျသွားပြီး သော်ကုန်းကောက်စရာမျှပင် မကျန်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် မြေတွင်းမှာ ရှိသောပစ္စည်းများကို ဖော်ထုတ်၍လည်း ကုန်ဦးမည်စိုးပါသဖြင့် အလုပ် မလုပ်ဝံ့ပါ။ ထိုသဘောအရ ကိုယ်ကိုရင်းနှီးပြီးသော် လက်လုပ် လက်စား အဖြစ်နှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေရပါသည်ခင်ဗျား။”

“အင်း... သင်းထုံက ဘယ်လိုစကားများကို ပြော၍ မောင်ဘယ် လိုအပ်ပြီး မွဲရသလဲ”

“မင်းသမီးကြီးသင်းထုံက စားပွဲသဘင်တစ်ခုမှာလူမှန်သော် အလုပ်ကိုလုပ်ရမည်၊ လုပ်သောအလုပ်သည် တိုင်းပြည်လူမျိုးအတွက် ဖြစ်စေရမည်၊ သူတစ်ပါး၏အကျိုးကို သယ်ပိုးဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ကိုင်သောကြောင့်မွဲရပါသည် ဘုရား။”

“အင်း ...တကယ်စင်းတဲ့ မောင်ပဲ၊ အသင်းကလည်း အသေးစိတ် မဟောဘဲကိုး။ ကိုင်း...မောင်လုပ်ပုံကိုပြောစမ်း။”

“ကျွန်တော့်မိဘများ ကွယ်လွန်သွားတော့ ကျွန်တော့်မှာ လယ်ယာ မိုးမြေ ပယ်နှစ်ထောင်ခန့် ကျန်ခဲ့ပါသည်။”

“အင်း”

“သည်မြေများကိုလုပ်သားများအား ချပေး၍ ခင်ဗျားတို့လည်း တင့် တောင်းတင့်တယ်ဖြစ်အောင်လုပ်ကိုင်စားကြ၊ လယ်ယာတို့အထဲမှ ထွက်သော အသီးအနှံများကိုလည်း တိုင်းပြည်အတွက် အလုပ်လုပ်ရ မည်ဆိုသော ထိပ်ထားကြီး မမသင်း သြဝါဒစကားအရ ဝယ်နိုင်သော သူများအားရောင်း၊ မဝယ်နိုင်သူများအား အလကားပေးပါဆိုသည့် အတိုင်း ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အတွက် လယ် ယာများမှ ကြေးငွေမရတော့ပါ။”

“အင်း...သူတို့ကော ချမ်းသာပြီး လူတန်းစားမြင့်တက်လာ သလား”

“သူတို့မှာ ဆင်းရဲမြဲဆင်းရဲ၍ လာမည့်နှစ်အတွင်း မျိုးရိက္ခာပင် မရှိပါသောကြောင့် ကျွန်တော်ကပင်ပေးရပါသည်”

“ဘာကြောင့် သူတို့မှာ ဆင်းရဲရသလဲ”

“လယ်သမား ယာသမားများသည် လယ်ယာတို့မှ ထွက်သော အသီးအနှံအချို့ကိုရောင်း၊ အချို့ကို ဆင်းရဲသူများအား ဝေငှပေး ပြုလုပ် ကြပါသည်”

“ရောင်းရငွေများကို သူတို့ မောင့်အား မပေးကြဘူးလား”

“မပေးကြပါ”

“ဒါဖြင့် သူတို့မှာ ချမ်းသာရမယ်ပေါ့”

“သည်လိုပါမမ”

“ဆို...”

“ငွေရွှင်ကြတော့ သောက်စားမူးယစ်၊ အလောင်းကစားပြု ရိုက်မှု၊ ဆဲမှုဖြစ်၊ ရုံးရောက်၊ အပျော်အပါးလိုက်နှင့် သူတို့လက်ထဲမှာ ငွေ မကျန်တော့သဖြင့် လာမည့်နှစ်အတွက် မျိုးရိက္ခာကို ကျွန်တော်ကပင် ထောက်ပံ့ရပါသည်။ လူမွဲများလည်း မွဲရာမှ မချမ်းသာဘဲ အချို့မှာ တိုး၍ပင်မွဲသွားပါသည်။ သည်လိုနှင့်သုံးနှစ်ခန့်ရှိသောအခါ ကျွန်တော် လည်း သူတို့ကို မကူညီနိုင်တော့ပါ။ ငှက်ဖျား ဖျားနေသူကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုသောသူမှာလည်း ငှက်ဖျား ဖျားတတ်ပါသည်”

“အင်း...”

“လူမွဲကို လက်ကမ်းသော် ကိုယ်လည်းမွဲရမည်ဟု ကျွန်တော် ယူကျုံး မရ ဖြစ်ရပါသည်”

“မောင် တစ်ခြားအလုပ်ကို ဘာလုပ်သေးသလဲ”

“အိုးအလုပ်ရုံတစ်ခု တည်ထောင်ပါသည်”

“အင်း...ဒါကော”

“အလုပ်သည် တိုင်းပြည်လူမျိုးအတွက်၊ အလုပ်သမားများ တင့်တောင်းတင့်တယ် ဖြစ်ရမယ်ဟု ဆိုသောကြောင့် အလုပ်သမား များ အလုပ်မှရသောငွေကို သူတို့ဘာသာ ဝေခြမ်းယူ၍ပိုမို ကျွန်တော့် အား ပေးဟုဆိုပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အလုပ်ရုံကို အလုပ် သမားများက တည်ထောင်သောကြောင့်ပါ။ အလုပ်သည် တိုင်းပြည် လူမျိုးအတွက်ဆိုသောကြောင့် ဝယ်၍မသုံးနိုင်ဟုဆိုသော သူတို့အား အလကားပေးကမ်းစေပါသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်တော်၏ အိုးဖိုသည် လည်း ပျက်စီးသွားပါသည်”

“မောင့် မြေတွင်းရှိ ရွှေငွေများကို ဖော်ထုတ်၍ မလုပ်ဘူးလား”

“လုပ်လျှင်လည်း ယခုကဲ့သို့ပင် ပျက်စီးသွားပါမည်။ ထို့ကြောင့် မလုပ်ပါ”

“မောင် သူဌေးဖြစ်ချင်သေးသလား”

“မဖြစ်ချင်တော့ပါ။ သို့သော် တင့်တောင်းတင့်တယ်နှင့် အခြေ ကျကျ နေလိုပါသေးသည်”

“ကောင်းပြီ၊ မောင့်ရုပ် လက္ခဏာသည် သူဌေးဖြစ်ရမည်၊ အယုတ် သဖြင့် ကောင်းစားရမည်။ မောင့်အသံသည်လည်း ထိုနည်းလည်း ကောင်းပင်၊ သို့သော် မောင့်မိဘများသည် မောင်သန္ဓေရှိစဉ်အခါ ခြောက်လတိုင် ပျော်မြူးခြင်းကို မရပ်မစဲသဖြင့် မောင်လမ်းလွဲ ဤမျှ သာ လိုက်မိသည်မှာ တော်သေးသည်၊ မောင်သည် သည်ထက် ပျက်စီး စရာပင်ရှိရမည်။ သို့သော် မောင့်ကို ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက်က ပါးကိုရိုက်၍ ဆုံးမလွှတ်လိုက်သောကြောင့် မောင် ဤမျှလောက် အဖတ်တင်နေသည်”

“မမ ကျွန်တော့်ကိုကယ်ပါ”

“စောရ”

“မမ”

“လာစမ်း၊ မောင်ပြည့်ကြီးအား ပြောပြလိုက်စမ်းပါကွယ်”

“ရှင်လာ ဒီကို”

“ကျွန်တော့်အား ပါးကိုရိုက်မလို့လား”

“ကျွန်မ ပြည့်တန်ဆာမလား”

“ပြည့်တန်ဆာမကတောင် ရိုက်သေးတာပဲ၊ မိန်းမကောင်းဆိုရင် ဘယ်ပြန်ညာပြန် နှက်မှာပေါ့”

“ဒါကြောင့် ရှင်ပစ္စည်းတွေ ပြုန်းတီးတာ၊ လာနားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လယ်များယာများကို တိုင်းပြည်လူမျိုးအတွက် လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဒီလို...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိမိတို့ရဲ့ လယ်များယာများကို မြေဩဇာကောင်းသည်ထက် ကောင်းအောင် စီမံလုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် အသီးအနှံကောင်းများကို တိုးတက် ကာထွက်အောင် လုပ်ရမည်”

“ဪ...ဒီလိုကိုး”

“မိမိ၏ လယ်ယာ ထွက်အောင်၊ ကောက်ပဲသီးနှံများကို အများက ဈေးသက်သက်သာသာနှင့် ဝယ်ယူသုံးစွဲနိုင်အောင် စီမံရမည်။ ထို သဘော၌ အမြတ်ကြီးမစားရ ဆိုလိုသည်။ ဘယ်အခါမဆို ကိုယ့်ဖို့ သာမထားရာ၊ သူ့ဖို့ကိုယ့်ဖို့မျှတ၍ သူတစ်ပါးသက်သာချောင်ချိလာ ရန် အမြဲရှေးရှုရမည်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိမိ၏ လယ်ယာအလုပ်သမားများအား အကျင့်သဘောကို ကြည့်၍ မြှောက်စား မစရမည်။ အကျင့်မကောင်းသောသူအားချီးမြှင့် မြှောက်စားခြင်းသည် သူ့ကို တိုး၍ပျက်စီးစေသည်ကို သတိပြုရမည်”

“သိပ်မှန်တာပါပဲ”

“လယ်ယာအလုပ်သမားများမှာ ခေါင်း၊ ဒိုင်မှူးများရှိသည်။ သူတို့ အား သဘောတရားကိုနားလည်စေ၍ သူတို့ကိုလွန်ဆန်ပြီးသော် အလုပ်သမားများအပေါ်မှာ စေတနာများချေသော် အလုပ်ပျက်စီးသွား တတ်သည်ကို သိပြုရမည်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိုးဖိုမှာလည်း ဒီလိုပဲ၊ တိုင်းပြည်အတွက် အလုပ်လုပ်ခြင်းကား မိမိ၏အိုးဖိုမှထွက်တဲ့ အိုးများဟာ အိုးကောင်း ဖြစ်နိုင်သမျှ ဖြစ်ရမယ်၊ အိုးများထွက်ပြီး လူထုက သက်သာချောင်ချိတဲ့ ဈေးနဲ့ သုံးစွဲရအောင် စီမံရမယ်။ အလကားပေးတဲ့နည်းစနစ်ဟာ ကောင်းပါရဲ့၊ သို့သော် လူများဟာ သူတောင်းစား ဝါဒကို နှစ်သက်နေတော့ အားလုံးကလာပြီး အလကားယူကြမှာပဲ။ ဒါကို သတိပြုပြီး အလုပ်လုပ်ရမယ်”

“အလုပ်သမားများအား နေထိုင်စားသောက်ခြင်း၌ လုံလောက် အောင်၊ လူတန်းစားမြင့်အောင်ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာကောင်းတဲ့ သဘောပဲ။ နိုင်ငံတော်ကျေးဇူးကို ဆောင်ရွက်တဲ့သဘောပဲ။ သို့သော် အလုပ်သမားဟာ အလုပ်သမားကောင်းဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“အလုပ်သမားကောင်း ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ ခင်ဗျာ”

“ဪ...ခက်တယ်၊ မသိဘူးလား”

“မသိပါ”

“နားထောင်ရှင့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အလုပ်ဟူသည် တိုင်းပြည်က မှီခိုရာ၊ အလုပ်ဟူသည် တိုင်းပြည်က နှိပ်စက်ရာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဟာ အလုပ်သမားပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်”

“အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ”

“အလုပ်သမားဆိုတာ မိမိအလုပ်သည် မြင့်မြတ်တဲ့အလုပ်၊ အလုပ် ဟူသမျှသည် မြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်ချည်းပဲဟု သိထားရမယ်။ ဝန်ကြီးအလုပ်၊ ရှင်ဘုရင်အလုပ်ကိုမှ မြင့်မြတ်တဲ့အလုပ်ဟု ထင်နေရင် ဒီအလုပ်သမားဟာ အလုပ်သမားအစစ် မဟုတ်။ ဂုဏ်နှင့် ထင်ရှားမှုကို ငမ်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ရမယ်။ မြန်မာဆိုရင် ကြက်သတ်တဲ့အလုပ်၊ ဝက်ထိုးတဲ့အလုပ်၊ တံငါသမားဆိုရင် မြင့်မြတ်တဲ့အလုပ်ပဲ။ ဘာကြောင့်ဆိုရင် ရှင်ဘုရင်ကစပြီး သူတောင်းစား၊ သုဘရာဇာအထိ သူတို့ရဲ့ အသက်ခန္ဓာမြင့်ရှည်ပြီး တည်ရအောင် ကြက်သား၊ ဝက်သားတို့ကို စားရတယ်၊ ငါးကိုစားရတယ်၊ ဆူးပုပ်ရွက်၊ ကင်းပုံရွက်ကိုချည်း ဘယ်သူမှ စားမနေဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီတော့ ငါလုပ်တဲ့ အလုပ်ဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်သဘော ပိုက်ဖို့လိုတယ်။ ဒီလိုသဘောမပိုက်ရင် အလုပ်ဘယ်တော့မှ မကောင်းဘူး၊ အလုပ်မကောင်းရင် တိုင်းပြည်လူမျိုးအတွက် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ဘူး။ မကောင်းတဲ့ အလုပ်သမားအား မြှောက်စားရင် တိုင်းပြည်ကို ဖျက်ဆီးပစ်တာနဲ့အတူတူပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ အလုပ်ရုံနှင့် အလုပ်ဟာ ပျက်စီးသွားလို့...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လိုအလုပ်သမားဟာ အလုပ်သမားညံ့လဲဆိုတာကို သတိပြု

ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှင်ဘုရင်၊ ဝန်ကြီး၊ သူဌေး သူကြွယ်တို့ကို ဝတ်စားနေထိုင်မှု၌ မတူပရဘူးဟု မဆိုလိုပါဘူး။ သို့သော် အချိုးကို နားလည်ရမယ်။ ခေါင်းပေါင်းဖြူ ဖော့လုံးနှင့်၊ ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီကိုဝတ်၊ ပိုးပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်ကာ အိုးထိန်းစက်ကို လှည့်နေရင်၊ လက်ကန်ကင်းကို ပိတ်နေရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။ ဒါထက်ဆိုးတာက သောက်စားမူးယစ်နေ တယ်၊ အလောင်းကစားပြုတယ်၊ အပျော်ကြူးတယ်၊ မိန်းမလိုက်စား တယ်ဆိုရင် သည်အလုပ်သမားဟာ ဘယ်လိုနေမလဲ။ ဒါကို အလုပ်ရုံ တည်ထောင်နေတဲ့ သူဟာ သိရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပမာဆိုရင် လယ်သမားတစ်ယောက်ဟာ လယ်ကန်သင်း၊ ကန်သင်းတို့ကို မပြင်၊ မြေဩဇာကို မချ၊ ထွန်၊ ထွန်သွားတို့ကို တင်ကြို မပြင်၊ နွားကို ကောင်းစွာ မကျွေး၊ နွားမ ကျွဲမတို့ကို တင်ကြို၍ မမွေး။ ထိုလယ်သမားမှာ သူ့လယ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလား၊ အသီးအနှံ ကောင်း ကောင်းထွက်ပါ့မလား။ လုပ်နေသော နွားရှဉ်း၊ ကျွဲရှဉ်း ပျက်စီးသွားရင်၊ အသစ်ဘယ်ကရမလဲ၊ ထိုသူအား လယ်ပိုင်ရှင် အဖြစ်နှင့်ပေးထားသော် ဘယ်လိုနေမလဲ။ ဒါကို သိတတ်ရတယ်၊ ပြီးတော့ လယ်သမားက သေရည်သောက်၊ အရမ်းသုံး၊ လောင်းကစားပြု၊ ရန်ဖြစ်၊ ရုံးရောက်၊ သည်လိုလူအား မစ၊ ချီးမြှောက်သော် ဘယ်လိုနေမလဲ၊ သူ့မှာ မျိုးဖိုးကို နှစ်စဉ် လိုရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီတော့ သင့်အား ငါ့မြေကို သီးစားချမယ်၊ တစ်နှစ်ဘယ် လောက်ပေးရမယ်၊ မပေးရင် မြေကို ပြန်သိမ်းမယ်ဆိုတဲ့ ငွေရှင်ဝါဒကို

သုံးတန်တဲ့ သူ့အပေါ်မှာလည်း သုံးရသေးတယ်။ ဒါမှ ရတဲ့ ငွေကြေးကို အရမ်းမသုံးမဖြုန်းဘဲ အလုပ်ကိုကောင်းကောင်းလုပ်လာမယ်၊ ဒီလို လူမျိုးလည်း ရှိသေးတယ်။ ဒါကို သတိပြုရမယ်”

“ကျွန်တော် မှားလာခဲ့ပြီဗျာ”

“အလုပ်ရုံတစ်ရုံမှာလည်း သည်လိုပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှင်...ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်မှာသုံးရက်တည်းနေ၊ မမ ကျွန်ရုပ်မက စီမံပေးထားလို့ ရွာသားတွေ ဘယ်လို လုပ်ကိုင်နေတယ်ဆိုတာကို ရှင် သိမယ်။ သူတို့နှင့်လည်း မိတ်ဖွဲ့ပြီး ချေးငွေပေါ့”

ညဉ့်အချိန်သော် ကျွန်ရုပ်မသည် နန်းကလေးသုံးယောက်နှင့် ဝှမ်းဖတ်နေ၏။ စောရသည် ချည်ဆွဲနေ၏။ မောင်ပြည့်ကြီးကား ကြည့်နေ၏။

စောရသည် ပြည့်ကြီးအား ဤသို့ စကားဆို၏။

“ရှင် ရွာထဲမှာ လည်ကြည့်တာ ဘာတွေကိုတွေ့ခဲ့ရသလဲ၊ ဘာသိသလဲ”

“ဘာမှ မှတ်သားစရာမတွေ့၊ ဘာမှလဲ မသိ”

“ဪ...တယ်လည်း လျော်တဲ့ သူဌေးသားပဲ”

“ဆိုတော့ခင်ဗျာ”

“သည်လိုသာဆိုရင် ရှင် ဇရပ်နှင့် အဆုံးသတ်ရမယ်”

“ဒါကို ရောက်တာပါပဲ”

“ကျွန်မ နေ့လယ်က ပြောတာတွေကို ရှင် ဘာမှ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“လည်တန်သရွေ့တော့”

“ကြက်မွေး၊ ဘဲမွေးနေတဲ့လူကို မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“တွေ့ပါတယ်”

“သူတို့ထံမှာ မြို့က ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေလာပြီး ဝယ်တာကိုကော
မတွေ့ဘူးလား”

“တွေ့ပါတယ်”

“ကြက်ဥဆားစိမ်း၊ ဘဲဥဆားစိမ်းများ ရောင်းတာကိုကော မတွေ့ခဲ့
ဘူးလား”

“တွေ့ပါတယ်”

“ဝက်မွေးနေတဲ့လူတွေကော”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ သူတို့ထံမှာ ဝက်ဝယ်နေတဲ့ သူတွေကိုလည်း
တွေ့ခဲ့ရပါတယ်”

“အဲဒါကြောင့် အလုပ်ဆိုတာ အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။ သူနှင့်သူတန်
တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ကြရပါတယ်။ သည်လို ကြက်၊ ဝက်၊ ဘဲတို့ကို
မွေးတဲ့လူများအား အားပေးခြင်း၊ အကြံဉာဏ်ပေးခြင်းတို့ဟာ မကောင်း
မှုနှင့် ပတ်သက်နေလို့ သဘောမကျစရာပေါ့၊ အပြစ်ဆိုစရာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘဲ၊ ကြက်၊ ဝက်တို့ကို လူများက မစားကြဘူးလား”

“စားကြပါတယ်”

“စားရင် ပေါက်သောက် မွေးကြပြီး၊ ပေါက်သောက်အရမ်းကာ
ရာ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်ကြမှာပေါ့”

“သည်စကားကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ”

“ဪ...သည်လိုကိုး။ ကြက်၊ ဝက်၊ ဘဲတို့ကို သတ်တာဟာ
မကောင်းမှုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သည်သတ္တဝါတွေကို စည်းနှင့်ကမ်းနှင့်
စနစ်ကျကျမွေးထားတော့ မိုးလုံလေလုံနှင့် ကောင်းကောင်းအိပ်ရတယ်၊
ကောင်းကောင်းနေရတယ်၊ ကောင်းကောင်းစားရတယ်။ အဲသည်လို

သတ္တဝါများကို ကျွေးရတာဟာ ကောင်းမှုပဲ မဟုတ်လား”

“အသားတိုးရန်လို့ မယူထိုက်ဘူးလားဗျာ”

“စိတ်ရှင့်။ သံသရာမှာ ပြုသူဝဋ်သစ်၊ ခံရသူဝဋ်ဟောင်းပါတဲ့၊ ရုပ်ဝါဒအရ ကြက်နှစ်ကောင်က ကြက်ပွားတယ်၊ ဘဲနှစ်ကောင်က ဘဲပွားတယ်၊ ဝက်နှစ်ကောင်က ဝက်ပွားတယ်။ ဒါပဲ မဟုတ်လားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကြက်ဖြစ်ဖို့ရန် ဝဋ်မကင်းတဲ့ သတ္တဝါကကြက် ဖြစ်၊ ဝက်ဖြစ်ဖို့ရန် ဝဋ်မကင်းတဲ့ သတ္တဝါက ဝက်ဖြစ်။ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ဝဋ်အတိုင်း ဘယ်သူကမှ မပြုပေတယ်လို့ တွေ့ကြရမယ်။ မသတ်ရင် မသေရဘူး၊ လူက သတ်လို့သာ သေရတယ်လို့ ယူဆရင် ကံ...ကံ၏ အကျိုးကို မယုံကြည်ရာရောက်တယ်။ သတ္တဝါတစ်ခုကို အပြစ်ပေးတာ ဟာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာနသဘောတို့သာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ မကောင်းမှုကို ဘယ်သူလုပ်သလဲ၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာနတို့က လုပ်တယ်။ သတ္တဝါတစ်ခုကို မသေမီ စောင့်ရှောက် ထားခြင်းဟာလည်း စေတနာအလျောက် ကောင်းသော အမှုကို ဖြစ်စေ နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ လူတန်းစားအသီးသီးဟာ ကိုယ်နှင့်လျော်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခြင်းမျှသာ လုပ်သောအခါမှာသာ ကောင်းသောစိတ် ထားကို ပြုသင့်ပါတယ်။ ဒီလိုအုံးနဲ့ရွာကလေးက ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက်၊ ကြက်ဥဆားစိမ်၊ ဘဲဥ ဆားစိမ်တို့ အမြောက်အမြားထွက်နေတော့ ဒီရွာကလေးမှာ အသပြာ မရှားဘဲ သာယာတာကိုထား၊ ခု သလ္လာဝတီ ရွှေမြို့တော်ကြီးမှာ သားဈေး ငါးဈေး ချို့နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ဥပမာတစ်ခုပေါ့ရှင် ပြောပြပါမယ်။ မမက ကြက်မကြီး တစ်ကောင်ကို သတ်မယ့်ဆဲဆဲမှာ ကယ်တင်တဲ့သဘောနဲ့ယူလာခဲ့ပြီး မွေးထားပါတယ်၊ ကြက်မကြီးက ဥဆယ့်ငါးလုံးဥပြီးဝပ်တယ်။ ဝပ်တဲ့

လက တပေါင်းလဆိုတော့ သုံးကောင်တည်းသာပေါက်နိုင်တယ်၊
ကြက်ဥဆယ့်နှစ်လုံးဟာ ကြဉ်ပြီး ပုပ်သွားတယ်”

“ကိုင်း ရှင် ကြက်ဥကို ပြုတ်မစားတာနဲ့ ကြက်ကလေးပေါက်နိုင်
သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ စဉ်းစားစရာ”

“ဒါနဲ့ ကြက်မကြီးနဲ့ ကြက်ကလေးသုံးကောင်ကို ဂရုစိုက်ပြီး
သနားတာနဲ့ ကျွေးမွေးလာလို့ တော်တော်ကြီးလာတော့ ကြက်ခြံထဲ
ကြောင်ပံပိုက်ကဝင်ကာ ပထမညမှာ ကြက်မကြီးရဲ့ခေါင်းကို ဖြတ်ပြီးစား
သွားပါတယ်။ နောက်ကျတော့ ကြက်ကလေးသုံးကောင်ဟာ ခေါင်းပြတ်
ပြီးသေရတယ်။ ကိုင်းရှင် သတ္တဝါသဘောကို စဉ်းစားကြည့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီလိုပဲ လူတိုင်းကို ကယ်တင်ချင်တာပဲ၊ ကယ်တင်ခြင်းကို
ခံထိုက်တဲ့လူကမှ ခံနိုင်ပါတယ်။ လယ်သမား ကောင်းစားရေး၊ အလုပ်
သမားကောင်းစားရေးကို မလုပ်ရဘူးလား၊ လုပ်ရမယ်။ သို့သော်
သဘာဝနှင့် မဆန့်ကျင်ရဘူး၊ တိုင်းပြည်လူထုအတွက် အလုပ် မလုပ်
ရဘူးလား၊ လုပ်ရမယ်။ သို့သော် သဘာဝနှင့် မဆန့်ကျင်ရဘူးရှင်”

“ကျွန်တော်တော့ဗျာ အ၊ တာ၊ ဖျင်းတာပါပဲ၊ ဘာမှ မတတ်ဘူး။
ကျွန်တော့်မှာ မြေကြီးထဲတွင် အသပြာရွှေငွေအများကြီးရှိပါတယ်၊ ဒါကို
ဖော်ပေးပါ့မယ်၊ စောရပဲလုပ်စမ်းပါ”

“အလို ကိုပြည့်ကြီး၊ ရှင်စကားဟာ လူပျိုလှည့်တဲ့စကားဖြစ်နေပြီ”

“ဒီလိုထင်တော်မမူရန် တောင်းပန်ပါတယ်”

ထိုသို့နှင့်မောင်ပြည့်ကြီးသည် ပြန်လေ၏။

ထို့နောက် တစ်နှစ်ကျော်လွန်သောအခါ မောင်ပြည့်ကြီးနှင့် လူ
တစ်ယောက်သည် မြင်းတစ်စီးစီဖြင့် ကျွန်ရုပ်မအိမ်သို့ ရောက်လာ၍

စောရသည် အသင့်အတင့်ပြုကာ ဧည့်ခံထားနှင့်လေ၏။ ကျွန်ရုပ်မကား ပရိဗိုဇ်မများနေသော ကျောင်းသို့သွားနေ၍ မောင်ပြည့်ကြီးတို့သည် ရုတ်တရက် ကျွန်ရုပ်မကို မတွေ့ကြရချေ။

ကျွန်ရုပ်မသည် ညနေစောင်းမှ ပရိဗိုဇ်မတစ်ယောက်နှင့် ရောက်လာရာ မောင်ပြည့်ကြီးနှင့်ဧည့်သည်ကို မြင်တွေ့ရလတ်သော် ဤသို့ဆိုလေ၏။

“စောရရယ် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဒီလိုပဲထားရသလား၊ ရွာစိုးနှင့်လူကြီးများထံ အကြောင်းကြားပါလား။”

“အမိငယ်၊ အမိငယ်သည် အလွန်ကြီးကျယ်သောစကားကို ဆိုပါကလား။ သူသည် ဘုရင်မင်းမြတ်လား၊ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်လား။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဒီလိုလား။”

“ရွှေဘုန်းတော်ရှင်ဘုရား၊ ကျွန်ရုပ်မ လျှောက်တင်ပါအံ့”

“ကိုင်းပြောစမ်းပါဗျာ၊ လျှောက်တင်တယ်ဆိုတာကို အသာထားစမ်းပါ”

“သူဌေးသည် ရှင်ဘုရင် မဖြစ်နိုင်ပါဘုရား၊ ရှင်ဘုရင်သည် သူဌေးမဟုတ်ပါ ဘုရား။ အဝတ်အစားအဆောင်ယောင်အားဖြင့် ရှင်ဘုရင်၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ သူဖုန်းစားဟု သိမြင်ခြင်းသည် သူကန်း၏သိမြင်ခြင်းပါဘုရား။ ရုပ်လက္ခဏာသည်သာလျှင် လူတို့၏ဘဝကိုပြနေခြင်းပါ ဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့ အဝတ်မပါဘဲနေသော် ဤရှင်ဘုရင်သည် မည်သို့သော မည်မျှလောက် ဘုန်းတန်ခိုးရှိသောဘုရင်၊ မည်သို့သော သူဌေးဟု အတပ်သိနိုင်ပါမည် ဘုရား။”

“ဟာ အမိရယ်”ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကြမ်းကိုပင် ပုတ်မိတော့၏။ ကျွန်ရုပ်မလည်း စောရအား ရွာစိုးထံသို့ လွှတ်လိုက်လေ၏။

“အမိငယ်၊ သင့်အမည်ကား ဘသို့လဲ”

“ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့အမည်ကား ကျွန်ရုပ်မပါ ဘုရား”

“ဟဲ့၊ သမီးတော်အမည်ဟာ သမီးတော်နှင့်မလိုက်ပါလား”

“မွေးသည့်မိခင် ကျေးဇူးရှင်က မှည့်ခေါ်သော အမည်ကြောင့် လိုက်ရုံမျှမက အလွန်သင့်တော်ကြောင်းပါ ဘုရား”

“အမိငယ်ဟာ ငါ၏သမီးတော်ဖြစ်စေ”

“မလောသင့်ပါ ဘုရား”

“သမီးတော်၊ ငါကား ဘုရင့်စည်းစိမ်နှင့် မြိန်နေမိသဖြင့် နောက် ကျနေပြီ။ အမိငယ်သည် ဤအချိန်ကစ၍ ငါ၏သမီးတော်တည်း”

ကျွန်ရုပ်မသည် စဉ်းစားသကဲ့သို့ တည်နေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ် သည် ဤသို့ဆက်၍မိန့်တော်မူပြန်၏။

သမီးတော်၊ ဤအုံးနဲ့မည်သော ရွာသည် ရုတ်တရက် တိုးတက် စည်ပင်၍ သာယာတင့်တယ်လာသည်ကို ငါသည် ဘုရင့်စည်းစိမ်၌ မြိန်နေသဖြင့် အဘယ်ကြောင့်ဟုမသိ။ ဤကား ငါ၌ တွေဝေဖုံးလွှမ်း မှုဖြင့် ယစ်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ မင်း၏အရည်အချင်းချွတ်ယွင်းနေ ၏။

“သမီးတော် ငါ၏နေပြည်ကပင် ဤအုံးနဲ့ရွာက ဟင်းသီးဟင်း ရွက်၊ အစားအသောက်တို့အတွက် မှီခိုနေရသည်ဟု ငါ၏သမီးတော် သင်းထုံက တင်ဖူး၏။ ဂရုမစိုက်မိ၊ အုံးနဲ့ရွာက ကောက်ပဲသီးနှံများစွာ ထွက်၍ အခွန်တော်ပိုမိုကာ ရွာစိုးသည်လာရောက်ကာ ဆောင်၏။ မဆောင်ရဘူးဟု ဆိုသည်ကိုပင် မရ၊ အခွန်တော်ကို နှစ်စဉ်များကထက် ပို၍ဆောင်၏။ အုံးနဲ့ရွာဒေသကလေး၌ ကောက်ပဲသီးနှံဈေးသည် အလွန်သက်သာသည်ဟု ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးကပြောဖူး၏။ ငါသည် သတိ မထားမိ၊ သမီးတော်သင်းထုံ၏လျှောက်တင်ခြင်းဖြင့် ရွာစိုးအုန်း ကျော်အား(ထင်ကျော်သူ)ဘွဲ့ကိုပေးရာ အုန်းကျော်က “ရွှေဘုန်းတော်

အရှင်ဘုရား...ကျွန်တော်မျိုးကိုထင်ရှားလိုသူ၊ လူညာဟု ရွာကထင်
 ပါလိမ့်မည်။ မည်သည့်ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးကိုမျှ လက်မခံရပါစေနှင့်။
 အလုပ်သည် အလုပ်ပါဘုရား” ဟု ငြင်းပယ်၍ တင်သည်ကို ငါသည်
 မစဉ်းစားမိချေ။ ထို့ကြောင့် ငါသည် နောက်ကျနေပြီ။ ပညာရှိသူတော်
 ကောင်းတို့ ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်ချေပြီ သမီးတော်”

ထိုသို့ဘုရင်မင်းနှင့် ကျွန်ရုပ်မတို့ပြောဆိုနေကြသည်တွင်ပင် ရွာ
 စိုးကြီးနှင့် ရွာလူကြီးများတို့သည် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ရောက်လာကြလေ
 ၏။

ရွာစိုးကြီးလည်း မိမိ၏ရွာအတွင်း၌ နေရာထိုင်ခင်းတို့ကို ပြင်ဆင်
 ရန်ပြောကြားရာ ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း အခွင့်ပြုရလေ၏။ ဘုရင်
 မင်းမြတ်မင်းဆွေသည်လည်း အတော်ကို ထူးဆန်းသော ဘုရင်မင်း
 မြတ်ဟု ဆိုမလား၊ ၎င်းသည် ပညာရှိကို အလွန်နှစ်သက်၏။ လောက
 သည် ပညာရှိအားဖြင့်သာ ထွန်းပြောင်နိုင်သည်၊ သာယာအေးချမ်း
 နိုင်သည်ဟု အယူရှိ၏။ ထိုအယူသည် မှားတတ်သလော။

အခါတစ်ပါးသော် မင်းဆွေသည်တိုင်းခန်းလှည့်လည်တော်မူလာ
 ရာ မိမိ၏သူဌေးကြီး ဦးရွှေသား၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ကာလ တိတ်
 ဆိတ်နေသော ဦးရွှေသား၏ အိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပျက်စီးယိုယွင်းနေ
 ၍ ဟင်းလင်းအတိဖြစ်သော ကျိကျတို့ကို လည်းကောင်း မြင်ရာ ငါ၏
 သူဌေး ဦးရွှေသား ကွယ်လွန်သွားရာ သူ့သား ငပြည့်ကြီးဆက်ခံမလုပ်
 ကိုင်သလောဟု မေးတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ နောက်ပါအမှုထမ်းများက “ငပြည့်ကြီးလက်ထက်က
 လယ်ယာမိုးမြေတို့သည် ဆုံးပါးပျက်စီးသွားသည့်ပြင်၊ အိုးဖိုကြီးသည်
 လည်း ဆုံးပါးပျက်စီးသွားသဖြင့် မောင်ပြည့်ကြီးသည် ဤမှာမနေသာ
 ဘဲ ဖဲကာ သွားရပါသည်” ဟုလျှောက်တင်ကြကုန်၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း “ခပ်သိမ်းသော အပြုသဘောမည် သည် မြဲသည်မရှိ၊ အပျက်သာလျှင်ဖြစ်ရတိ၏” ဟု ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြင့် ဆက်လက်၍ တိုင်းခန်းလှည့်လည်သွားတော်မူလေ၏။

ထို့နောက် နှစ်အတန်ငယ်ကြာသောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် တိုင်းခန်းလှည့်လည်တော်မူခြင်းအားဖြင့် ဦးရွှေသား၏ နေရာသို့ပင် ရောက်သွားလေရာ သာယာလှပတင့်တယ်သော အိမ်ကြီးနှင့် ကျိကျတို့ စည်စည်ကားကားရှိသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဤနေရာ၌ မည်သူလာ၍ အခြေ စိုက်ပြန်သလဲဟု မေးတော်မူ၏။ ထိုအခါ မင်းချင်းတို့သည် “ဦးရွှေသား ၏သား မောင်ပြည့်ကြီးသည်ပင် ပြန်၍ အခြေစိုက်ကာ တင့်တောင်း တင့်တယ်နှင့်ရှိနေပါသည်” ဟုတင်လျှောက်ကြလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ငပြည့်ကြီးကား ပညာရှိ ယူဆကောင်းဖြစ် တန်ရာသည်ဟု ဆက်လက်ခရီးထွက်တော်မူပြီးနောက် ပြန်တော်မူ လေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် နန်းတော်သို့ ရောက်လာကာ မိဖုရားကြီး အား ဤသို့မိန့်တော်မူလေ၏။

“ရှင်မိဖုရား၊ ငါသည် ဟိုအခါက တိုင်းခန်းလှည့်လည်တော်မူရာ တွင် ငါတို့၏အဆွေဦးရွှေသားသည် ကွယ်လွန်၍ ချင်း၏ပစ္စည်းများ နှင့် စည်းစိမ်အရပ်ရပ်တို့သည် ပျက်စီးနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်”

“ယမန်က ငါသည် တိုင်းခန်းလှည့်လည်တော်မူပြန်ရာ ဦးရွှေ သား၏အိမ်နေရာတွင် ရှေးကထက်ပင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဘုံမိ မာန်နှင့် ကျိကျများကိုတွေ့ရသောကြောင့် မည်သူသည် လာရောက် ပြီးသော အခြေစိုက်ဘိသနည်းဟုမေးမိသည်”

“ထိုအခါ မင်းချင်းတို့က ဦးရွှေသား၏သား မောင်ပြည့်ကြီးသည်”

ပင် လာရောက်အခြေစိုက်သည်ဟု တင်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ငပြည့်ကြီးသည် ဉာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ရမည်။ ထိုသို့ဖြစ်ချေ ၍ ငပြည့်ကြီးသည် လူပျိုသာဖြစ်ခဲ့သော် နန်းတွင်းသူတစ်ယောက် ယောက်နှင့် ငါချီးမြှင့်လိုသည်၊ ဘယ်ကဲ့သို့ သဘောရှိပါသနည်း” ဟု မင်းကြီးသည် မိဖုရားကြီးနှင့်ဆွေးနွေးတော်မူလေသည်။

မိဖုရားကြီးလည်း “မောင်ပြည့်ကြီးကိုခေါ်၍ စုံစမ်းသင့်ပါသည်” ဟုလျှောက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မောင်ပြည့်ကြီး ကို ရှေ့တော်သို့ရောက်စေ၍ မိမိနှင့်မိဖုရားကြီး၏ရှေ့တွင် “သင်သည် အိမ်ရှင်မနှင့်လော” ဟုမေး၏။

ငပြည့်ကြီးလည်း “ကျေးတော်မျိုး၌ ယခု အိမ်ရှင်မ မရှိသေးပါ ဘုရား” ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း “နင့်အား ငါသည် နင့်အဘကဲ့သို့ပင် သူဌေးဘွဲ့ကိုပေးအံ့။ ထို့ပြင် နင့်ကိုငါ သဘောကျသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ပွဲတက်မင်္ဂလာပြုပေးမည်၊ နာခံမည်လော” ဟုမေးတော်မူ၏။

ထိုအခါ ငပြည့်ကြီးသည် “ရွှေဘုန်းတော်ရှင်ဘုရား၊ ကျွန်တော် မျိုးသည် ပစ္စည်းပြုန်းတီးသွားရာ ပညာရှိမယ် တစ်ယောက် ကျေးရွာ တစ်ရွာတွင် လေလွင့်သွားသည်အတိုင်းတွေ့ရာ ထိုပညာရှိမယ်၏ တပည့်မကလေးတစ်ယောက်၏ နည်းပြ သွန်သင်ချက်အရ ကျွန်တော် မျိုးမှာ ပြန်၍ စည်းစိမ်တည်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအရေးကိုစွဲ၌ ထိုပညာရှိမယ် သဘောအတိုင်းသာ ကျေးတော်မျိုးသည် နာခံပါမည်ဟု စိတ်ထားယိုးယွင်း နှလုံးသွင်းရှိနေပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်တင်လေ ၏။

မင်းကြီးလည်း ပညာရှိဟု ကြားရသဖြင့် နှလုံးအိမ်တွင် စိုအိလာ ပြီးသော် ဤသို့ဆိုတော်မူလေ၏။

“အမောင် သင့်စကားကို ငါလက်ခံသည်၊ သင်ပြောသော ပညာရှိ မယ်ထံ ငါ့အားပို့ပေးနိုင်သလော”

ငပြည့်ကြီးလည်း ပို့ပေးနိုင်ကြောင်းကို တင်သဖြင့် မင်းကြီးနှင့် ငပြည့်ကြီးတို့သည် ကျွန်ရုပ်မ၏ထံသို့ သွားရောက်ကြခြင်းဖြစ်လေ သည်။

မင်းကြီးသည်နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ရုပ်မနှင့် ဤသို့စကားပြော ဆိုနေလေ၏။

“သမီးတော်၊ သမီးတော်၌ ပြုစုပြီးသော ကျမ်းများရှိပါသလော”

“ရွှေဘုန်းတော်ကြောင့် လက္ခဏာကျမ်းနှင့် အင်္ဂုဇ္ဇာကျမ်းကို ပြု စုပြီးဖြစ်ပါသည်ဘုရား”

“ငါသည် သမီးတော်အား ပူဇော်ပြီး သည်ကျမ်းများကိုသိမ်းလို တယ်”

“မလျော်ပါဘုရား၊ သည်ကျမ်းများကို ဘုရားကျေးတော်မျိုးမသည် မီးရှို့ပစ်ရန် ကြံရွယ်ထားပါသည်ဘုရား”

“အလို ဘယ့်နှယ်လဲသမီးတော်၊ အဖိုးတန် ကျမ်းများကို မီးရှို့ပစ် ရမယ်လို့”

“အဖိုးတန်ကျမ်းကြောင့် မီးရှို့ပစ်သင့်ကြောင်းပါဘုရား”

“ဤစကားသည် သမီးတော်နှင့်ငါ၏အကြားတွင် ထူးဆန်းသော ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်မနေပေဘူးလား”

“ဘုရားသမီးတော် တင်ပါရစေဘုရား”

“အင်း...တင်”

“လက္ခဏာကျမ်းသည် လူတစ်ယောက်၏အကောင်း၊ အဆိုး အဖြစ် အပျက်ကို ဟောနိုင်ပါသည်။ ဟောသောအခါမှာလည်း ဆယ်ပုံမှာ ကိုးပုံမှန်ပါသည်”

“သည်လောက်ကောင်းသော ကျမ်းကို မီးရှို့ ဖျက်ဆီးသင့်သလား သမီးတော်”

“သည်လိုပါ ဘုရား”

“ဆို...”

“သည်ကျမ်းကို လူများသင်ကြ၍ အဟောစာတန်း ပြုပြီးသော် ဟောပြောကြပါလိမ့်မည်”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

“လူတစ်ယောက်၏ လက္ခဏာကိုကြည့်၍ အသင်သည် အသက် ငါးဆယ်မှာသေရလိမ့်မည်ဟု ဗေဒင်ဆရာမိုက်သည် တွေ့သည့်အတိုင်း ဟောပေလိမ့်မည်”

“အင်း သူတွေ့တာကိုး”

“လူတို့မည်သည်မှာ တစ်ရာတွင် ကိုးဆယ်သော သူတို့သည် သေရမည်ကို ကြောက်ကြပါသည်”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

“ငါသည် အသက် ငါးဆယ်မှာ သေရမည်ဟု သိသဖြင့် မသေမီ ကောင်းမှုများကို ဆည်းပူးသော် သင့်လျော်ပါသည်။ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ သေဖို့ရန် ရက်နီးကပ်လာလေ ကြောက်လေဖြစ်၍ ကောင်းမှုကို အထူး ပွားများရန်ထား သေရမည်ကို အကြောက်လွန်ခြင်းကြောင့် မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်၊ အလုပ် မလုပ်နိုင်နှင့် တမိုင်းတွေတွေနေပြီးသော် ထိုသူ သည် အကြောက်အားကြီးလာခြင်းဖြစ်၍ အသက်ငါးဆယ်မတိုင်မီ သေသွားတတ်ပါသည်။ သေသွားသောအခါ ကြောက်ခြင်းကြောင့် မကောင်းသော အာရုံဝင်လာပြီးလျှင် အပါယ်သို့ ရောက်ရတတ်ပါ သည်”

“အင်း...”

“တစ်နည်းတုံ လက္ခဏာကျမ်းကို ကောင်းစွာ လေ့လာ၍ လက္ခဏာ ဆရာလုပ်ပြီးသော် လက္ခဏာတွင်တွေ့သည်အတိုင်း သင်သည် သူဌေးဖြစ်အံ့ဟု ဟောလိုက်၏။ အဟောခံရသူကား ငါသူဌေးဖြစ်ရ တော့မည်ဟု အလုပ်အကိုင်ကို ကောင်းစွာမလုပ်၊ ဝီရိယကို လျှော့ထား ၏။ ကံ ကံ၏ အကျိုးကို သတိမပြု၊ ထိုသူသည် သူဌေးမဖြစ်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ဟောခြင်းအတွက် ထိုသူမှာ အလွန်နစ်နာခြင်း ဖြစ်ရတတ်ပေသည်”

“လက္ခဏာအားဖြင့် အကောင်းကို ဟောလိုက်သဖြင့် ဉာဏ်နှင့် ဝီရိယ လျှော့သောကြောင့် မကောင်း၊ မကောင်းကို ဟောလိုက်သဖြင့် ငါဘာလုပ်လုပ် မကောင်းတော့ပါဘူးဟု တုံးတုံးချလိုက်လေရကား မကောင်းသင့်သည်ထက် တိုး၍ မကောင်း ဖြစ်ရတတ်ပါသည် ဘုရား”

“အင်း...”

“လက္ခဏာကျမ်းအရ လက္ခဏာအတတ်ကို သင်ဖို့လွယ်ကူပါ သည်။ တတ်သောသူသည် တတ်သည့်အတိုင်း ဟောဖို့ အတော်ခဲယဉ်း ပါသည်။ သိသည့်အတိုင်း စွတ်ဟောလိုက်က လောကမှာ ကန်းသူ များလေရကား၊ လက္ခဏာကျမ်းသည် လောကကိုကျိန်ဆဲရာ ရောက်မည် က များနေ၍ ထိုကျမ်းကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးသင့်ပါသည် ဘုရား”

“အင်း...သည်လိုတော့လဲ”

“လက္ခဏာကို စဉ်းစားဖို့ သင့်ပါသည် ဘုရား”

“ဆို...”

“လက္ခဏာသည် ဖခင်စိတ်၊ မိခင်စိတ်ကိုမှီ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဇာတိပဋိသန္ဓေစိတ်နှင့် နီးစပ်သောဘဝကအကြောင်းကို မှီပြီးသော် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊ စိတ်များကို မှီပြီးလျှင် အရေးအကြောင်းများ ပေါ်ခြင်း ပါဘုရား”

“ခြေခဏာသည် ပါရမီဓာတ်သဘောကို ပြသော အရေးအကြောင်းပါဘုရား”

“ထိုသို့သောသဘောကြောင့် ယခု ပစ္စက္ခ၌ ပြုကျင့်သောကောင်းမှုမကောင်းမှုကို မှီပြီးသော် ဖြစ်ရခြင်းသည်သာ အစစ်အမှန်ပါဘုရား၊ ထို့ကြောင့် လက္ခဏာကျမ်းအတတ်သည် ဥပါယ်တံမျဉ်အားဖြင့် မလိမ္မာသောလူ၏လက်တွင်းသို့ ရောက်မည်စိုးသောကြောင့် ပယ်ဖျက်ရန် စဉ်းစားနေပါသည် ဘုရား”

“အင်း...”

“ကျေးတော်မျိုးမထံ၌ သူကြွယ့်သမီးကလေးတစ်ယောက်သည် လာရောက်၍ နိတိကျင့်စဉ်များကို သင်နေပါသည်။ သူ၏ လက္ခဏာကို ကျေးတော်မျိုးမသည် အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်မိရာ နောက်ခုနစ်ရက်ရှိသော် သေရတော့မည်ဟု သိသဖြင့် ကျေးတော်မျိုးမသည် အလွန်ထိတ်လန့်သွားပါသည်”

“အင်း...”

“သို့နှင့် ချင်းအား ညီမငယ် ညီမငယ်၏ မိဘများထံ ခဏပြန်လိုက်ဦး၊ ခုနစ်ရက်လွန်မှ မမထံ ပြန်ခဲ့ဟု မှာထားပြီးသော် သူ့အားပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်”

“အင်း”

“နောက် ကိုးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ထိုသူကြွယ် သမီးသည် ချင်း အမှုလုပ်နှစ်ယောက်နှင့်ပြန်ရောက်လာ၍ ငါ့အတတ်ပညာသည် မှားလေသလောဟု သူ့အားလမ်းခရီးတွင် အမိငယ်သည် ဘာများလုပ်သလဲဟု မေးပါသည်။ ထိုအခါ ထိုသူငယ်မက၊ မမ ကျွန်မပြန်သွားရာ လမ်းခရီးတွင် ရေခန်းသဖြင့် သေရအံ့သော ငါးများကို မမတို့နှင့်ဖမ်းမိပြီးလျှင် ရေများသောအိုင်သို့လွှတ်ခဲ့ပါသည် ပြောပါသည်”

“အင်း”

“တစ်ဖန် သူ့အား အမိငယ်သည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဘယ်သို့ပြုမူသလဲဟု မေးလေရာ မမ ကျွန်မသည် နီတိသင်ခန်းစာ အတိုင်း မိဘတို့သောက်ဖို့ ချိုးဖို့ရေကို ခပ်ပေးပါသည်။ ညတိုင်း မိဘ နှစ်ပါးအား ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုပြီးသော် အိပ်ပါသည်ဟု ပြောပါသည်”

“ထို့ကြောင့် ကံ ကံ၏အကျိုးသာလျှင် မှန်ပေသည်ဟု ဘုရား ကျွန်တော်မျိုးမသည် ယူဆမိပါသည်”

“အင်း နက်နဲလှပေ၏။ အဖိုးတန်ပါဘိတကား”

“ထိုမှတစ်ပါးလည်း တောတွင်းသားတစ်ယောက်သည် လာ ရောက်ကာ စာသင်ကြားခံယူပါသည်။ ၎င်းအား စာနှင့်လောကကျင့် ဝတ်ကောင်းကို သင်ပေးပါသည်။ ၎င်း၏လက္ခဏာကိုကြည့်မိရာ ၎င်း သည် အလွန်ပင်ပန်းဆင်းရဲလှစွာနှင့် အသက်မွေးမြူရလိမ့်မည်ဟု သိရ သည်။ သိရသည့်အတိုင်း သနားလှစွာနှင့်ပင် ပြန်လွှတ်လိုက်ရပါသည်”

“အင်း”

“ထိုသူသည် တစ်နှစ်ကြာမြောက်၍ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့တွင် ဘုရားကျွန်မထံ ဝတ်ကောင်းစားကောင်းရွှေငွေအသပြာများနှင့်လာ ရောက်ကန်တော့ပါသည်”

“အင်း စိတ်သကွယ်”

“ထို့ကြောင့် ဘုရားကျေးတော်မျိုးမသည် ၎င်းအားစစ်ဆေးရာ သည်မောင်က ထိုသို့ပြောပြပါသည်”

“အင်း”

“မမ၊ ကျွန်တော်သည် မမထံက ထမင်းထုပ်ကိုထမ်း၍ ပြန်သွား ရာ၊ လမ်းခရီးအကြားတွင် နေလည်မွန်းတည့်လုနီးပါပြီ။ ထိုအခါ ပရိပိုဇ် တစ်ပါးသည် ဆွမ်းလာရပ်၍ ကျွန်တော်မစားဘဲ ထိုပရိပိုဇ်အား လှူ